

ΔΟΞΟΛΟΓΙΑ ΕΠΙ ΤΗ ΕΠΕΤΕΙΩ ΤΗΣ ΕΘΝΙΚΗΣ ΕΟΡΤΗΣ ΤΗΣ 25ΗΣ ΜΑΡΤΙΟΥ ΤΟΥ 1821

Τὴν Πέμπτην, 11^η /24^η Μαρτίου 2022, ἐτελέσθη εἰς τὸν Πανίερον Ναὸν τῆς Ἀναστάσεως Δοξολογία ἐπὶ τῇ ἐπετείῳ τῆς Ἐθνικῆς ἐορτῆς τῆς 25^{ης} Μαρτίου τοῦ 1821.

Ἡ Δοξολογία αὕτη ἀνεπέμφθη κατὰ πρῶτον ὡς δέησις πρὸς τὸν θεὸν διὰ τὴν ἀνάπαυσιν τῆς ψυχῆς τῶν πεσόντων εἰς τὰς μάχας τῶν ὑπὲρ πίστεως καὶ πατρίδος ἀγωνιστῶν τοῦ 1821, ἀφ' ἑτέρου δέ ὡς εὐχαριστία πρὸς τὸν θεὸν διὰ τὴν βοήθειαν Αὐτοῦ πρὸς τὸ ἔθνος ἡμῶν εἰς τὴν ἀποτίναξιν τοῦ Ὀθωμανικοῦ ζυγοῦ καὶ τὴν ἐδραίωσιν τῆς ἐν Χριστῷ ἐλευθερίας.

Τῆς Δοξολογίας ταύτης προεξῆρξεν ἡ Α.Θ.Μ. ὁ Πατὴρ ἡμῶν καὶ Πατριάρχης Ἱεροσολύμων κ.κ. Θεόφιλος, συνιερουργούντων Αὐτῷ τῶν Ἀγιοταφитῶν Ἀρχιερέων καὶ Ἱερομονάχων καὶ διακόνων, ψαλλόντων τοῦ Ἱεροδιακόνου π. Συμεὼν δεξιά καὶ τοῦ κ. Βασιλείου Γκοτσοπούλου ἀριστερά, βοηθούντων τῶν μαθητῶν τῆς Πατριαρχικῆς Σχολῆς Σιών, μετεχόντων δέ τῶν μελῶν τῆς Ἑλληνικῆς παροικίας, παρουσίᾳ τοῦ Γενικοῦ Προξένου τῆς Ἑλλάδος εἰς τὰ Ἱεροσόλυμα κ. Εὐαγγέλου Βλιώρα καὶ μελῶν τοῦ Προξενείου.

Μετά τὴν Δοξολογίαν ἔλαβε χώραν ἡ ἄνοδος εἰς τὸ Πατριαρχεῖον, ἔνθα ὁ Μακαριώτατος προσεφώνησε διὰ τῆς κάτωθι προσφωνήσεως Αὐτοῦ:

«Ἐλᾶτε μ' ἕναν ζῆλον σέ τοῦτον τόν καιρό, νά κάμωμεν τόν ὄρκον ἐπάνω στόν Σταυρόν ... ψηλά στά μπαϊράκια σηκῶστε τόν Σταυρόν καί σάν ἀστροπελέκια χτυπᾶτε τόν ἐχθρό». Ἀναφωνεῖ ὁ Ρήγας Φεραῖος εἰς τόν ἐπαναστατικόν αὐτοῦ παιᾶνα, «θούριο».

Ἐκλαμπρότατε Γενικέ Πρόξενε τῆς Ἑλλάδος κ. Εὐάγγελε Βλιώρα,

Σεβαστοί Ἅγιοι Πατέρες καί Ἀδελφοί,

Ἀγαπητοί ἐν Χριστῷ Ἀδελφοί,

Ἡ σήμερον τελουμένη ἐπέτειος τῆς Ἑλληνικῆς Ἐπαναστάσεως τῆς 25^{ης} Μαρτίου τοῦ 1821, κατὰ τῆς βαρβαρικῆς Ὀθωμανικῆς δουλείας ἀποτελεῖ γεγονός μοναδικόν καὶ ἀνεπανάληπτον ἐν τῇ παγκοσμίῳ ἱστορίᾳ καὶ τοῦτο, διότι τὸ θεῖον ἀγαθόν τῆς ἐλευθερίας συνδέεται ἀρρήκτως μετά τῆς ἐν Χριστῷ συνειδητῆς διαθέσεως τῆς αὐτοθυσίας τοῦ εὐσεβοῦς γένους τῶν Ῥωμαίων Ὀρθοδόξων Χριστιανῶν καὶ τοῦ εὐλογημένου Ἑλληνικοῦ ἔθνους ἡμῶν.

Ὁ Μητροπολίτης Παλαιῶν Πατρῶν Γερμανός ὕψωσε τὸ ἱερόν Λάβαρον τῆς Ἐπαναστάσεως τὴν 25^{ην} Μαρτίου 1821, ἡμέραν τῆς ἐορτῆς τοῦ Εὐαγγελισμοῦ τῆς Θεοτόκου, ἀκούων εἰς τὸ ἀπολυτρωτικόν κήρυγμα τοῦ σοφοῦ Παύλου «τῇ ἐλευθερίᾳ οὖν, ἣ ἡμᾶς Χριστός ἠλευθέρωσε, στήκετε, καὶ μὴ πάλιν ζυγῷ δουλείας ἐνέχεσθε» (Γαλ. 5,1).

Ἡ θεώρησις τῆς ιδέας τῆς ἐλευθερίας, ἡ ὁποία προσέλαβεν ὑπόστασιν ἐν τῷ Χριστιανισμῷ ἦτο ἐκείνη, ἡ ὁποία διέκρινε τὴν Ἑλληνικὴν Ἐπανάστασιν τοῦ '21

ἀπό συγχρόνους αὐτῇ ἐπαναστάσεις ἄλλων λαῶν. Τοῦτο ἄλλωστε καταγγέλλει καί τό ἐθνεγερτικόν σύνθημα τοῦ Γέρου τοῦ Μοριᾶ θεοδώρου Κολοκοτρώνη: «νῦν ὁ ἀγὼν διὰ τήν πίστιν τοῦ Χριστοῦ τήν ἁγίαν καί τῆς πατρίδος τήν ἐλευθερίαν». Τοῦτο ἐπίσης μαρτυρεῖ καί τό κάλεσμα τοῦ Ρήγα Φεραίου εἰς τόν ἐπαναστατικόν αὐτοῦ παιᾶνα «θούριο»: «Ἐλᾶτε νά κάμωμεν τόν ὄρκον ἐπάνω στόν Σταυρόν».

Οἱ Ἕλληνες, τῶν ὁποίων ἡ φιλοπατρία καί ἡ ἐλευθερία ἀποτελοῦν τά ἰδιαίτερα γνωρίσματα τῆς μακραίωνος καί πολυσχιδοῦς ἱστορίας αὐτῶν, δέν ἦτο δυνατόν νά συμβιβασθοῦν μέ τό εἶδος τῆς δουλείας τοῦ Ὀθωμανικοῦ ζυγοῦ, ὁ ὁποῖος προσέβαλε τήν πολιτισμικήν, πνευματικήν καί ἐθνικοθρησκευτικήν αὐτῶν κληρονομίαν, ἡ ὁποία συνέβαλε καθοριστικῶς εἰς τήν ὑπερύψωσιν καί κατακόσμησιν τῶν ἡθῶν ἀλλά καί εἰς τόν φωτισμόν τῆς διανοίας τῶν «έν σκότει καί σκιᾷ θανάτου καθημένων ἀνθρώπων» (πρβλ. Λουκ. 1,79).

Τό δέ μεγαλεῖον τῆς θυσίας τῶν ἐξεγερθέντων Ἑλλήνων διὰ τήν ἐλευθερίαν καί τό ὄνομα τοῦ Χριστοῦ ἀποτυποῦται ἐναργέστατα τόσον εἰς τό σύνθημα «ἐλευθερία ἢ θάνατος» ὅσον καί εἰς τήν ὁμολογίαν τῶν ἀναδειχθέντων νεομαρτύρων τῆς Ἐκκλησίας, «Χριστιανός γεννήθηκα καί Χριστιανός θ' ἀποθάνω!». Οἱ ἥρωες καί νεομάρτυρες οὗτοι τοῦ ἀπελευθερωτικοῦ ἀγῶνος τοῦ '21 ἤκουον ἀναμφιβόλως εἰς τούς Κυριακοὺς λόγους τοῦ Εὐαγγελίου: «Μη φοβηθῆτε ἀπό τῶν ἀποκτείνόντων τό σῶμα, τήν δε ψυχὴν μὴ δυναμένων ἀποκτεῖναι» (Ματθ. 10,28).

Λέγομεν τοῦτο διότι ἡ συμβολή τῆς Ἐκκλησίας καί τοῦ κλήρου αὐτῆς εἰς τόν ἀγῶνα τῆς ἐθνεγερσίας τοῦ 1821 ὑπῆρξε ὄντως μεγάλη καί ἀπαράμιλλος. Ἡ Ἐκκλησία ὡς πνευματικός θεσμός ἀνεγνωρίσθη ὡς ἡ κατ' ἐξοχὴν ἡγετική δύναμις τοῦ ὑπὸ δουλείαν τελουμένου λαοῦ τῆς Ρωμηοσύνης. Ἡ Ἐκκλησία εἶναι ἐκείνη ἡ ὁποία ἐξεπροσώπει τήν ἐθνικήν καί θρησκευτικήν ὄντοτητα τῶν Ἑλλήνων.

Ἡ ἐορτὴ τῆς ἐθνεγερσίας τοῦ 1821 δέν εἶναι ἀπλῶς γεγονός ἱστορικῆς μνήμης, ἀλλὰ μᾶλλον ἱερᾶς Παρακαταθήκης σφραγισμένης μέ τό ἡρωικόν καί μαρτυρικόν αἶμα «τῆς ἐλευθερίας, ἀπ' τὰ κόκκαλα βγαλμένης τῶν Ἑλλήνων τὰ ἱερά». Αὐτὴν τήν ἱερά Παρακαταθήκην καλούμεθα, ἀφ' ἑνός μὲν νά διαφυλάξωμεν, ἀφ' ἑτέρου δέ νά παραδώσωμεν εἰς τὰς ἐπερχομένας γενεάς.

Ἡ Γεραρά Ἀγιοταφίτικὴ ἡμῶν Ἀδελφότης συμμετέχουσα εἰς τόν ἐπετειακόν ἐορτασμόν τῆς ἱερᾶς μνήμης τῆς Ἐθνικῆς Παλιγγενεσίας τοῦ εὐσεβοῦς καί βασιλικοῦ γένους τῶν Ρωμαίων Ὁρθοδόξων καί τοῦ ἔθνους ἡμῶν καί χρεωστικῶς ἀποδίδουσα «τοῖς τήν τιμὴν τήν τιμὴν» (Ρωμ. 13,7) κατῆλθεν εἰς τόν Πανίερον Ναόν τῆς Ἀναστάσεως, ἔνθα ἀνεπέμψαμεν εὐχαριστήριον αἶνον καί δοξολογίαν εἰς τόν ὑπὲρ ἡμῶν Σταυρωθέντα καί ἐκ νεκρῶν Ἀναστάντα Κύριον ἡμῶν Ἰησοῦν Χριστόν. Ἔτι δέ ἱκετηρίους ἐντεύξεις καί δεήσεις προσηνέγκαμεν ὑπὲρ αἰωνίου ἀναπαύσεως ἐν χώρᾳ ζώντων τῶν μακαρίων ψυχῶν τῶν ὑπὲρ Πίστεως καί Πατρίδος ἀγωνισαμένων καί μαρτυρικῶς ἀναιρεθέντων ἐν τοῖς ἱεροῖς τοῦ γένους ἡμῶν ἀγῶσιν.

Ἐπὶ δέ τούτοις ἐπιτρέψατε Ἡμῖν, ὅπως ὑψώσωμεν τό ποτήριον Ἡμῶν καί ἀξιοχρέως ἀναφωνήσωμεν,

Ζήτω ἡ 25^η Μαρτίου τοῦ 1821!

Ζήτω τό εὐσεβές καί βασιλικόν γένος τῶν Ρωμαίων Ὁρθοδόξων!

Ζήτω ἡ Ἑλλάς!

Ζήτω ἡ Ἀγιοταφίτικὴ ἡμῶν Ἀδελφότης!

Ἐν συνεχείᾳ ὁ κ. Βλιώρας προσεφώνησε διὰ τῆς κάτωθι προσφωνήσεως Αὐτοῦ:

«Μακαριώτατε,

Σεβασμιώτατοι Ἀρχιερεῖς,

Σεβαστοὶ Πατέρες,

Κυρίες καὶ κύριοι,

Σήμερα ὁ Οἰκουμενικὸς Ἑλληνισμὸς, με υπερηφάνεια, γιορτάζει καὶ τιμᾷ τὴν ἐπέτειο τῆς Ἐπανάστασης τοῦ 1821, τῆς λαμπρότερης σελίδας τῆς σύγχρονης Ἑλληνικῆς Ἱστορίας, ἐνὸς αγώνα, υπέρ βωμῶν καὶ εστιῶν, σημεῖο αναφοράς καὶ σύμβολο γιὰ τὸ Ἑλληνικὸ ἔθνος, ποῦ εἶχε ὡς εὐτυχὴ κατάληξη τοῦ, τὴν ίδρυση τοῦ σύγχρονου ἐλληνικοῦ κράτους καὶ τὴν ἀναγέννηση τῆς Δημοκρατίας στὴν κοιτίδα τῆς.

Σε κάθε ἱστορικὴ περίοδο ὑπάρχει ἓνας πόλος, ἓνα ἱστορικὸ γεγονὸς ποῦ τὴν σημαδεύει, καὶ γίνεται σημεῖο αναφοράς γιὰ ὅλους ἐμᾶς τοὺς μεταγενέστερους.

Ἡ 25^η Μαρτίου τοῦ 1821, ἀποτελεῖ αὐτὸ τὸ ὁρόσημο γιὰ τὴν νεότερη ἱστορία τοῦ Ἑλληνισμοῦ, σηματοδοτώντας τὸ σημεῖο τομῆς, ὅταν οἱ Ἕλληνες, ἐπαίρναν τὴν ἡρωϊκὴ ἀπόφαση νὰ ξεσηκωθοῦν, μόνοι ἐναντὶ πολλῶν, ἐναντίον τῆς Ὀθωμανικῆς τυραννίας καὶ νὰ διεκδικήσουν με τὸ αἷμα τοὺς τὴ λευτεριά. Ἀνοιξη ἦταν καὶ τότε, πρὶν ἀπὸ δύο σχεδὸν αἰῶνες, ὅταν ὁ Ἑλληνισμὸς πήρε τὰ ὅπλα τὰ ιερά, γιὰ νὰ διεκδικήσει τὴν ἐλευθερία τοῦ. Αὐτὸ τὸ ἰδανικὸ ποῦ λάτρεψε ὁ λαὸς μας μέσα στο ἀνυπέρβλητο μεγαλεῖο τῆς θυσίας ἀγραμμάτων, ρακένδυτων καὶ πεινασμένων ἀνδρῶν, ἀρματολῶν καὶ κλεφτῶν, ἱερωμένων, γυναικῶν καὶ παιδιῶν.

Ἡ Ἐθνεγερσία μας ἀποτελεῖ τὴ μεγαλύτερη ἀπόδειξη ὅτι, πάνω ἀπὸ οποιαδήποτε συμφέροντα, δυσκολίες καὶ ἐμπόδια, υπερέχει ἡ ψυχὴ καὶ τὸ πνεῦμα ἐνὸς λαοῦ με ὑψηλὸ φρόνημα, ἄξιον τῆς ἱστορικῆς ἀποστολῆς τοῦ.

Σε ἐκείνους λοιπὸν τοὺς καιροὺς, ὅπως σε κάθε δύσκολο καιρὸ, πολλοὶ ἦταν ἐκεῖνοι ποῦ ξεπέρασαν ἐαυτοὺς καὶ ἐπέδειξαν ἡρωισμό, υπεράνω αὐτοῦ ποῦ ονομάζουμε καλῶς νοούμενο καθήκον. Ἐπιφανεῖς προσωπικότητες ἀλλὰ καὶ ἄνθρωποι ἀπλοὶ, καθημερινοὶ, ποῦ βρέθηκαν ξαφνικά στο προσκήνιο τῆς Ἱστορίας, ἀνταποκρίθηκαν μέχρι ἐνός, στο κάλεσμα τοῦ αγώνα, χωρὶς νὰ κιοτέψουν, χωρὶς νὰ λακίσουν σημαδεύοντας ἀνεξίτηλα τὴν Ἱστορία καὶ τὴ ζωὴ τοῦ Ἑλληνισμοῦ.

Σε σταυροθόλωτους ναοὺς καὶ σε φτωχὰ ξωκλήσια, ὁ πόθος τῆς λευτεριάς φούντωνε στὶς ψυχές τῶν σκλαβωμένων Ἑλλήνων. Με μέσα πενιχρά ἢ καὶ ἀνύπαρκτό, με τὸ θάρρος νὰ ἀναπληροῖ τὴν ἔλλειψη οπλισμοῦ, ἐσπρωξαν γιὰ τὰ καλά τὸ ροῦ τῆς ἱστορικῆς μας πορείας πρὸς τὴ δικαιοσύνη καὶ τὴν ἐλευθερία. Σε αὐτὸν τὸν αγώνα ὅλοι υπηρέτησαν τὴν ἰδέα τῆς ἐλευθερίας, με μοναδικὴ φιλοπατρία, αὐτοθυσία καὶ αὐταπάρνηση. «Κι ἂν εἴμαστε ολίγοι εἰς τὸ πλῆθος τοῦ Μπραΐμη», παρατηρεῖ ὁ στρατηγὸς Μακρυγιάννης, «παρηγοριόμαστε μ' ἓνα τρόπον, ὅτι ἡ τύχη μας ἔχει τοὺς Ἕλληνες πάντοτε ολίγους. Ὅτι ἀρχὴ καὶ τέλος, παλαιόθεν καὶ ὡς τώρα, ὅλα τὰ θερία πολεμοῦν νὰ μας φάνε καὶ δὲν μποροῦνε. Τρώνε ἀπὸ μας καὶ

μένει και μαγιά. Και όταν οι ολίγοι αποφασίσουν να πεθάνουν λίγες φορές χάνουν και πολλές κερδαίνουν».

Οι εθνικές επέτειοι είναι χρήσιμες για όλους μας, όταν αποτελούν ευκαιρία ανανέωσης, με παρρησία και αποφασιστικότητα, της προσήλωσής μας στα ιδανικά για τα οποία αγωνίστηκαν οι γεννήτορες της ελευθερίας μας και συνειδητοποίησης ότι η δικαιοσύνη, η πρόοδος και η ευημερία μας είναι αποτέλεσμα της δικής μας προσπάθειας και του δικού μας αγώνα, ατομικού και συλλογικού. Ας αφουγκραστούμε τα λόγια του στρατηγού Μακρυγιάννη, πως «τούτη την πατρίδα την έχομεν όλοι μαζί, και σοφοί κι αμαθείς, και πλούσιοι και φτωχοί, και πολιτικοί και στρατιωτικοί, και οι πλέον μικρότεροι άνθρωποι».

Η συμπλήρωση 201 ετών από την Εθνική μας Παλιγγενεσία, μας καλεί να αναλογιστούμε τις επιτυχίες και τις προκλήσεις του Εθνικού μας Βίου, αλλά και τη συνέχεια της συλλογικής μας πορείας, μιας και είναι χαρακτηριστικό της εθνικής μας ταυτότητας να γιορτάζουμε όχι τον προορισμό αλλά το ταξίδι, γεμάτο ανακαλύψεις, γεμάτο περιπέτεια, όπως έγραψε ο Κωνσταντίνος Καβάφης, για να προσπαθούμε, για να αναζητούμε, να ανακαλύπτουμε και να μη παραδινόμαστε όπως έγραψε για τον Οδυσσέα ο Τέννυσον

Ας σταθούμε λοιπόν με σεβασμό μπροστά στη θυσία των προπατόρων μας, των ηρώων του '21, και ας παραδειγματιστούμε από την φιλοπατρία και την αυταπάρνησή τους, ώστε με σθένος να ανταποκριθούμε στις προκλήσεις της ταραγμένης εποχής μας.

Μακαριώτατε,

Σεβασμιώτατοι αρχιερείς,

Σεβαστοί Πατέρες,

Κυρίες και κύριοι,

Για την Αγία Γη και την παρουσία μας σε αυτή, το παλαίφατο Πατριαρχείο Ιεροσολύμων και η Αγιοταφίτικη Αδελφότητα, με την μακραίωνη και πολύπτυχη προσφορά και το ύψιστο ποιμαντικό έργο αποτελεί θεματοφύλακα των ηθικών και πνευματικών αξιών της ορθόδοξης πίστης μας.

Το καθ' ημάς Πατριαρχείο Ιεροσολύμων μαρτυρεί τη διαχρονία της δυναμικής παρουσίας της Ελληνικής και Ορθόδοξης παράδοσης στη Μέση Ανατολή. Το υψηλό φρόνημα και οι αγώνες του, υπό αντίξοες συνθήκες, μέχρι σήμερα, αποτελούν για όλους μας ανεκτίμητο εθνικό κεφάλαιο και πηγή έμπνευσης και εμψύχωσης.

Για όλους μας, η 25^η Μαρτίου 1821 αποτελεί μια εξαιρετική αφορμή, να αναλογιστούμε τις ευθύνες μας και να ανανεώσουμε την προσήλωσή μας στα ιδανικά που αποτελούν την πεμπτουσία της Ελληνικής και Ορθόδοξης παράδοσής μας και για τα οποία αγωνίστηκαν οι πρόμαχοι της ελευθερίας μας, «...ποτέ από το χρέος μη κινούντες». Ιδανικά που στις μέρες μας δεν μπορούμε να θεωρούμε ως δεδομένα και που οφείλουμε να διαφυλάξουμε με το δικό μας αγώνα.

Με τις σκέψεις αυτές, καλώ όλους να αναφωνήσουμε

Ζήτω η 25η Μαρτίου 1821!

Ζήτω η Ελλάδα!»

Ἐκ τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς

Ἡ ΟΝΟΜΑΣΤΙΚΗ ΕΟΡΤΗ ΤΟΥ ΜΑΚΑΡΙΩΤΑΤΟΥ ΠΑΤΡΙΑΡΧΟΥ ΙΕΡΟΣΟΛΥΜΩΝ Κ.Κ. ΘΕΟΦΙΛΟΥ

Τὴν Κυριακὴν, 9^η /20^η Μαρτίου 2022, ἐπὶ τῇ μνήμῃ τῶν Ἁγίων Τεσσαράκοντα Μαρτύρων, τῶν μαρτυρησάντων εἰς τὴν λίμνην Σεβαστείας τοῦ Πόντου ἐπὶ Λικινίου τό 320 μ.Χ. ἐωρτάσθη ἡ ὀνομαστικὴ ἐορτὴ τῆς Α.Θ.Μ. τοῦ Πατρός ἡμῶν καὶ Πατριάρχου Ἱεροσολύμων κ. κ. Θεοφίλου, καθ' ὅτι εἷς τῶν καλλινίκων τούτων μαρτύρων ὠνομάζετο Θεόφιλος.

Ἡ ἐορτὴ αὕτη ἐωρτάσθη ὡς «Παρρησία. Ἀφ' ἐσπέρας ἐτελέσθη Μέγας Ἑσπερινός εἰς τό Καθολικόν τοῦ Πανιέρου Ναοῦ τῆς Ἀναστάσεως, προεξάρχοντος τοῦ Μακαριωτάτου.

Τὴν ἐπομένην προσηνέχθη ἡ ἀναίμακτος θυσία εἰς τό Καθολικόν, προεξάρχοντος καὶ πάλιν τοῦ Μακαριωτάτου καὶ συλλειτουργούντων Αὐτῷ τῶν Σεβασμιωτάτων Μητροπολιτῶν Ναζαρέτ κ. Κυριακοῦ, Καπιτωλιάδος κ. Ἡσυχίου, τῶν Σεβασμιωτάτων Ἀρχιεπισκόπων Γεράσων κ. Θεοφάνους, Κωνσταντίνης κ. Ἀριστάρχου, Θαβωρίου κ. Μεθοδίου, Σεβαστείας κ. Θεοδοσίου, Ἱεραπόλεως κ. Ἰσιδώρου, Ἀνθηδῶνος κ. Νεκταρίου, Πέλλης κ. Φιλουμένου καὶ Μαδάβων κ. Ἀριστοβούλου, συμπροσευχομένων τῶν Σεβασμιωτάτων Ἀρχιερέων Μητροπολίτου Διοκαισαρείας κ. Βενεδίκτου καὶ Ἀρχιεπισκόπου Ἰόππης κ. Δαμασκηνοῦ, Ἀγιοταφίτων Ἱερομονάχων καὶ διακόνων ὧν πρῶτος ὁ Δραγουμᾶνος Ἀρχιμανδρίτης π. Ματθαῖος, ἐκπροσώπων τῶν Ἐκκλησιῶν τῶν Πατριαρχείων Μόσχας καὶ Ρουμανίας, ψάλλοντος τοῦ Ἱεροδιακόνου π. Συμεὼν Γραμματέως τῆς Ἀγίας καὶ Ἱερᾶς Συνόδου καὶ τοῦ κ. Βασιλείου Γκοτσοπούλου καὶ τῶν μαθητῶν τῆς Πατριαρχικῆς Σχολῆς Σιών, παρουσία τοῦ Γενικοῦ Προξένου τῆς Ἑλλάδος εἰς τὰ Ἱεροσόλυμα κ. Εὐαγγέλου Βλιώρα καὶ μελῶν τοῦ Προξενείου καὶ τοῦ Πρέσβεως τῆς Γεωργίας κ. Λάσια καὶ προσευχομένων μοναχῶν, μοναζουσῶν καὶ ἐντοπίων μελῶν τῆς Κοινότητος Ἱεροσολύμων καὶ προσκυνητῶν.

Μετά τὴν θείαν Λειτουργίαν ἠκολούθησεν Δοξολογία. Μετά ταῦτα, ἔλαβε χώραν ἄνοδος εἰς τό Πατριαρχεῖον. Ἐνταῦθα προσεφώνησε τόν Μακαριώτατον ὁ Γέρων Ἀρχιεπίσκοπος ὡς ἔπεται:

Μακαριώτατε Πάτερ καὶ Δέσποτα,

Ἐνῷ ἀνερχόμεθα τὰς πνευματικὰς βαθμίδας τῆς Ἀγίας καὶ Μεγάλης Τεσσαρακοστῆς πρὸς ὑποδοχὴν τοῦ Ἁγίου Πάσχα, προσλαμβάνομεν παρά τῆς Ἐκκλησίας ὡς δρόσον Ἀερμῶν παραμυθητικὴν τὴν μνήμην τῶν Ἁγίων Τεσσαράκοντα Μαρτύρων, τῶν ἐν τῇ

λίμνη Σεβαστείας τοῦ Πόντου ἐπὶ Λικινίου τό ἔτος 320 καλῶς ἀθλησάντων καί στεφανωθέντων. Ἡ εἰς Χριστόν ζέουσα πίστις αὐτῶν, ἡ ὑπομονή καί ἡ καρτερία, ἡ ἀψηφήσασα καί νικήσασα τό δριμύ ψῦχος, ἐνισχύει καί ἐνθαρρύνει ἡμᾶς τά μέγιστα διὰ τήν συνέχισιν τοῦ ἀγῶνος τῆς νηστείας οὐχί ὡς ἀποχῆς βρωμάτων μόνον ἀλλά πρωτίστως ὡς ἀλλοτριώσεως ἀπό τῶν παθῶν καί ὡς κατακτήσεως τῶν ἀρετῶν τοῦ Χριστοῦ, ἵνα καί συνοδοξασθῶμεν μετ' Αὐτοῦ.

Εἰς τοὺς καλλινίκους μάρτυρας τούτους, τοὺς κοσμοῦντας τό ἑορτολόγιον τοῦ μηνός Μαρτίου, ἀποδίδει ἰδιαιτέραν τιμὴν ἡ Ἐκκλησία Ἱεροσολύμων καί διὰ τόν λόγον ὅτι ὁ Προκαθήμενος αὐτῆς, ἡ Ὑμετέρα σεπτὴ Μακαριότης, φέρει τό ὄνομα ἐνός τούτων, τοῦ ἀγίου μάρτυρος Θεοφίλου. Πρὸς τιμὴν τοῦ μάρτυρος τούτου καί τῆς Ὑμετέρας Μακαριότητος τῇ πλήρει συμμετοχῇ τῶν μελῶν τῆς γεραῆς ἡμῶν Ἀγιοταφίτικῆς Ἀδελφότητος καί τοῦ εὐσεβοῦς ποιμνίου προσηνέχθη ἡ ἀναίμακτος θυσία καί ἀνεπέμφθη Δοξολογία εἰς τόν πανίερρον Νάον τῆς Ἀναστάσεως καί δὴ κατὰ τὴν τάξιν «Παρρησίας».

Προσευχηθέντες λειτουργικῶς ὑπὲρ ὑγιείας, εὐσταθείας καί μακροημερεύσεως τῆς Ὑμετέρας Μακαριότητος, νῦν ἐν τῇ αἰθούσῃ ταύτῃ τοῦ Πατριαρχείου ἀποπληροῦμεν, ὅσα ὀφείλομεν Αὐτῇ μνείας, ἐπαίνου καί εὐχαριστίας ἄξια.

Ἐν πρώτοις ὅτι ἡ Ὑμετέρα Μακαριότης εὐήκοον ἔτεινεν οὓς εἰς τὰς αἰτήσεις Ἑλληνορθόξου Ἀραβοφώνου ποιμνίου εἴτε διὰ τὴν οἰκονομικὴν ἐνίσχυσιν τῶν ἔργων αὐτοῦ, ἰδίᾳ τῆς στηρίξεως τοῦ ἐκπαιδευτικοῦ συστήματος τῆς λειτουργίας τῶν σχολείων αὐτοῦ εἴτε διὰ τὴν θεολογικὴν κατάρτισιν νέων, ἵνα ὑπηρετήσωσιν ἀκολούθως ὡς ἱερεῖς, πνευματικοὶ ὁδηγοὶ τῶν ἐνοριῶν τῶν Κοινοτήτων αὐτῶν. Ταῦτοχρόνως τό ἴδρυθέν ὑπ' Αὐτῆς Κυριακάτικον φυλλάδιον «Νοῦρ Ἴλ Μασίχ» καί ἡ συνοδεύουσα τοῦτο μηνιαία Ἐκκλησιαστικὴ ἐφημερίς, ἐσυνέχισαν διανεμόμενα δωρεάν νὰ ἐπιτελοῦν τό διαπαιδαγωγικόν Κατηχητικόν αὐτῶν ἔργον, τό καλλιεργοῦν τὴν διατήρησιν τῆς Ἑλληνορθόξου ταυτότητος εἰς τὰς ψυχὰς τῶν μελῶν τοῦ ποιμνίου ἐν τῷ συνδέσμῳ αὐτῶν μετὰ τοῦ Πατριαρχείου. Ἐνδειξίς ἐπίσης τοῦ ζωηροῦ ἐνδιαφέροντος τῆς Ὑμετέρας Μακαριότητος ὑπὲρ τῆς διατηρήσεως, προβολῆς καί ἀξιοποιήσεως τῆς ἐκπαιδευτικῆς καί πολιτιστικῆς κληρονομίᾳς τοῦ Πατριαρχείου τυγχάνει ἡ ἀπὸ διετίας καί πλέον ἀναληφθεῖσα καί συνεχίζουσα διενεουργουμένη συντήρησις ὑπὸ τοῦ ἐκ Κύπρου εἰδικοῦ συντηρητοῦ κ. Σταύρου Ἀνδρέου παλαιτύπων καί ἐντύπων τῆς Κεντρικῆς Βιβλιοθήκης, τῆς Βιβλιοθήκης τῆς περιωνύμου θεολογικῆς Σχολῆς τοῦ Σταυροῦ καί ἡ ἀναδιοργάνωσις τοῦ πολυτίμου ὑλικοῦ τοῦ Ἀρχείου.

Εἰς τόν προσκυνηματικόν τομέα ἡ Ὑμετέρα Μακαριότης ἐπέδειξεν ἰδιαιτέραν εὐαίσθησιν διὰ τὴν προάσπισιν καί διατήρησιν ἀφ' ἐνός μὲν τῶν δικαιωμάτων τοῦ γένους ἡμῶν, ἀφ' ἑτέρου δέ διὰ τὴν ἐν ἡγετικῷ ρόλῳ τοῦ Πατριαρχείου συνεργασίαν μετὰ τῶν ἄλλων Κοινοτήτων. Καρπὸς τοῦ πνεύματος τούτου ὑπῆρξεν ἡ πρό τετραετίας συνωδὰ μελέτη τοῦ Μετσοβίου Πολυτεχνείου Ἀθηνῶν συντήρησις καί ἀνακαίνισις τοῦ Ἱεροῦ Κουβουκλίου τοῦ Παναγίου Τάφου, συνέχεια δέ τοῦ ἱστορικοῦ τούτου ἔργου εἶναι τό πρό ὀλίγων μόνον ἡμερῶν συνωδὰ μελέτη τοῦ Πανεπιστημίου Sapienza τῆς Ρώμης ἀρξάμενον ἔργον συντηρήσεως τῶν πλακῶν τῶν χώρων τοῦ βορείου τμήματος τοῦ δαπέδου τῆς ροτόντας, τοῦ ἐπτακαμάρου, τοῦ πρό τοῦ ἱεροῦ Κουβουκλίου καί ἀνασκαφῆς τοῦ ὑπεδάφους τούτων διὰ στερεωτικὰς ἐργασίας. Ἐκ τῶν ἔργων τούτων τῆς εὐπρεπείας τοῦ οἴκου τοῦ Θεοῦ ἐκπέμπεται μήνυμα συνδιαλλαγῆς, συνεργασίας καί εἰρήνης ἐκ τοῦ Ἁγίου Τάφου πρὸς τὴν διεθνῶς ἐν διχασμοῖς καί πολέμοις δοκιμαζομένην ἀνθρωπότητα. Ἡ Βασιλικὴ τῆς Γεννήσεως τῆς Βηθλεέμ ὡσαύτως οὐδόλως ἐστερήθη τοῦ ἐνδιαφέροντος καί τῆς

μερίμνης τῆς Ὑμετέρας Μακαριότητος ὡς ἐμφαίνεται ἐκ τῆς ὁλοέν ὁλοκληρουμένης ἐπιστημονικῆς συντηρήσεως τοῦ εἰκονοστασίου αὐτῆς ὑπὸ εἰδημόνων τῆς ἐταιρείας ARTIS καί ἐκ τῆς προετοιμαζομένης ὁσονούπω ἀνακαινίσεως τοῦ θεοδέγμονος Σπηλαίου ὑφ' ἡμῶν καί τῶν Φραγκισκανῶν μόνον συμφώνως τῷ Προσκυνηματικῷ Καθεστῶτι.

Ἐξ ὅλων τούτων πλέον ἀξιομνημόνευτος τυγχάνει ἡ ἀναληφθεῖσα ὑπὸ τῆς Ὑμετέρας Μακαριότητος πρωτοβουλία ὑπὲρ τῆς προστασίας τῆς χριστιανικῆς ὀντότητος εἰς τὴν Ἀγίαν Γῆν. Εἰς τό πλαίσιον τῆς πρωτοβουλίας ταύτης κατηγγέλθησαν πρῶτον ἀπὸ τοῦ διακυβευομένου ἐκ τῶν παρανόμων συμφωνιῶν εἰς τὴν Πύλην τοῦ Δαβίδ ξενοδοχείου Imperial τοῦ Πατριαρχείου κατὰ τὴν τελετὴν ἀνάμματος τοῦ δένδρου τῶν Χριστουγέννων ἐνέργειαι καταπιέσεως τῶν χριστιανῶν ὑπὸ ἀκραίων ἐξτρεμιστικῶν στοιχείων. Ἐκ τῆς ἀπευκταίας ἐπικρατήσεως τῶν στοιχείων τούτων διακινδυνεύεται ἡ ἀπ' αἰώνων διὰ τῆς πύλης τοῦ Δαβίδ εἴσοδος τῶν Ἀρχηγῶν τῶν Χριστιανικῶν Ἐκκλησιῶν εἰς τὰς ἔδρας αὐτῶν καί ἡ εἴσοδος τῶν προσκυνητῶν καί διέλευσις αὐτῶν πρὸς τὸν Νάον τῆς Ἀναστάσεως. Εἰς τὴν πρωτοβουλίαν ταύτην ἡ Ὑμετέρα Μακαριότης συνεκάλεσε καί προσέλαβε συνεργούς τοὺς Ἀρχηγούς τῶν Χριστιανικῶν Ἐκκλησιῶν εἰς τὴν Ἀγίαν Γῆν. Διὰ τῆς συνεντεύξεως δέ Αὐτῆς εἰς τὴν ἐφημερίδα Times τοῦ Λονδίνου ἐκίνησε τό ἐνδιαφέρον συνηγορίας, τόσον τοῦ Ἀρχιεπισκόπου Κανταρβουρίας, κ. John Welby, ὅσον καί τοῦ Μακαριωτάτου Πατριάρχου Μόσχας κ. Κυρίλλου καί τοῦ Ὑπουργείου Ἐξωτερικῶν τῆς Ἑλλάδος καί ἄλλων παραγόντων σημαντικῆς πολιτικῆς ἐπιρροῆς. Αἱ ἐνέργειαι αὗται ἔφερον τό ἀποτέλεσμα αὐτῶν εἰς τό Ὑπουργεῖον Ἐξωτερικῶν τοῦ Ἰσραήλ, ὥστε νὰ ἐπιδείξῃ ἐνδιαφέρον πρὸς διάλογον καί ἐπίλυσιν τοῦ προβλήματος διὰ Κυβερνητικῆς καί οὐχὶ διὰ Δικαστικῆς διαδικασίας.

Ἐκ τῶν τελεσφόρων καί λίαν λυσιτελῶν ἐνεργειῶν τούτων τῆς Ὑμετέρας Μακαριότητος παραδειγματιζόμεθα καί ἐνθαρρυνόμεθα οἱ Ἀγιοταφῖται Πατέρες, ὥστε μετὰ ζήλου ἔκαστος κατ' ἰδίαν καί ἐν συλλογικῇ συνεργασίᾳ νὰ ἐπιτελῶμεν τὴν Ἀγιοταφικὴν ἡμῶν διακονίαν καί νὰ θέτῃμεν τὸν λίθον ἡμῶν εἰς τὴν συμπληρουμένην οἰκοδομήν τοῦ σώματος τοῦ Πατριαρχείου διὰ τὴν ἔτι εὐπρεπεστέραν προβολὴν αὐτοῦ εἰς τὸν κόσμον καί τὴν ἔτι πλουσιωτέραν αὐτοῦ προσφορὰν εἰς τό κοινωνικόν σύνολον.

Ἐν τῷ πνεύματι τῆς χαρᾶς τῆς Ὀνομαστικῆς Ὑμῶν ἑορτῆς, Μακαριώτατε καί τῆς ἐλπίδος, τῆς πηγαζούσης ἐκ τῶν ἔργων Ὑμῶν, ὑψῶ τό ποτήριον ἐξ ὀνόματος τῆς Ἀγίας καί Ἱερᾶς Συνόδου καί τῆς Ἀγιοταφικῆς Ἀδελφότητος ὅλης καί εὐχομαι Ὑμῖν ἔτη ὅσα πλεῖστα, εἰρηνικά, εὐφρόσυνα, εὐσταθῆ, δημιουργικά καί καρποφόρα πρὸς ἔπαινον τοῦ παλαιφάτου ἡμῶν Πατριαρχείου καί τοῦ εὐλογημένου ἡμῶν γένους καί δόξαν τοῦ ἐν Τριάδι Θεοῦ ἡμῶν. Γένοιτο.

Ὁ κ. Βλιώρας προσεφώνησεν ὡς ἔπεται:

“Μακαριώτατε,

Σεβασμιώτατοι,

Σεβαστοὶ Πατέρες,

Κυρίες καὶ κύριοι,

Η συμμετοχή στο σημερινό εορτασμό αποτελεί ιδιαίτερη τιμή και χαρά για όλους μας, καθώς η Αγιοταφίτικη Αδελφότητα και το ευλαβές Ποίμνιο, ανάμεσά τους και οι υπηρετούντες στο Γενικό Προξενείο της Ελλάδας στα Ιεροσόλυμα, τιμούμε τα Ονομαστήρια του Προκαθήμενου της Σιωνίτιδος Εκκλησίας, της Μητέρας των Εκκλησιών, της Αυτού Θειοτάτης Μακαριότητος, του Πατριάρχη Ιεροσολύμων κ.κ. Θεόφιλου Γ΄

Με την ευκαιρία αυτή, Μακαριώτατε, εκφράζουμε εξ ονόματος της Ελληνικής Πολιτείας, τον σεβασμό και την ευγνωμοσύνη προς το πρόσωπό Σας για το ποιμαντικό Σας έργο, για το σημαντικό έργο της διαφύλαξης και ανάδειξης των Ιερών προσκυνημάτων της Πίστης μας στους Αγίους Τόπους, για την προάσπιση των δικαίων και δικαιωμάτων του καθ' ημάς Πατριαρχείου και για τη διαφύλαξη της Ελληνικής και Ελληνορθοδόξου παρουσίας στην Αγία Γη.

Η αφοσίωσή και η προσήλωσή Σας στο πολυδιάστατο αυτό έργο και στα ιερά Σας καθήκοντα με εκκλησιαστικό φρόνημα και ακεραιότητα, οι άοκνες προσπάθειες, με τις οποίες φέρετε εις πέρας την υψηλή αποστολή Σας, σε μια ταραχώδη περιοχή, που εξακολουθεί να αντιμετωπίζει μεγάλες προκλήσεις, τυγχάνουν γενικής αναγνώρισης και έχουν καθιερώσει, στην κοινή συνείδηση, το Πατριαρχείο Ιεροσολύμων ως κορυφαίο παράγοντα ενότητας, ειρήνευσης και συνεννόησης στην Αγία Γη.

Με δικές Σας πρωτοβουλίες, προωθείται η αναστήλωση και ανάδειξη των Ιερών Προσκυνημάτων, ενώ μεριμνάτε για τη διατήρηση του Προσκυνηματικού Καθεστώτος στην Αγία Γη και για την πνευματική καθοδήγηση και ευημερία ενός ποιμνίου, που αντιμετωπίζει σημαντικές και πολυποίκιλες προκλήσεις.

Σε μια εποχή που ταλανίζεται από συγκρούσεις, ανακατατάξεις και αναζήτηση νέων ισορροπιών, όπου ο φανατισμός και η μισαλλοδοξία ενισχύονται, η ειλικρινής Σας διάθεση για συνεννόηση, συμφιλίωση και καταλλαγή, τόσο σε σχέση με τις άλλες ομολογίες και τις άλλες θρησκείες, στο ιδιαίτερο περιβάλλον των Ιεροσολύμων και των Αγίων Τόπων, όσο και στο πλαίσιο της ευρύτερης προσπάθειας για ειρήνευση στην πολύπαθη αυτή περιοχή, αναδεικνύει το κύρος του Ιερού Καθιδρύματος, καθιστώντας το παράγοντα μετριοπάθειας και σταθερότητας.

Με την ευκαιρία των σημερινών ονομαστηρίων Σας, θα ήθελα για άλλη μια φορά να διαβεβαιώσω τόσο Εσάς όσο και τα μέλη της Αγιοταφίτικης Αδελφότητας ότι η συμπαράταξη και συμπαράσταση της Ελληνικής Πολιτείας και των συμπατριωτών μας, προς το καθ' ημάς Πατριαρχείο, προς την Αδελφότητα και Εσάς είναι και παραμένει ομόπνοη και ουσιαστική, και να Σας εκφράσω, την αναγνώριση και το θαυμασμό μας για το πολυσήμαντο έργο που επιτελείτε με απaráμιλλη αφοσίωση, ζήλο και αυταπάρνηση.

Με την αφορμή αυτή, επιτρέψτε μας να εκφράζουμε, εκ μέσης καρδιάς, τις ευχαριστίες μας, για την απaráμιλλη φιλοξενία της οποίας έχουμε τύχει, τόσο ο ομιλών, όσο και το προσωπικό της Αρχής μας κατά τις επισκέψεις μας στα Άγια Προσκυνήματα, όπου έχουμε την ευκαιρία να διαπιστώσουμε τον ιδιαίτερα συγκινητικό μόχθο, την έγνοια και τη φροντίδα για τα Άγια Προσκυνήματα, ιδιαίτερα στις συνθήκες που δημιουργεί η τρέχουσα πανδημία,

Μακαριώτατε,

Η προάσπιση του Πατριαρχείου Ιεροσολύμων, των δικαίων και των δικαιωμάτων του, αποτελεί σπουδαιότατη προτεραιότητα για την Πατρίδα μας, όπως διαμηνύεται με κάθε ευκαιρία, δεδομένης και της συνεισφοράς Σιωνίτιδος Εκκλησίας στην Ορθοδοξία και στον Ελληνισμό, ως μακραίωνου μάρτυρα και θεματοφύλακα μιας πολύτιμης θρησκευτικής και ιστορικής παρακαταθήκης.

Επιτρέψτε μου, τη γιορτινή αυτή μέρα, να Σας απευθύνω τις πλέον ειλικρινείς και εγκάρδιες ευχές μας, για υγεία, μακροημέρευση και από Κυρίου στήριξη, ούτως ώστε να συνεχίσετε να φέρετε εις πέρας την υψηλή αποστολή Σας, επ' ωφελεία του Πατριαρχείου, της Αδελφότητας, του Ελληνορθόδοξου Ποιμνίου Σας και της αδιάλειπτης Ορθόδοξης Μαρτυρίας στην Αγία Γη".

Έν συνεχεία προσεφώνησεν ὁ Πρέσβυς τῆς Γεωργίας, οἱ Ἐκπρόσωποι τοῦ Πατριαρχείου Μόσχας καί Ρουμανίας καί Ἀγιοταφῖται Πατέρες.

Τούτους ἠὺχαρίστησε ὁ Μακαριώτατος διὰ τῆς κάτωθι ἀντιφωνήσεως Αὐτοῦ:

«Ὡς λίαν φαιδρά, εὐπρεπής τε τοῦ Σταυροῦ Χριστὲ ἡ δύναμις, δι' ἐναντίων στέφη πλέκουσα, τοῖς τεσσαράκοντα Μάρτυσιν· ὕδωρ γὰρ καὶ πῦρ διελθόντες, ἐν ἀφθαρσίᾳ κραυγάζουσιν· Εὐλογητὸς εἶ ὁ Θεός, ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν». Ἀναφωνεῖ ὁ ὑμνωδὸς τῆς Ἐκκλησίας.

Ἐκλαμπρότατε κ. Γενικέ Πρόξενε τῆς Ἑλλάδος

κ. Εὐάγγελε Βλιώρα,

Σεβαστοὶ Ἅγιοι Πατέρες καί Ἀδελφοί,

Εὐλαβεῖς χριστιανοὶ καί προσκυνηταί

«Ἐξαπόστειλον [ὁ Θεός] τό φῶς σου καί τήν ἀλήθειάν σου· αὐτά μέ ὠδήγησαν καί ἤγαγόν με εἰς ὄρος ἁγίόν σου καί εἰς τά σκηνώματά σου», (Ψαλμ. 42,3) ἀναφωνεῖ ἡ σεβάσμιος χορεία τῶν ἁγίων Τεσσαράκοντα Μαρτύρων τῶν ἐν Σεβαστείᾳ τῇ πόλει μαρτυρησάντων, ὧν καί τήν ἐτήσιον αὐτῶν μνήμην φαιδρῶς πανηγυρίζομεν σήμερον.

Οἱ ἅγιοι οὗτοι Τεσσαράκοντα μάρτυρες, «ἐπὶ τῆς γῆς ἠγωνίσαντο, τῷ ἀέρι ἐνεκαρτέρησαν, τῷ πυρί παρεδόθησαν, τό ὕδωρ αὐτούς ὑπεδέξατο. Ἐκείνων ἐστὶν ἡ φωνή «Διήλθομεν διὰ πυρός καί ὕδατος καί ἐξήγαγες ἡμᾶς εἰς ἀναψυχήν», (Ψαλμ. 65,12), λέγει ὁ Μέγας Βασίλειος. Τοῦτο ἐποίησαν οἱ ἅγιοι μάρτυρες ἀκούοντες εἰς τούς λόγους τοῦ σοφοῦ Παύλου λέγοντος «ἡγοῦμαι πάντα ζημίαν εἶναι διὰ τό ὑπερέχον τῆς γνώσεως Χριστοῦ Ἰησοῦ τοῦ Κυρίου μου, δι' ὃν τά πάντα ἐζημιώθην, καί ἡγοῦμαι σκύβαλα εἶναι, ἵνα Χριστόν κερδήσω», (Φιλ. 3,8).

Κατά δέ τόν ἅγιον Γρηγόριον Νύσσης, «τοῖς μεγάλοις τούτοις ἀγωνισταῖς οὐδέ αὐτός ὁ ἥλιος ἐφάνη γλυκύς· ἀλλά καί τούτου ἐκουσίως ἠλλοτριοῦντο, ἵνα μή τοῦ ἀληθινοῦ φωτός ἀποπέσωσι ... ἐκείνοις πάντα ἐχθρά, πάντα ἀλλότρια ἦν. Ἐν μόνον ἀγαθόν, ὁ Χριστός. Πάντα ἠρνήσαντο, ἵνα τοῦτον κερδήσωσιν».

Τοῦτο ἀποδεικνύει τήν μεγάλην ὄντως ἀγάπην τῶν μαρτύρων πρὸς τόν θεόν καί Σωτῆρα ἡμῶν Χριστόν «τοῦ ἐκ σκότους καλέσαντος αὐτούς εἰς τό θαυμαστόν αὐτοῦ φῶς», (Α' Περ. 9). Οἱ θεόλεκτοι οὗτοι μάρτυρες ἐτόλμησαν, ἵνα ἀποθάνωσιν διὰ τό μοναδικόν «ἀγαθόν» τόν δίκαιον, δηλονότι τοῦ θεοῦ τόν Χριστόν, ὡς κηρύττει ὁ θεῖος Παῦλος λέγων: «Μόλις γάρ ὑπὲρ δικαίου τις ἀποθανεῖται· ὑπὲρ γάρ τοῦ

ἀγαθοῦ τάχα τις καί τολμᾷ ἀποθανεῖν», (Ρωμ. 5,7).

Ὁ χορός ὁ Ἅγιος, οἱ ἴσοι τὴν ἄθλησιν, ἴσοι τὴν γνώμην καὶ οἱ ἴσοι τοὺς στεφάνους δεξάμενοι, ἔνθεοι Τεσσαράκοντα Μάρτυρες, ὡς ἄλλοι τρεῖς παῖδες ἐν τῇ καμίνῳ, ὡς ἐξ ἐνός στόματος ὑμνοῦν καὶ ἐδόξαζον καὶ ἠυλόγουν τὸν θεόν (πρβλ. Δαν. 3,23, Προσευχὴ 27) λέγοντες «εἰ γὰρ σύμφυτοι γεγόναμεν τῷ ὁμοιώματι τοῦ θανάτου αὐτοῦ, ἀλλὰ καὶ τῆς ἀναστάσεως ἐσόμεθα ... εἰ δὲ ἀπεθάνομεν σὺν Χριστῷ, πιστεύομεν ὅτι καὶ συζήσομεν αὐτῷ, εἰδότες ὅτι Χριστὸς ἐγερθεὶς ἐκ νεκρῶν οὐκέτι ἀποθνήσκει, θάνατος αὐτοῦ οὐκέτι κυριεύει», (Ρωμ. 6,5,8-9).

Ἐχοντες βεβαίαν τὴν πίστιν οἱ ἅγιοι Μάρτυρες, ὅτι «εἰ ἀπεθάνομεν σὺν Χριστῷ, συζήσωμεν αὐτῷ» οὐκ ἐπτοήθησαν οὐδέ ἐφοβήθησαν, ἀλλὰ τὸναντίον θείῳ πνεύματι κινούμενοι, ἐζήτουν «τὴν ἀπολύτρωσιν αὐτῶν διὰ τοῦ αἵματος τοῦ Χριστοῦ, τὴν ἄφεσιν τῶν παραπτωμάτων, δηλονότι τοῦ καθαρισμοῦ τῶν ἁμαρτιῶν αὐτῶν, κατὰ τὸν πλοῦτον τῆς χάριτος αὐτοῦ» (πρβλ. Ἐφ. 1,7).

Ἡ ἐτήσιος αὕτη ἐορτὴ τῶν ἁγίων Τεσσαράκοντα Μαρτύρων καὶ ἰδιαιτέρως τοῦ συμμάρτυρος αὐτῶν Θεοφίλου, οὗτινος τὴν σεπτὴν ἐπωνυμία φέρει καὶ ἡ Ἡμετέρα Ταπεινότης, ἀποτελεῖ «μνημόσυνον ἐνώπιον τοῦ θεοῦ» (Πραξ. 10,4). Καὶ τοῦτο, διότι «οἱ τὴν γῆν οὐρανῶσαντες, καὶ τὰ πάντα φωτίσαντες» ἅγιοι Τεσσαράκοντα ἀνεδείχθησαν ἀψευδεῖς μάρτυρες καὶ κήρυκες τῇ οἰκουμένῃ τῶν τοῦ Χριστοῦ παθημάτων καὶ τῆς ἀναστάσεως Αὐτοῦ, ἀλλὰ καὶ -κατὰ τὸν Γρηγόριον Νύσσης- δορυφόροι τοῦ Χριστοῦ καὶ τῶν Ἐκκλησιῶν αὐτοῦ οἰκοδόμοι, ἐποικοδομηθέντες, κατὰ τὸν θεῖον Παῦλον, ἐπὶ τῷ θεμελίῳ τῶν Ἀποστόλων καὶ Προφητῶν καὶ δὴ ἐπὶ τοῦ τιμίου καὶ μαρτυρικοῦ αἵματος Ἰησοῦ Χριστοῦ ὄντος ἀκρογωνιαίου [λίθου] αὐτοῦ» (πρβλ. Ἐφ. 2,20).

Οἱ ἅγιοι Τεσσαράκοντα Μάρτυρες ἀνεδείχθησαν οἰκοδόμοι τῆς Ἐκκλησίας, διότι, κατὰ τὸν Μέγαν Βασίλειον, «θέατρον γενόμενοι [οὗτοι] τῷ κόσμῳ, καὶ ἀγγέλοις καὶ ἀνθρώποις» (πρβλ. Α΄ Κορ. 4,9), «τοὺς πεπτωκότας ἤγειραν, τοὺς ἀμφιβόλους ἐβεβαιώσαντο, τοῖς εὐσεβέσι τὴν ἐπιθυμίαν ἐδιπλασίασαν»· κατὰ δὲ τὸν ὑμνωδὸν αὐτῶν: «Τό σεπτὸν στερέωμα, τῆς Ἐκκλησίας, ὡς ἀστέρες μέγιστοι, καταλαμπρύνετε αἰεὶ, καὶ τοὺς πιστοὺς καταγαύζετε, Μάρτυρες θεῖοι, Χριστοῦ τεσσαράκοντα».

Ἡ ἁγία ἡμῶν τῶν Ἱεροσολύμων Ἐκκλησία ἐν ἀγαλλιάσει καὶ χαρᾷ τιμῶσα τὴν μνήμην τῆς γενεθλίου ἡμέρας τοῦ μαρτυρίου τῶν ὑπὲρ τῆς τοῦ Χριστοῦ ἀγάπης ἀθλησάντων ἁγίων Τεσσαράκοντα ὡς καὶ τοῦ συναθλήσαντος αὐτοῖς ἀθλοφόρου Θεοφίλου, ἐπετέλεσε ἐν τῷ Πανιέρῳ Ναῷ τῆς Ἀναστάσεως τό μέγα τῆς θείας Εὐχαριστίας μυστήριον, τῆς Ἡμῶν Μετριότητος προεξαρχούσης καὶ περιστοιχουμένης ὑπὸ τῶν τιμίων τῆς Ἀγιοταφτικῆς ἡμῶν Ἀδελφότητος μελῶν, Ἀρχιερέων, Ἱερέων καὶ Ἱεροδιακόνων, συμπροσευχομένων Ἡμῖν εὐλαβῶν Χριστιανῶν ἐκ τοῦ Χριστεπωνύμου ποιμνίου ἡμῶν, δοξάζοντες οὕτως τὸν «θαυμαστώσαντα τοὺς ἁγίους αὐτοῦ» (Ψαλμ. 4,4).

Προσέτι δέ, ἀνεπέμψαμεν εὐχαριστήριον δοξολογίαν τῷ ἁγίῳ Τριαδικῷ Θεῷ ἐπὶ τοῖς, τῇ ἐπωνύμῳ τοῦ ἁγίου μάρτυρος Θεοφίλου, ἀγομένοις σεπτοῖς Ἡμῶν Ὑνομαστηρίοις· καὶ «εὐλογήσαμεν, κατὰ τὸν ἅγιον Πολύκαρπον Σμύρνης, τὸν Κύριον ἡμῶν Ἰησοῦν Χριστόν, τὸν σωτῆρα τῶν ψυχῶν ἡμῶν καὶ κυβερνήτην τῶν σωμάτων ἡμῶν καὶ ποιμένα τῆς κατὰ τὴν οἰκουμένην Καθολικῆς Ἐκκλησίας».

Ὁ ἅγιος Ἰωάννης ὁ Δαμασκηνός ἀναφερόμενος εἰς τὴν σημασίαν τῆς ἀποδιδομένης τιμῆς τῶν ἁγίων ἐπικαλεῖται τὴν μαρτυρίαν τοῦ θεολόγου Εὐαγγελιστοῦ Ἰωάννου καὶ τοῦ σοφοῦ Παύλου, κατὰ τοὺς ὁποίους οἱ ἅγιοι γενικώτερον [καὶ οἱ μάρτυρες εἰδικώτερον] εἶναι φίλοι Χριστοῦ, τέκνα καὶ κληρονόμοι Θεοῦ· «ὅσοι δέ ἔλαβον αὐτόν [τόν Χριστόν], ἔδωκεν αὐτοῖς ἐξουσίαν τέκνα Θεοῦ γενέσθαι» (Ἰωαν. 1,12). «Ἵστε οὐκέτι εἰσὶν δοῦλοι, ἀλλ’ υἱοί· εἰ δέ υἱοί, καὶ κληρονόμοι, κληρονόμοι μὲν Θεοῦ, συγκληρονόμοι δέ Χριστοῦ» (πρβλ. Γαλ. 4,7 & Ρωμ. 8,17).

Λέγομεν δέ τοῦτο, διότι ἡ σημερινή ἐορτὴ τῶν ἁγίων Τεσσαράκοντα μαρτύρων καὶ ἰδιαιτέρως τοῦ συμμάρτυρος αὐτῶν Θεοφίλου, δέν ἀφορᾷ εἰς τὴν ἡμετέραν Ταπεινότητα μόνον ἀλλὰ κυρίως εἰς τόν τῆς Ἐκκλησίας Ἀποστολικόν καὶ Πατριαρχικόν Θεσμόν, διὰ τοῦ ὁποίου «ἱκανούμεθα εἰς τὴν μερίδα τοῦ κλήρου τῶν ἁγίων ἐν τῷ φωτί ... τοῦ Υἱοῦ τῆς ἀγάπης αὐτοῦ [τοῦ Θεοῦ]» (πρβλ. Κολ. 1,12-13). «Αὐτός ὁ Υἱός τοῦ Θεοῦ ὁ Χριστός ἐστὶ προπάντων, καὶ τὰ πάντα ἐν αὐτῷ συνέστηκε, καὶ αὐτός ἐστὶν ἡ κεφαλὴ τοῦ σώματος τῆς Ἐκκλησίας» (Κολ. 1,17-18), «ἦν περιεποιήσατο διὰ τοῦ ἰδίου αἵματος» (Πραξ. 20,18). Τοῦ αἵματος τούτου τοῦ Χριστοῦ κοινωνοὶ καὶ μέτοχοι ἐγένοντο καὶ οἱ ἀθλοφόροι Τεσσαράκοντα Μάρτυρες.

Ἀκούοντες εἰς τό κήρυγμα τοῦ θείου Παύλου, «ὅτι οὐκ ἔστιν ἡμῖν ἡ πάλη πρὸς αἷμα καὶ σάρκα, ἀλλὰ πρὸς τὰς ἀρχάς, πρὸς τὰς ἐξουσίας, πρὸς τοὺς κοσμοκράτορας τοῦ σκότους τοῦ αἰῶνος τούτου, πρὸς τὰ πνευματικά τῆς πονηρίας ἐν τοῖς ἐπουρανίοις» (Ἐφ. 6,12), «οἱ ἅγιοι Μάρτυρες οἱ ἀγαπήσαντες τόν Χριστόν, ὑπερεῖδον τὰ τῆς προσκαίρου ζωῆς, ἵνα δοξάσωσι τόν Θεόν ἐν τοῖς μέλεσιν αὐτῶν», λέγει ὁ Μέγας Βασίλειος. Διό καὶ ἡ ἔνδοξος μνήμη αὐτῶν τῶν ἁγίων μαρτύρων καὶ φίλων τοῦ Θεοῦ προβάλλει ὡς ἀστραπή τῆς νοερᾶς φωταγωγίας τοῦ Χριστοῦ, πρὸς ἀκτῖνα θείαν ὁδηγοῦσα πάντας ἡμᾶς.

Κατὰ δέ τόν Κλήμεντα Ἀλεξανδρείας: «τελείωσιν τό μαρτύριον καλοῦμεν οὐχ ὅτι τέλος τοῦ βίου ὁ ἄνθρωπος ἔλαβεν ὡς οἱ λοιποί, ἀλλ’ ὅτι τέλειον ἔργον ἀγάπης ἐνεδείξατο». Αὐτό τοῦτο ἀκριβῶς «τό τέλειον ἔργον ἀγάπης» τοῦτέστιν τὴν ἐνότητα τῶν κατὰ τόπους Ὁρθοδόξων Ἐκκλησιῶν παραγγέλλουσιν ἡμῖν, ὅπως ἐπιδείξωμεν, οἱ ἅγιοι Τεσσαράκοντα Μάρτυρες, ὡς λίαν εὐστόχως διατυπώνει τό παράδειγμα πρὸς μίμησιν τῶν ἁγίων Μαρτύρων, ὁ ἔγκριτος Πατὴρ τῆς Ἐκκλησίας Μέγας Βασίλειος λέγων: «Οὐκ ἦν μία πατρίς τοῖς ἁγίοις, ἄλλος γὰρ ἀλλαχόθεν ὥρμητο ... Γένος δέ, τό μὲν ἀνθρώπινον, ἄλλο ἄλλου, τό δέ πνευματικόν, ἐν ἀπάντων. Κοινός γάρ αὐτῶν Πατὴρ, ὁ Θεός, καὶ ἀδελφοί πάντες, οὐκ ἀπὸ ἐνός καὶ μιᾶς γεννηθέντες, ἀλλ’ ἐκ τῆς υἱοθεσίας τοῦ Πνεύματος εἰς τὴν διὰ τῆς ἀγάπης ὁμόνοιαν ἀλλήλοις συναρμοσθέντες». Μέ ἄλλα λόγια, ἐκείνων τῶν ἁγίων Μαρτύρων, ἐστὶ ἡ τοῦ θείου Παύλου φωνὴ «σπουδάζοντες τηρεῖν τὴν ἐνότητα τοῦ Πνεύματος ἐν τῷ συνδέσμῳ τῆς εἰρήνης», (Ἐφ. 4,3).

Εἰς τὴν ὑπακοὴν τοῦ παραγγέλματος τούτου, δηλονότι τῆς ἐνότητος, τῆς εἰρήνης, τῆς καταλλαγῆς καὶ τῆς ἀγάπης τοῦ Εὐαγγελίου τοῦ Θεοῦ καὶ Σωτῆρος ἡμῶν Χριστοῦ καλούμεθα καὶ ἡμεῖς, ἀγαπητοὶ ἀδελφοί, ἰδιαιτέρως κατὰ τό εὐλογημένον τοῦτο στάδιον τῆς νηστείας τῆς Ἀγίας καὶ Μεγάλης Τεσσαρακοστῆς, «ἵνα συνεργοὶ γινώμεθα τῇ ἀληθείᾳ» (Γ’ Ἰωάν. 8). Καὶ τοῦτο, διότι ὡς λέγει ὁ θεῖος Παῦλος, αὐτός ὁ ἐν τῷ Χριστῷ Θεός ἀνέθεσε εἰς ἡμᾶς τό κήρυγμα τῆς συμφιλίωσης. «Καὶ θέμενος ἐν ἡμῖν τόν λόγον τῆς καταλλαγῆς», (Β’ Κορ. 5,19).

Ἐχοντες λοιπόν συνεργούς καὶ ἀντιλήπτορας τοὺς ἁγίους Τεσσαράκοντα Μάρτυρας καὶ τόν συμμάρτυρα αὐτῶν καὶ προστάτην ἡμῶν Θεόφιλον καὶ τὴν Ὑπερευλογημένην

Θεοτόκον καί Μητέρα τοῦ Θεοῦ, ἀειπάρθενον Μαρίαν ἱκετεύσωμεν αὐτούς, ἵνα ἐν εἰρήνῃ, ταπεινοφροσύνῃ καί μετανοίᾳ ἀξιωθῶμεν καταντῆσαι εἰς τήν λαμπροφόρον Ἀνάστασιν τοῦ Θεοῦ καί Σωτῆρος τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Ἐπὶ δέ τούτοις, ἐπικαλούμεθα ἐπὶ πάντας τοὺς συμπροσευχηθέντας ἡμῖν καί τοὺς τιμήσαντας τήν ἐόρτιον ταύτην μνήμην τῶν ἀγίων Μαρτύρων, δύναμιν τήν ἐξ ὕψους, τήν δωρεάν τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, τήν χάριν τοῦ Παναγίου καί Ζωοδόχου Τάφου, ὑπομονήν καί πᾶσαν παρά Θεοῦ εὐλογίαν, ἐκφράζοντες θερμὰς εὐχαριστίας καί πρὸς τοὺς προσφωνήσαντας ἡμᾶς, τόν Γέροντα Ἀρχιεπίσκοπον, Ἱερώτατον Ἀρχιεπίσκοπον Κωνσταντίνης κ. Ἀρίσταρχον, ὁμιλήσαντα ἐξ ὀνόματος τῶν μελῶν τῆς Ἀγίας καί Ἱερᾶς Συνόδου καί τῆς Ἀγιοταφίτικῆς ἡμῶν Ἀδελφότητος, τόν Ἐκλαμπρότατον Γενικόν Πρόξενον τῆς Ἑλλάδος κ. Εὐάγγελον Βλιώραν, τόν Ἐκλαμπρότατον Πρέσβυν τῆς Γεωργίας εἰς Ἰσραήλ κ. Λάσια, τόν Ἱερώτατον Μητροπολίτην Ναζαρέτ κ. Κυριακόν, ὁμιλήσαντα ἐξ ὀνόματος τοῦ ποιμνίου ἡμῶν εἰς Ναζαρέτ, τόν Ἱερώτατον Ἀρχιεπίσκοπον Ἰόππης κ. Δαμασκηνόν, ὁμιλήσαντα ἐξ ὀνόματος τοῦ ποιμνίου ἡμῶν εἰς Ἰόππην, τόν Πανοσιολογιώτατον Ἀρχιμανδρίτην π. Ἀλέξανδρον, ἀντιπρόσωπον τῆς ἀδελφῆς Ἀγιωτάτης Ἐκκλησίας τῆς Ρωσίας, διαβιβάσαντα ἡμῖν τὰς εὐχὰς τοῦ Μακαριωτάτου Πατριάρχου Μόσχας κ.κ. Κυρίλλου, τόν Ὀσιολογιώτατον Ἀρχιμανδρίτην π. Θεόφιλον, ἀντιπρόσωπον τῆς ἀδελφῆς Ἀγιωτάτης Ἐκκλησίας τῆς Ρουμανίας, διαβιβάσαντα ἡμῖν τὰς εὐχὰς τοῦ Μακαριωτάτου Πατριάρχου Ρουμανίας κ.κ. Δανιήλ, τόν Σεβασμιώτατον Μητροπολίτην Διοκαιοσαρείας κ. Βενέδικτον, Πατριαρχικόν Ἐπίτροπον Βηθλεέμ, ὁμιλήσαντα ἐξ ὀνόματος τοῦ ἐν Βηθλεέμ ποιμνίου καί τοῦ Συλλόγου Βηθλεέμ, τόν Σεβασμιώτατον Ἀρχιεπίσκοπον Μαδάβων κ. Ἀριστόβουλον, ὁμιλήσαντα ἐξ ὀνόματος τῆς νεοσυστάτου Κοινότητος Beersheba καί τῶν Ἐφημερίων τοῦ Ρωσοφώνου ποιμνίου τοῦ Βορείου Ἰσραήλ, τήν Κοινότητα Ρέμλης, τόν Αἰδεσιμώτατον π. Γεώργιον Μπαράμκη, ὁμιλήσαντα ἐξ ὀνόματος τοῦ Καθεδρικοῦ Ναοῦ τοῦ Ἁγίου Ἰακώβου τοῦ Ἀδελφοθέου, τοὺς διδασκάλους κ. Παναγιώταν Καφετζῆ καί κ. Σωτήριον Γκόγκον καί τοὺς μαθητάς ὁμιλησάντας ἐξ ὀνόματος τοῦ Σχολείου τοῦ Ἁγίου Δημητρίου τοῦ Πατριαρχείου, τόν ἐντιμότατον κ. Ἀθανάσιον Ἀμποῦ – Ἀέτα ἐκ τοῦ Χωρίου τῶν Ποιμένων, καί ἅπαντας τοὺς μετασχόντας εἰς τόν ἐορτασμόν τοῦτον.

Εἰς ὑγιεῖαν πάντων ὑμῶν!

Τήν μεσημβρίαν παρετέθη μοναστηριακὴ Τράπεζα.

Ἐκ τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς.

ΧΕΙΡΟΤΟΝΙΑ ΑΓΙΟΤΑΦΙΤΟΥ ΠΡΕΣΒΥΤΕΡΟΥ ΕΙΣ ΤΟ ΠΑΤΡΙΑΡΧΕΙΟΝ

Εἰς τήν νυκτερινήν Λειτουργίαν ἐπὶ τοῦ Παναγίου καί Ζωοδόχου Τάφου, τήν νύκτα τῆς 31^{ης} Ἰανουαρίου/13^{ης} Φεβρουαρίου 2022, Κυριακῆς τοῦ Τελώνου καί τοῦ Φαρισαίου, προεχειρίσθη εἰς Πρεσβύτερον ὁ Ἱερομόναχος Ἀγιοταφίτης Ἀναστάσιος Κυρμιτσάκης, διακονητῆς ὢν εἰς τόν Ναόν τῆς Ἀναστάσεως.

Τὴν χειροτονίαν ταύτην ἐτέλεσεν ὁ Γέρων Σκευοφύλαξ Σεβασμιώτατος Ἀρχιεπίσκοπος Ἱεραπόλεως κ. Ἰσίδωρος, προετοιμάζων τὸν χειροτονούμενον διὰ τῶν κάτωθι Πατρικῶν λόγων αὐτοῦ:

“Εὐλαβέστατε Ἱεροδιάκονε Ἀναστάσιε,

Εὐλογημένη ἡ ὥρα τὴν ὁποία ἐπέλεξε ὁ Μακαριώτατος Πατὴρ ἡμῶν καὶ Πατριάρχης κ. κ. Θεόφιλος, νὰ σέ προαγάγει στὸν δεῦτερο βαθμὸ τῆς Ἱερωσύνης. Ἡ χειροτονία σου σέ Πρεσβύτερο συμπίπτει μὲ τὴν ἔναρξιν τῆς πλέον σημαντικῆς περιόδου τῆς Ἐκκλησίας μας. Τῆς προετοιμασίας γιὰ τὴν λαμπροφόρο Ἀνάστασιν τοῦ Σωτῆρος ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ.

Ὅριστε λοιπόν, ἀνοίγεται ἔμπροσθέν σου τὸ “στάδιον τῶν ἀρετῶν”[1]. Σοῦ δίνεται ἡ εὐκαιρία νὰ ἐγκαταλείψεις τὰ ἔργα τοῦ σκοτοῦς, δηλαδὴ τὶς κοσμικὰς μέριμνας, τὴν σύγχυσιν τοῦ μάταιου τούτου κόσμου καὶ νὰ φορέσεις τὰ ὅπλα τοῦ φωτός, δηλαδὴ νὰ προετοιμαστῇς πνευματικὰ γιὰ νὰ ἀξιωθεῖς νὰ ἀτενίσῃς τὸ Ἅγιον Φῶς τῆς Ἀναστάσεως, τὸ ὁποῖο πηγάζει ἀπὸ τὸν ἴδιον Ἅγιον Τόπον, τὸν Πανάγιον καὶ Ζωοδόχον Τάφον τοῦ Κυρίου μας, στὸν ὁποῖο ἐντός ὀλίγου πρόκειται νὰ κατέλθῃ τὸ Ἅγιον Πνεῦμα, γιὰ νὰ σέ ἀλλοιώσῃ γιὰ μίαν εἰσέτι φορά καὶ νὰ σέ καταστήσῃ σκεῦος ἐκλογῆς του.

“Ἰδού καιρὸς εὐπρόσδεκτος, ἰδού καιρὸς μετανοίας”[2]. Καὶ ἡ ταπεινότης μου θὰ συμπληρώσῃ: Ἰδού Τόπος Πανάγιος, ἰδού τὸ κέντρον τῆς σωτηρίας. Ὅποια τιμὴ σοῦ ἐπεφύλαξε ἡ θεία Χάρις μετὰ ἀπὸ μίαν μεγάλην διαδρομὴν καὶ περιπλάνησιν στὰ κοσμικὰ μονοπάτια καὶ ἀφοῦ σέ ἔβγαλε ἀπὸ τὴν “πλατεία ὁδόν, τὴν ἀπάγουσαν εἰς τὴν ἀπώλειαν”[3], σέ εἰσήγαγε στὴν “στενὴν καὶ τεθλιμμένην ὁδόν, τὴν ἀπάγουσαν εἰς τὴν ζωὴν”[4].

Ὁ Θεὸς ὁδήγησε τὰ βήματά σου, ὅταν πρώτη φορά εἰσῆλθες ὡς Προσκυνητὴς στὸν Πανίερον Ναὸ τῆς Ἀναστάσεως καὶ ἡ σπὶθα τῆς ἀγάπης τοῦ Χριστοῦ ἄναψε μέσα σου. Δέν ἀρκέστηκες μόνο στὸ Ἱερό Προσκύνημα, τὸ ὁποῖο ἐπὶ αἰῶνες ἐπιτέλεσαν ἑκατομῦρια προσκυνητῶν.

Ὁ Θεὸς ἔρωτας ἔτρωσε τὴν καρδιά σου καὶ ἔσβησε τὴν σαρκικὴ ἀγάπην, τὴν ὁποία ἔτρεφες ὡς πατέρας καὶ σύζυγος στὴν κατὰ κόσμον οἰκογένειά σου. Ἀνακάλυψες τὸν Θεῖον Μαργαρίτην καὶ πώλησες ὅλα σου τὰ ὑπάρχοντα γιὰ νὰ τὸν ἀποκτήσεις. Κατάλαβες ὅτι τίποτα δέν συγκρίνεται μὲ τὴν ἀγάπην τοῦ Χριστοῦ. Θυμήθηκες τὰ λόγια τοῦ Κυρίου μας, τὰ ὁποῖα εἶπε στοὺς Ἁγίους Αὐτοῦ μαθητάς καὶ Ἀποστόλους: “Ὁ φιλῶν πατέρα ἢ μητέρα ὑπὲρ ἐμέ οὐκ ἔστι μου ἄξιος· καὶ ὁ φιλῶν υἱόν ἢ θυγατέρα ὑπὲρ ἐμέ οὐκ ἔστι μου ἄξιος· καὶ ὁς οὐ λαμβάνει τὸν σταυρὸν αὐτοῦ καὶ ἀκολουθεῖ ὀπίσω μου, οὐκ ἔστι μου ἄξιος”[5].

Σάν ἄλλος Παῦλος ὁ ἀπλοῦς ἄφησες πίσω σου τὴν σύζυγον καὶ τὰ τέκνα σου καὶ ἔφυγες γιὰ νὰ σωθεῖς. Καὶ ἐνῶ στὴν περίπτωσιν τοῦ ὁσίου Παύλου τοῦ ἀπλοῦ ἡ γυναῖκα καὶ οἱ θυγατέρες του ζοῦσαν μέσα στὴν ἀνομίαν καὶ δέν τοὺς ἄγγιξε καθόλου ὁ πόθος τοῦ πατρὸς τους γιὰ τὴν ἀληθινὴν ἐν Χριστῷ ζωὴν, ἡ δικὴ σου οἰκογένεια ὅχι μόνο ὠφελήθηκε ἀπὸ τὴν ἀπόφασίν σου, ἀλλὰ καὶ ἀκολούθησε τὸ παράδειγμά σου. Ζωντανὴ ἀπόδειξις στέκεται δίπλα σου ὁ κατὰ σάρκα γιὸς σου, ὁ ὁποῖος παρὰ τὸ νεαρὸν τῆς ἡλικίας του δέν ἐντυπωσιάστηκε ἀπὸ τὶς σειρῆνες τοῦ κόσμου, ἀλλὰ ἀντιθέτως προτίμησε νὰ σέ ἀκολουθήσῃ στὴν Ἁγίαν Γῆ.

Ἀφοῦ λοιπόν μὲ τὴ βοήθειαν τοῦ Θεοῦ ξέφυγες ἀπὸ τὶς παγίδες, τὶς ὁποῖες σοῦ

ἔστησε ὁ διάβολος ἀπὸ τὰ ἀριστερά σου, στέκεσαι σήμερα ἐνώπιον ὅλων μας καὶ ἀναμένεις νὰ μπεῖς στό ἐνδότερον τοῦ καταπετάσματος.

Σέ αὐτό ἀκριβῶς τό σημεῖο θέλω νὰ σοῦ ἐπιστήσω τὴν προσοχή, διότι ὁ κίνδυνος πού σέ περιμένει εἶναι πολὺ μεγαλύτερος καὶ οἱ πειρασμοὶ εἶναι πολὺ πιό δυσδιάκριτοι διότι, ἀφοῦ ὁ διάβολος ἀπέτυχε ὡς τώρα νὰ σέ ρίξει στοὺς ἑξ εὐωνύμων πειρασμούς, τώρα σοῦ ἐτοιμάζει τοὺς ἄλλους πειρασμούς, οἱ ὁποῖοι θὰ σοῦ ἔρθουν ἐκ δεξιῶν. θὰ σέ πολιορκήσουν λογισμοὶ ὑπερηφανείας.

θὰ νομίσεις ὅτι εἶσαι ἀνώτερος ἀπὸ ἄλλους ἱερεῖς, οἱ ὁποῖοι διακονοῦν σέ ἄλλα μέρη τῆς Γῆς. Ἡ τιμὴ καὶ ὁ σεβασμὸς πού θὰ σοῦ ἀποδίδεται ἀπὸ τοὺς εὐλαβεῖς προσκυνητὲς μπορεῖ πολὺ εὐκόλα νὰ σέ παραπλανήσῃ καὶ νὰ νομίσεις ὅτι ἤδη ἔχεις φτάσῃ σέ μέτρα ἀγιότητος καὶ ὅτι ἐσύ εἶσαι τό κέντρο τοῦ κόσμου. Ὁ θαυμασμὸς καὶ τὰ κολακευτικὰ λόγια, τὰ ὁποῖα συνήθως ἀπευθύνουν οἱ διάφοροι ἐπισκέπτες σέ ὅλα τὰ μέλη τῆς Ἀγιοταφίτικῆς Ἀδελφότητος, θὰ ἡχοῦν διαρκῶς στὰ αὐτιά σου.

Γιὰ νὰ σέ προστατεύσω ἀπὸ αὐτές τίς ἐπικίνδυνες σκέψεις θὰ σοῦ θυμίσω τί εἶπε ὁ Κύριός μας στὸν ἐκλεκτό του λαό, τοὺς Ἰουδαίους, τοὺς ὁποίους εἶχε προωρίσει νὰ ἀποτελέσουν ἀναπόσπαστο μέρος τῆς θείας Οἰκονομίας. Αὐτόν τόν ἴδιο ἐκλεκτό λαό, τόν ἀποκάλεσε “Γεννήματα ἐχιδνῶν”[6], ἐπαναλαμβάνοντας τὰ προφητικά λόγια τοῦ Ἀγίου Ἰωάννου καὶ Βαπτιστοῦ, ὅταν προέτρεπε τοὺς ὁμογενεῖς του νὰ “ποιήσουν καρπούς ἀξίους τῆς μετανοίας καὶ νὰ μὴν σκέφτονται ὅτι θὰ σωθοῦν ἐπειδὴ τυχαίνει νὰ ἔχουν πατέρα τὸν Ἀβραάμ γιατί ὁ θεὸς μπορεῖ ἀκόμα καὶ τίς πέτρες νὰ μεταμορφώσῃ καὶ νὰ τίς μετατρέψῃ σέ παιδιὰ τοῦ Ἀβραάμ”[7].

Ἔτσι καὶ ἐσύ νὰ μὴν νομίσεις ὅτι μόνο ἡ φυσικὴ σου παρουσία στὸν Πανάγιο Τάφο τοῦ Κυρίου μας ἀρκεῖ γιὰ νὰ σοῦ ἀνοίξῃ τὸν δρόμο πρὸς τὴν σωτηρία. Κανεὶς ἄνθρωπος, ὅσο ἀκόμα ἀναπνέει δέν μπορεῖ νὰ θεωρήσῃ δεδομένη τὴν σωτηρία του. “Ἡ Βασιλεία τῶν οὐρανῶν βιάζεται καὶ βιασταὶ ἀρπάζουσιν αὐτήν”[8].

Οὔτε πάλι νὰ νομίσεις ποτέ ὅτι ἐμεῖς εἴμαστε οἱ προστάτες καὶ φύλακες τοῦ Παναγίου Τάφου καὶ τῶν λοιπῶν Παναγίων Προσκυνημάτων, σὰν νὰ ἦταν ὁ Κύριος καὶ θεὸς μας ἀδύναμος καὶ νὰ εἶχε τὴν ἀνάγκη ἀπὸ ἐμᾶς τοὺς ἁμαρτωλοὺς νὰ τὸν προστατεύσουμε.

Μὴν τυχόν καὶ συμβεῖ καὶ σέ ἐμᾶς αὐτό πού βλέπουμε νὰ συμβαίνει στὸν περιούσιο λαό του, ὁ ὁποῖος ἐνῶ κλήθηκε ἀπὸ τό θεὸ καὶ προετοιμάστηκε γιὰ τὴν ἐνανθρώπηση τοῦ Υἱοῦ καὶ Λόγου τοῦ Θεοῦ, ἐν τούτοις ἡ Φαρισαϊκὴ του ὑπερηφάνεια τὸν τύφλωσε καὶ δέν ἀναγνώρισε τὸν Σωτῆρα.

Γιὰ αὐτό, ὅπως ἀκούσαμε σήμερα τὰ τροπάρια τοῦ Ἑσπερινοῦ καὶ τοῦ Ὁρθρου θὰ σοῦ ἀπευθύνω καὶ προσωπικά τίς ἴδιες συμβουλές. Φρόντισε μέ ὅλες σου τίς δυνάμεις νὰ διατηρήσῃς ταπεινὸ φρόνημα. Αὐτό θὰ τό κατορθώσῃς ἀρχικά μέ τὴν ὑπακοή, τὴν ὁποία θὰ ἐπιδείξεις στὴν ἀγόγγυστη ἐπιτέλεση τοῦ διακονήματός σου. Ἐάν ὁ Διάβολος σοῦ σπεῖρει σκέψεις σὰν ζιζάνια ὅτι δῆθεν θὰ ἔπρεπε τό διακονήματός σου νὰ εἶναι ἀνάλογο μέ τὴν ἡλικία σου, τότε ἀμέσως νὰ ἐπαναλάβῃς τὰ παντοδύναμα λόγια τοῦ Κυρίου μας στό Σαραντάριο Ὅρος “ὑπάγε ὀπίσω μου σατανᾶ”[9] καὶ νὰ διώξεις ἀμέσως τοὺς πονηροὺς λογισμούς.

Ἰδιαιτέρως, ὅταν ὁ κόπος τῆς ἡμέρας θὰ σοῦ κλείνῃ τὰ βλέφαρα καὶ θὰ σοῦ

φέρνει λογισμούς έξαντλήσεως, ἐσύ θά σκέφτεσαι τήν αἰώνια ἀνάπαυση στούς κόλπους τοῦ Ἀβραάμ πού θά ἔχουν ὅσοι νίκησαν τό σαρκίό τους καί ὑπερέβησαν τή φύση τους, ὅπως ἀκριβῶς βλέπουμε τήν τοιχογραφία τοῦ ὁσίου πατρός ἡμῶν Σάββα τοῦ Ἁγιασμένου στήν Τράπεζα τῆς Ἱερᾶς αὐτοῦ Λαύρας νά μᾶς ὑπενθυμίζει ὅτι: “ὅστις σάρκα ἐνίκησεν, οὗτος φύσιν ἐνίκησε. Ὁ δέ φύσιν νίκησας, πάντως ὑπέρ φύσιν ἐγένετο”[10].

Νά μοιάσεις στήν ἀνεξικακία τόν νεοφανέντα καί λαοφιλή Ἅγιο Νεκτάριο, ὁ ὁποῖος παρά τούς σκληροῦς διωγμούς, τούς ὁποίους ὑπέστη ὄχι ἀπό ἄλλοθρήσκους καί ἄλλοεθνεῖς, ἀλλά ἀπό τούς ἰδίους του τούς ἀδελφούς Ἀρχιερεῖς καί Ἱερομονάχους, ἐν τούτοις οὐδέποτε ἐγόγγυσε καί πολύ περισσότερο οὐδέποτε παραπονέθηκε ἐναντίον τινός καί ὑπέμεινε τίς ἀπάνθρωπες συκοφαντίες μέ ὑπομονή καί ἀνεξικακία.

Στήν πλήρη ἀποταγή, ἅς ἔχεις μπροστά σου ζωντανό παράδειγμα τόν Ἅγιο Μάξιμο τόν Καυσοκαλυβίτη καί νά εἶσαι πάντοτε ἕτοιμος ὅπως ὅλοι οἱ Ἀγιοταφίτες νά ἐγκαταλείψεις τήν θέση, στήν ὁποία βολεύτηκες καί ἀναπαύτηκες καί νά προσαρμοστεῖς σέ ὁποιαδήποτε νέα κατάσταση προκύψει.

Πάνω ἀπό ὅλα νά τιμήσεις τό θεῖο δῶρο τῆς Ἱερωσύνης, τό ὁποῖο πρόκειται νά λάβεις ἐντός ὀλίγου ἐντός τοῦ Παναγίου καί Ζωοδόχου Τάφου. Νά τελεῖς τήν θεία καί Ἱερά Λειτουργία μετὰ φόβου θεοῦ καί ἀγάπης μή ἔχων λογισμούς μνησικακίας ἐναντίον τῶν ἀδελφῶν σου. Νά ἔχεις τό θάρρος νά ζητᾷς συγγνώμη ἀπό τούς ἀδελφούς σου ὅταν σφάλλεις καί νά συγχωρεῖς ὅσους σοῦ προκάλεσαν ἄθελά τους θλίψη.

Τηρώντας τά παραπάνω δέν θά εἶσαι μακριά ἀπό ἐκεῖνον τόν δοῦλο τοῦ Εὐαγγελίου, ὁ ὁποῖος ἀξιώθηκε νά ἀκούσει ἀπό τόν Κύριό του τό: “Εὖ, δοῦλε ἀγαθέ καί πιστέ! ἐπί ὀλίγα ἤς πιστός, ἐπί πολλῶν σε καταστήσω· εἰσελθε εἰς τήν χαράν τοῦ Κυρίου σου”[11].

Καί τώρα κλίνει τό γόνυ καί ἄνοιξε τήν καρδιά σου γιά νά δεχθεῖς τήν θεία Χάρη τοῦ Παναγίου καί Τελεταρχικοῦ Πνεύματος, πού θά σοῦ θεραπεύσει τήν οἰαδήποτε πνευματική ἀσθένεια καί θά ἀναπληρώσει τίς ἐλλείψεις σου, γιά νά σέ καταστήσει ἄξιο Λειτουργό ἀγιάζοντας ἐμᾶς καί ἀγιαζόμενος ὁ ἴδιος. Ἀμήν”.

Ἄμα τῇ ἐπιθέσει τῶν χειρῶν τοῦ Ἀρχιερέως ἐπί τῆς κεφαλῆς τοῦ χειροτονουμένου, τῇ ἐπικλήσει τῆς θείας Χάριτος καί τῇ ἀναγνώσει τῶν μυστικῶν εὐχῶν καί τῇ ἐπιδόσει τῶν ἱερῶν ἀμφίων, ὁ λαός ἀνεφώνησεν “ἄξιος! ἄξιος!” καί ὠλοκληρώθη τό Μυστήριον τῆς χειροτονίας διά τοῦ “αὕτη ἡ ἀλλοίωσις τῆς δεξιᾶς τοῦ Ὑψίστου”.

Τόν χειροτονούμενον καί τούς τιμήσαντας αὐτόν ἐδέχθη ἐν συνέχειᾳ ὁ Γέρων Σκευοφύλαξ εἰς τό Γραφεῖον αὐτοῦ.

Κατά τήν τάξιν, ὁ χειροτονηθεῖς ὑπέβαλε τά σέβη αὐτοῦ καί ἔλαβε τήν εὐλογία τοῦ Μακαριωτάτου τήν πρωΐαν τῆς Δευτέρας, 1^{ης} /14^{ης} Φεβρουαρίου 2022.

Εἰς τό πλαίσιον τοῦτο ὁ Μακαριώτατος ηὐλόγησε καί τά ρᾶσα τοῦ δοκίμου Γεωργίου Κυρμιτσάκη, υἱοῦ τοῦ χειροτονηθέντος.

Ἐκ τῆς Ἀρχιγραμματείας

- [1] Ἰδιόμελον τῶν Αἵνων τοῦ Ὁρθρου Κυριακῆς τῆς Τυρινῆς
- [2] Ἰδιόμελον τῶν Ἀποστίχων τοῦ Ἑσπερινοῦ Κυριακῆς τῆς Τυρινῆς
- [3] Ματθ. 7, 13
- [4] Ματθ. 7, 14
- [5] Ματθ. 10, 37-38
- [6] Ματθ. 23, 33
- [7] Λουκ. 3, 7
- [8] Ματθ. 11, 12
- [9] Ματθ. 4, 10
- [10] Τοιχογραφία Τράπεζας Ἱερᾶς Λαύρας ὁσίου Σάββα
- [11] Ματθ. 25, 21

Η ΕΟΡΤΗ ΤΗΣ ΙΕΡΑΣ ΜΟΝΗΣ ΧΟΖΕΒΑ ΕΙΣ ΤΟ ΠΑΤΡΙΑΡΧΕΙΟΝ

Τὴν Παρασκευὴν, 8^η /21^η Ἰανουαρίου 2022, ἐωρτάσθη ὑπὸ τοῦ Πατριαρχείου ἡ ἐορτὴ τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Χοζεβᾶ, ἥτοι τῆς μνήμης τῶν ἱδρυτῶν αὐτῆς Ἀγίου Ἰωάννου καὶ Ἀγίου Γεωργίου τῶν Χοζεβιτῶν.

Ἐξ αὐτῶν ὁ μὲν Ἅγιος Ἰωάννης ὑπῆρξεν στῦλος καὶ φάρος τῆς Μονῆς, προσελθὼν εἰς αὐτὴν ἐκ τῆς ἐπαρχίας αὐτοῦ Μητροπόλεως Καισαρείας τῆς Παλαιστίνης καὶ ὁ Ἅγιος Γεώργιος, ἐπίσης προερχόμενος ἐκ Κύπρου καὶ ἀνακαινίσας τὴν Μονὴν ἐκ τῶν ἐρειπίων τῆς Περσικῆς εἰσβολῆς τοῦ 614 μ.Χ. καὶ προσελκύσας μοναχοὺς εἰς αὐτὴν καὶ ἐμψυχώσας αὐτοὺς καὶ πλῆθος Χριστιανῶν.

Ἐπὶ τῇ μνήμῃ αὐτῶν ὁ νῦν ἡγούμενος καὶ ἀνακαινιστὴς τῆς Μονῆς καὶ ἀνασυγκροτήσας αὐτὴν Κοινοβιακῶς Ἀρχιμανδρίτης π. Κωνσταντῖνος ἐδέχθη τὸν Μακαριώτατον Πατέρα ἡμῶν καὶ Πατριάρχην Ἱεροσολύμων κ.κ. Θεόφιλον διὰ τῆς κάτωθι προσφωνήσεως αὐτοῦ:

«Τοὺς ἐν ἀγίοις συνασκήσαντας τόποις, ἐν τῇ Μονῇ του Χοζεβᾶ... ὕμνοις εὐφημήσωμεν τὸν σοφὸν Ἰωάννην· σὺν αὐτῷ Γεώργιον...»

Μακαριώτατε Πάτερ καὶ Δέσποτα,

Μετά τῆς Τιμίας Ὑμῶν Συνοδείας,

Οἱ Ἅγιοι Κτίτορες τῆς Ἱερᾶς τοῦ Χοζεβᾶ Λαύρας Ἰωάννης καί Γεώργιος, ἐν ταύτῃ συνησκήθησαν, οὐχί ἀσφαλῶς ἀμφοτέρω ἅμα, ἀλλά τοῖς συγχρόνοις αὐτοῦ Πατράσιν ἕκαστος ἐν εἰλικρινείᾳ, ἐν ἀκεραιότητι, ἐν ἀγάπῃ καί εἰρήνῃ. Ἀπλῶς εἶπεῖν, ἐν ὁμονοίᾳ καί ἐνότητι! Ἀρετάς, διὰ τὰς ὁποίας ὁ Ἅγιος Μακάριος ὁ Αἰγύπτιος σημειοῖ:

«Καί οὕτω δύναται ὁμοφωνία πολλή καί εἰρήνη καί συμφωνία ἐν τῷ συνδέσμῳ τῆς εἰρήνης κρατεῖν ἀλλήλους καί συνδιάγειν μετ' ἀλλήλων ἐν ἀκεραιότητι καί ἀφελότητι καί εὐδοκίᾳ θεοῦ» (ΒΕΠΕΣ Τόμος 41, Μακάριος ὁ Αἰγύπτιος, Ὅμιλ. Γ' 21,31, π. 156).

Καί πόσον πολυπόθητος καθίσταται εἰς τὰς ἡμέρας κατὰ τὰς ὁποίας διάγομεν, Μακαριώτατε Πάτερ καί Δέσποτα, τηλικαύτῃ ὁμόνοια, ὁμοψυχία καί σύμπνοια ἐν τῇ Ἀγίᾳ ἡμῶν Ὁρθοδόξῳ Ἐκκλησίᾳ!

Ἦν (ὁμόνοϊαν) καί εὐχόμεθα, ὅπως -διὰ πρεσβειῶν τῶν Ἀγίων Χοζεβιτῶν Ἰωάννου καί Γεωργίου καί δι' εὐχῶν τῆς Ὑμετέρας Μακαριότητος -ἐπιτευχθῇ ἐν τέλει. Ἀμήν!

Υἱκῶς καλωσορίζομεν τήν Ὑμετέραν Μακαριότητα, εὐχόμενοι: Καλήν Πανήγυριν!»

Ἀκολουθῶς ἐτελέσθη ἀγρυπνία, προεξάρχοντος τοῦ Μακαριωτάτου, συλλειτουργούντων τοῦ Σεβασμιωτάτου Ἀρχιεπισκόπου Κωνσταντίνης κ. Ἀριστάρχου καί τοῦ Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Ἐλενουπόλεως κ. Ἰωακείμ, τοῦ Ἱερομονάχου τῆς Μονῆς π. Χρυσογόνου, τοῦ Ἀρχidiaκόνου π. Μάρκου καί τοῦ Ἱεροδιακόνου π. Εὐλογίου, ψαλλόντων τοῦ Ἱεροδιακόνου Συμεῶν καί τῶν μοναχῶν Κλήμεντος καί Δανιήλ καί μετεχόντων μοναχῶν τινων ἄνευ προσκυνητῶν, κωλυομένων εἰσέτι ἐκ τοῦ covid.

Εἰς το Κοινωνικόν τῆς Θείας Λειτουργίας ὁ Μακαριώτατος ἐκήρυξε τον Θεῖον λόγον ἔχοντα ὡς ἔπεται :

«Μωϋσῆς καί Ἀαρὼν ἐν τοῖς ἱερεῦσιν αὐτοῦ καί Σαμουήλ ἐν τοῖς ἐπικαλουμένοις τό ὄνομα αὐτοῦ. Ἐπεκαλοῦντο τόν Κύριον, καί αὐτός εἰσήκουσε αὐτῶν ἐν στύλῳ νεφέλης ἐλάλει πρὸς αὐτούς. Ὅτι ἐφύλασσον τά μαρτύρια αὐτοῦ καί τά προστάγματα αὐτοῦ, ἃ ἔδωκεν αὐτοῖς», λέγει ὁ ψαλμωδός (Ψαλμ. 98,6-7).

Ἀγαπητοί ἐν Χριστῷ ἀδελφοί,

Ἅγιοι Πατέρες καί ἀδελφοί,

Τό ἐν εἶδη περιστερᾶς καταβάν Ἅγιον Πνεῦμα ἐπὶ τῷ ἐν Ἰορδάνῃ ποταμῷ βαπτισθέντι Ἰησοῦ Χριστῷ καί Υἱῷ τοῦ Θεοῦ συνήγαγεν ἡμᾶς ἐν τῷ θείῳ τούτῳ εὐναστηρίῳ τοῦ Χοζεβᾶ, ἵνα τιμήσωμεν τήν ἱεράν μνήμην τοῦ Ὁσίου Πατρός ἡμῶν Γεωργίου τοῦ Χοζεβίτου.

Φαιδρά μέν ἡ παρελθοῦσα ἑορτή τῶν Ἀγίων Θεοφανείων τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, ἔνδοξος ἡ παροῦσα ἡμέρα τῶν ἁγίων τοῦ Θεοῦ. Καί τοῦτο διότι «θαυμαστός ὁ Θεός ἐν τοῖς ἁγίοις αὐτοῦ» (Ψαλμ. 67,36) κατὰ τόν ψαλμωδόν.

Ὁ Θεομακάριστος Γεώργιος, ἀκούων εἰς τούς λόγους τοῦ ψαλμωδοῦ «προσεδόκων τό σωτήριόν σου, Κύριε, καί τὰς ἐντολάς σου ἠγάπησα. ἐφύλαξεν ἡ ψυχὴ μου τά μαρτύριά σου καί ἠγάπησεν αὐτά σφόδρα» (Ψαλμ. 118, 166-167) καί «ἐπεπόθησα τό

σωτήριόν σου Κύριε καί ὁ νόμος σου μελέτη μου ἐστίν» (Ψαλμ. 118, 174), ἐγκατέλειπε τόν τόπον τῆς γεννήσεως αὐτοῦ, δηλονότι τήν νῆσον Κύπρον καί προσέδραμεν εἰς τόν τόπον τοῦ σωτηρίου μυστηρίου τῆς θείας Οἰκονομίας. Τόν τόπον δηλαδή τῆς Γεννήσεως, τῆς Σταυρώσεως καί τῆς Τριημέρου Ταφῆς καί Ἀναστάσεως τοῦ Σωτῆρος ἡμῶν Χριστοῦ, ὡς μαρτυρεῖ τοῦτο καί ὁ ὑμνωδός αὐτοῦ λέγων: «Τοῦ ἀεὶ ὄντος τόν τάφον ἐπεθύμησας, ἄκρως θεάσασθαι καί προσκυνῆσαι σοφέ· κἄν τούτῳ γενόμενος ἔκρινας ὅσιον δι’ ἀσκήσεως συννεκρωθῆναι, Ὅσιε, τῷ δι’ οἶκτον νεκρωθέντι».

Μέ ἄλλα λόγια, ὁ μακάριος Γεώργιος ἐπεζήτει τήν «ἀκήρατον καί ἄπονον βιωτήν» τῶν φίλων τοῦ Χριστοῦ, τῶν πολιτῶν δηλονότι «τῆς ἐν τῇ βασιλείᾳ τῶν οὐρανῶν μενούσης πόλεως», (Ἑβρ. 13,14). Ἐπεζήτει οὗτος, ἵνα ἐνδυθῇ τόν Χριστόν, τόν «φῶς οἰκοῦντα ἀπρόσιτον», (Α’ Τιμ. 6,16). Διό καί ἐλήλυθεν ἐν τῇ περιχώρῳ ἐρήμῳ τοῦ Ἰορδάνου, ἵνα βαπτισθῇ ἐν Πνεύματι Ἁγίῳ, ἀκούων εἰς τό κήρυγμα τοῦ θείου Παύλου: «ὅσοι γάρ εἰς Χριστόν ἐβαπτίσθητε, Χριστόν ἐνεδύσασθε», (Γαλ. 3,27).

Ἑρμηνεύων τούς λόγους τούτους τοῦ Παύλου ὁ Ἱερὸς Φώτιος λέγει: «Τόν Χριστόν καί τό Πνεῦμα τό ἅγιον οὐχ ὡς ἱμάτιον ἔξωθεν περικείμενον περιβαλλόμεθα, ἀλλ’ ὡς τήν καρδίαν καί τούς λογισμούς πληρούμενοί τε φωτός καί τό πρόσωπον χάριτος». Ὁ πληρούμενος δέ τήν καρδίαν αὐτοῦ φωτός καί τό πρόσωπόν του χάριτος γίνεται ἅγιος κατὰ τόν καλέσαντα ὑμᾶς Ἅγιον καί αὐτοὶ ἅγιοι ἐν πάσῃ ἀναστροφῇ γενήθητε, διότι γέγραπται ἅγιοι ἔσεσθε ὅτι ἐγὼ ἅγιός εἰμι», (Α’ Πέτρ 1, 15-16) κηρύττει ὁ Ἀπόστολος Πέτρος, παραθέτων ἐκ τοῦ βιβλίου τοῦ Λευϊτικοῦ (Λευϊτ. 11, 44) ἀφ’ ενός, καί ἀκούων εἰς τήν προτροπήν τοῦ Σωτῆρος ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ ἀφ’ ἑτέρου, «ἔσεσθε οὖν ὑμεῖς τέλειοι, ὥπερ ὁ Πατήρ ἡμῶν ὁ ἐν τοῖς οὐρανοῖς τέλειός ἐστιν», (Ματθ. 5,48).

Σημειωτέον ὅτι τό ἅγιοι καί τέλειοι ἔσεσθε ἀφορᾷ οὐχί εἰς τήν οὐσίαν τοῦ θεοῦ, ἀλλά εἰς τάς ἀγαθὰς πράξεις καί ἐνεργείας καί γενικῶς εἰς ὅλας τάς ἀρετάς. «Καί γάρ καί ἡμεῖς καίτοι μή δυνάμενοι ὅμοιοι κατ’ οὐσίαν τοῦ θεοῦ γενέσθαι, ὅμως ἐξ ἀρετῆς βελτιούμενοι μιμούμεθα τοῦ θεοῦ», λέγει ὁ Μέγας Ἀθανάσιος.

«Τό πάσης κακίας ἀλλοτριοῦσθαι, καθὼς ἂν ἢ δυνατόν, ἔργῳ τε καί λόγῳ καί διανοίᾳ τῶν παρ’ αὐτῆς [τῆς κακίας] μολυσμῶν καθαρεύοντας, τοῦτο μίμησίς ἐστιν ὡς ἀληθῶς τῆς θείας τελειότητος, λέγει ὁ ἅγιος Γρηγόριος Νύσσης.

Αὐτῆς ἀκριβῶς τῆς θείας τελειότητος καί ἀγιότητος μιμητῆς ἐγένετο καί ὁ σήμερον τιμώμενος ὁσιος Πατήρ ἡμῶν Γεώργιος διὰ τῶν ἀσκητικῶν αὐτοῦ ἀγώνων, ὡς ἄλλος Ἰωάννης ὁ Βαπτιστής, ἐν τῇ περιχώρῳ ἐρήμῳ τοῦ Ἰορδάνου καί δὴ ἐν Χοζεβᾷ, κηρύττων διὰ τοῦ παραδείγματος αὐτοῦ τήν τοῦ Χριστοῦ ἄκραν ταπείνωσιν καί τελείαν αὐτοῦ ἀγάπην. Τοῦτο ἐξ ἄλλου μαρτυρεῖ καί ὁ μελωδός τῆς Ἐκκλησίας ἀναφωνῶν καί λέγων:

Εὗρεν ἡ μονή τοῦ Χοζεβᾷ σε, κανόνα καί ἀκριβέστατον παράδειγμα, ἅπαν μετερχόμενον, ἐναρέτων πράξεων, εἶδος Ὀσίων καύχημα, σοφέ Γεώργιε· διό βεβιωκότες ἐνθέως, μετὰ σοῦ σκιρτῶσιν, εἰς πάντας τούς αἰῶνας.

Ὅντως, ἀγαπητοί μου ἀδελφοί, ὁ θεοπέσιος Γεώργιος ἀνεδείχθη τῶν μοναζόντων τό σεμνόν ἐγκαλλώπισμα καί ἡ μονή αὐτοῦ δηλονότι ἡ τοῦ Χοζεβᾷ «τόπος ἀγιάσματος καί ἐξομολογήσεως τῆς μνήμης τῆς ἀγιωσύνης αὐτοῦ» κατὰ τόν ψαλμωδόν, ἔνθα τό

φῶς καί ἡ ἀλήθεια τοῦ ἐν Ἰορδάνῃ ποταμῷ βαπτισθέντος Χριστοῦ ὠδήγησαν πλειάδα ὁσίων καί δικαίων μεταξύ δέ αὐτῶν διακρίνονται ὁ συνασκητής τοῦ ἁγίου Γεωργίου Ἰωάννης ὁ γενόμενος Ἐπίσκοπος Καισαρείας καί ὁ νέος ὄσιος Ἰωάννης ὁ ἐκ Ρουμανίας ὁρμώμενος, οὗτινος τό ἄφθαρτον καί εὐωδιάζον λείψανον αὐτοῦ καταγγέλλει τήν πίστιν τῶν ἀλιέων Ἀποστόλων καί μαρτυρεῖ τήν λαμπροφόρον Ἀνάστασιν τοῦ Χριστοῦ, τούτέστιν τήν νίκην τοῦ θανάτου τοῦ Χριστοῦ ἐπὶ τοῦ θανάτου τῆς φθορᾶς καί τῆς ἁμαρτίας. Δεηθῶμεν τοῦ Κυρίου καί Θεοῦ καί Σωτῆρος ἡμῶν Χριστοῦ, ἵνα καί ἡμεῖς ἐορτάζοντες τήν μνήμην τοῦ Ὁσίου Γεωργίου τύχωμεν τοῦ σωτηριώδους φωτός τῆς δόξης τοῦ Χριστοῦ. Μετά δέ τοῦ ὑμνωδοῦ εἵπωμεν: «Τόν ἐκ Θεοῦ θεόν Λόγον, τόν ἀρρήτῳ σοφία, ἥκοντα καινουργῆσαι τόν Ἀδάμ, βρώσει φθορᾶ πεπτωκότα δεινῶς, ἐξ ἁγίας Παρθένου, ἀφράστως σαρκωθέντα δι' ἡμᾶς, οἱ πιστοί ὁμοφρόνως, ἐν ὕμνοις μεγαλύνομεν». Ἀμήν. Ἐτη πολλά».

Μετά τήν ἀπόλυσιν ὁ ἡγούμενος Ἀρχιμανδρίτης π. Κωνσταντῖνος παρέθεσε μοναστηριακήν τράπεζαν.

Τήν ἐπομένην, Σάββατον 9^{ην} /22^{αν} Ἰανουαρίου 2022 ἐτελέσθη θεία Λειτουργία εἰς τό προσκείμενον τῇ Μονῇ καί προσφάτως ἀνακαλυφθέν Κοιμητήριον τῶν Χοζεβιτῶν ὁσιομαρτύρων, εἰς τό ὁποῖον καί ἀνηγέρθη παρεκκλήσιον ἐπὶ τῇ μνήμῃ αὐτῶν ὑπό τοῦ νῦν ἡγουμένου Ἀρχιμανδρίτου π. Κωνσταντίνου. Ἀναρτᾶται ἡ εἰκὼν τῶν ὁσιομαρτύρων καί τοῦ παρεκκλησίου.

Ἐκ τῆς Ἀρχιγραμματείας.

Η ΠΡΟΣ ΚΥΡΙΟΝ ΕΚΔΗΜΙΑ ΤΟΥ ΑΓΙΟΤΑΦΙΤΟΥ ΑΡΧΙΜΑΝΔΡΙΤΟΥ ΕΥΣΕΒΙΟΥ ΔΑΓΓΑΛΑ

Τήν πρωίαν τοῦ Σαββάτου 2^{ας}/15^{ης} Ἰανουαρίου 2022 ἐξεδήμησε πρὸς Κύριον ὁ Ἀγιοταφίτης Ἀρχιμανδρίτης Εὐσέβιος Δαγγαλᾶς. Ὁ μακαριστός ἀδελφός ἡμῶν εὐρέθη νεκρός εἰς τό κελλίον αὐτοῦ ὑπό του Γέροντος Δραγουμάνου Ἀρχιμανδρίτου π. Ματθαίου.

Πρό τούτων εἶχεν ἔλθει εἰς τόν μοναστηριακόν Ναόν τῶν Ἀγίων Κωνσταντίνου καί Ἑλένης καί ἔψαλεν ὡς Πρωτοψάλτης αὐτοῦ εἰς τήν ἐορτήν τῆς Ἀποδόσεως τῶν Χριστουγέννων, ἡμέραν Πέμπτην, τήν νύκτα δέ τῆς ἡμέρας ταύτης ἐθεάθη δι' ἐπίσκεψιν εἰς τόν Ναόν τῆς Ἀναστάσεως διὰ τήν λειτουργίαν τῆς ἐορτῆς τῆς Περιτομῆς τοῦ Χριστοῦ καί του Μεγάλου Βασιλείου.

Ἡ ἐξόδιος αὐτοῦ ἀκολουθία ἐτελέσθη τήν 3:30 μ.μ. ὥραν τῆς ὥς ἄνω ἡμέρας τοῦ Σαββάτου 2^{ας}/15^{ης} Ἰανουαρίου 2022 εἰς τό παρεκκλήσιον τῆς Ἁγίας Θέκλης, προεξάρχοντος τῆς Α.Θ.Μ. τοῦ Πατρός ἡμῶν καί Πατριάρχου Ἱεροσολύμων κ.κ. Θεοφίλου καί συνιερουργούντων πάντων τῶν Ἀρχιερέων τοῦ Πατριαρχείου καί πολλῶν Ἀγιοταφιτῶν Πατέρων ἐν συμμετοχῇ μοναχῶν, μοναζουσῶν καί λαϊκῶν ἐκ τοῦ Ρωσσοφώνου καί Ἀραβοφώνου ποιμνίου ἡμῶν καί τοῦ Γενικοῦ Προξένου τῆς Ἑλλάδος εἰς τὰ Ἱεροσόλυμα κ. Εὐαγγέλου Βλιώρα.

Τόν ἐπικήδειον ἐξεφώνησεν ὁ Γέρων Ἀρχιγραμματεὺς Σεβασμιώτατος Ἀρχιεπίσκοπος Κωνσταντίνης κ. Ἀρίσταρχος, περιέχοντα τὰ τῆς κατὰ θεὸν πολιτείας αὐτοῦ καὶ διακονίας ἐν τῷ Πατριαρχεῖῳ καὶ ἔχοντα ὡς ἔπεται:

“Μακαριώτατε Πάτερ καὶ Δέσποτα,

Σεβασμιώτατοι Ἅγιοι Ἀρχιερεῖς,

Ἐκλαμπρότατε κ. Γενικὲ Πρόξενε τῆς Ἑλλάδος,

Ἀγαπητοὶ ἐν Χριστῷ Πατέρες καὶ ἀδελφοί,

Ἐορτάσαντες πρό τινος σὺν θεῷ ἐν χαρᾷ καὶ ἀγαλλιάσει τὴν Μητρόπολιν τῶν ἑορτῶν, τῶν Χριστουγέννων, ἐν Βηθλεέμ καὶ ἐν τῇ Ἀγιοταφίτικῇ ἡμῶν Ἀδελφότητι καὶ χθὲς τὴν ἑορτὴν τῆς Περιτομῆς τοῦ Κυρίου καὶ τῆς μνήμης τοῦ Ἁγίου Βασιλείου τοῦ Μεγάλου καὶ τοῦ Νέου Πολιτικοῦ Ἑτοῦς, μετὰ λύπης πολλῆς καὶ ὀδύνης ψυχῆς, τὴν σήμερον, Σάββατον, ἡμέραν τῆς μνήμης τοῦ Ἁγίου Σιλβέστρου Πάπα Ρώμης καὶ τοῦ Ἁγίου Σεραφεῖμ τοῦ Σάρωφ, εὕρομεν τὸν ἀδελφὸν ἡμῶν, Ἀρχιμανδρίτην Εὐσέβιον αἰφνιδίως θανόντα εἰς τό κελλίον αὐτοῦ. Εἴχομεν ἴδει τοῦτον διὰ τελευταίαν φορὰν ψάλλοντα εἰς τὸν Ἱερὸν Ναὸν τῶν Ἁγίων Κωνσταντίνου καὶ Ἑλένης τὴν ἡμέραν τῆς Ἀποδόσεως τῆς ἑορτῆς τῶν Χριστουγέννων.

Τὴν θλίψιν ἡμῶν ἐπὶ τῇ αἰφνιδίᾳ ἀρπαγῇ ταύτῃ καὶ ἐπὶ τῷ θλιβερῷ χωρισμῷ τούτῳ, δύναται νὰ παραμυθῇ Αὐτός ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστός, ὁ θανὼν ὡς ἄνθρωπος ἐπὶ τοῦ Σταυροῦ καὶ Ἀναστάς ἐκ νεκρῶν. Μόνον ἐν τῷ προσώπῳ καὶ τῇ διδασκαλίᾳ Αὐτοῦ δίδοται ἡ ἴασις τῆς θλίψεως τῆς τετρωμένης ψυχῆς ἡμῶν.

Ἀναθαρροῦντες ὅθεν ἀποδίδομεν εἰς τὸν ἐκλιπόντα ἀγαπητὸν ἀδελφὸν ἡμῶν ὅσα ἡ Ἐκκλησία καθιερωμένα νεκρώσιμα καὶ ἐξόδια ὀρίζει ἐν τῇ τελετῇ ταύτῃ καὶ ὅσα εὐφημα καὶ ἀξιέπαινα ἡ Ἀδελφότης ἡμῶν ἀναγνωρίζει αὐτῷ ὅτι οὗτος ἐκ Ἀχλαδοχωρίου Σινικῆς Σερρῶν ὁρμώμενος καὶ ἐν εὐσεβεῖ οἰκογενεῖᾳ ἀνατραφεὶς, προσῆλθεν εἰς νεαράν ἡλικίαν εἰς τὴν Πατριαρχικὴν Σχολὴν καὶ φοιτήσας ἐν αὐτῇ καὶ ἀποφοιτήσας ἐνετάχθη ὡς μοναχὸς εἰς τὴν Ἀγιοταφίτικὴν Ἀδελφότητα ἐπιδοθεὶς καὶ ἀριστεύσας εἰς τὸν Ἑλληνα λόγον καὶ τὴν ἀκριβῆ Παράδοσιν τῆς Βυζαντινῆς Μουσικῆς. Χειροτονηθεὶς εἰς διάκονον καὶ Πρεσβύτερον καὶ λαβὼν τὸ ὀφφίκιον τοῦ Ἀρχιμανδρίτου, ἀπεστάλη διὰ θεολογικὰς σπουδὰς εἰς τὴν θεολογικὴν Σχολὴν τοῦ Λένινγκραντ εἰς Ρωσσίαν, ἔνθα ἠρίστευσεν καὶ εἰς τὴν Ρωσικὴν Γλῶσσαν.

Ἐπανελθὼν εἰς Ἱεροσόλυμα, διηκόνησε μετὰ ζήλου καὶ ἀφοσιώσεως εἰς διαφόρους Ἀγιοταφίτικας διακονίας, ὡς εἰς τὸν Πανίερὸν Ναὸν τῆς Ἀναστάσεως καὶ τὴν Βασιλικὴν τῆς Γεννήσεως ἐν Βηθλεέμ, τὴν Ἀρχιγραμματεῖαν, τὴν Ἱεράν Μονὴν τῆς Καπερναοῦμ, τὴν Ἱεράν Μονὴν τοῦ Ἁγίου Χαραλάμπους, τὴν Ἱεράν Μονὴν τῶν Ἁγίων Θεοπατόρων Ἰωακείμ καὶ Ἀννης καὶ τὸ Ἀρχεῖον.

Διετέλεσε Λαμπαδάριος τοῦ Πανιέρου Ναοῦ τῆς Ἀναστάσεως καὶ ἐπὶ ἔτη πολλά Πρωτοψάλτης εἰς τὸν Πατριαρχικὸν καὶ Μοναστηριακὸν Ναὸν τῶν Ἁγίων Κωνσταντίνου καὶ Ἑλένης καὶ διὰ τῆς μελιρρύτου φωνῆς αὐτοῦ καὶ τῆς ἀκριβοῦς Βυζαντινῆς Μουσικῆς ἀποδόσεως τῶν ὕμνων ἠύφραινεν, συνεκίνει τὰς ψυχὰς ἡμῶν καὶ ἔφερε εἰς κοινωνίαν μετὰ τοῦ Ὑψίστου.

«Ἐπελθὼν, ὅμως, ὁ θάνατος, ταῦτα πάντα ἐξηφάνισται». Οὐδέποτε θά ἀκούσωμεν

τοῦτον καί πάλιν εἰς τον παρόντα αἰῶνα ἡδύνοντα τάς ἀκοάς καί καταπραΰνοντα
τάς καρδίας ἡμῶν, ἀλλά εἰς τόν μέλλοντα αἰῶνα ἐν τῇ Ἀναστάσει τῶν νεκρῶν.

Ἐν τῇ πίστει καί ἐλπίδι ταύτῃ, παρακαλοῦμεν τόν ἔχοντα ἐξουσίαν ζωῆς καί
θανάτου καί ἀφέσεως ἁμαρτιῶν, ὅπως συγχωρήσῃ αὐτῷ, εἴ τι ἥμαρτεν ὡς ἄνθρωπος
ἐκουσίως ἢ ἀκουσίως καί δεχθῇ αὐτόν νά ὑμνῇ Αὐτόν καί εἰς τὰ οὐράνια
σκηνώματα Αὐτοῦ μετὰ τῶν ὁσίων καί δικαίων, ἔνθα φωτίζει τό ἄπλετον καί
ἄσχετον φῶς τῆς Τρισηλίου Θεότητος καί παραμυθεῖ ἡ ἀγάπη Αὐτοῦ ἡ τελεία καί ἡ
εὐσπλαγχνία Αὐτοῦ ἡ ἀμέτρητος καί ἀνείκαστος.

Εἴη ἡ μνήμη αὐτοῦ αἰωνία!”

Τῇ συνοδείᾳ τῆς νεκρικῆς πομπῆς ὑπό τόν Σεβασμιώτατον Ἀρχιεπίσκοπον Μαδάβων
κ. Ἀριστόβουλον ἐνετάφη εἰς τό ἐν Σιών Κοιμητήριον τοῦ Πατριαρχείου.

Αἰωνία αὐτοῦ ἡ μνήμη.

Ἐκ τῆς Ἀρχιγραμματείας

ΧΕΙΡΟΤΟΝΙΑ ΔΙΑΚΟΝΟΥ ΕΙΣ ΤΟ ΠΑΤΡΙΑΡΧΕΙΟΝ

Τήν 1.00 π.μ. ὥραν εἰς θείαν Λειτουργίαν εἰς τόν Ναόν τῆς Ἀναστάσεως καί εἰς
τόν Πανάγιον καί Ζωοδόχον Τάφον, ἔλαβε ὥραν ἡ εἰς διάκονον χειροτονία τοῦ
μοναχοῦ Δοσιθέου Κονίδη.

Ὁ μοναχός Δοσίθεος κατὰ κόσμον Ἡλίας Κονίδης προσῆλθεν εἰς τὰ Ἱεροσόλυμα καί
εἰς τό Πατριαρχεῖον ὡς δόκιμος ἐκ τῆς Μονῆς τῆς δοκιμασίας αὐτοῦ, ἔλαβε τό
μοναχικόν σχῆμα.

Δοκιμασθεὶς εἰς τό Πατριαρχεῖον καί τό Κεντρικόν Μοναστήριον εἰς τὰ
ἀνατεθέντα αὐτῷ διακονήματα ἐκρίθη ἄξιος ἀποφάσει τῆς Ἀγίας καί Ἱερᾶς Συνόδου
νά χειροτονηθῇ διάκονος.

Ἡ χειροτονία ἔλαβε χώραν εἰς τό πλαίσιον τῆς θείας Λειτουργίας, ὡς ὀρίζει τό
Τυπικόν τῆς Ἐκκλησίας. Πρό τῆς χειροτονίας ὁ χειροτονῶν Ἀρχιεπίσκοπος
Μητροπολίτης Καπιτωλιάδος κ. Ἡσύχιος ἀπηύθυνεν αὐτῷ λόγους Πατρικούς διά τήν
σημασίαν καί τήν ἱερότητα τοῦ Μυστηρίου τῆς Ἱεροδιακονίας διά τῆς κάτωθι
προσφωνήσεως αὐτοῦ:

«Ἀγαπητέ ὑποδιάκονε Δοσίθεε,

μεγάλη καί εὖσημος ὄντως ἡ σήμερον ἡμέρα διά σέ, ὅτε σεπτῇ ἀποφάσει τοῦ
φιλοστόργου ἡμῶν Πατρός καί Πατριάρχου κ.κ. Θεόφιλου τοῦ Γ΄ καί Συνοδικῇ
διαγνώμῃ καταξιούσαι νῦν τῆς ὑψίστης τιμῆς τῆς εἰς Διάκονον χειροτονίας.

Μετά περισσῆς ἀγάπης πρός τόν Κύριον καί Σωτῆρα ἡμῶν Χριστόν καί ὀλοθύμου

ἀφοσιώσεως πρὸς τὴν Ἀγιωτάτην ἡμῶν Μητέρα τῶν Ἐκκλησιῶν ἐγκατέλειψας γονεῖς, ἀδελφούς, συγγενεῖς καὶ φίλους καὶ ἤλθες εἰς τοὺς Ἁγίους Τόπους, προκειμένου ἵνα ὑπηρετήσης μέ ὅλας σου τὰς δυνάμεις καὶ ἀφιερώσης τὸν ἑαυτόν σου εἰς τὰ Πανάγια τοῦ Κυρίου ἡμῶν σκηνώματα, τὰ ὁποῖα ὡς συνδεόμενα μέ τὴν ἐπὶ γῆς παρουσίαν τοῦ Λυτρωτοῦ ἡμῶν ἀναβλύζουν νάματα ζῶντα καὶ χάριν θεϊκὴν, παρέχοντα ποταμούς εὐλογίας εἰς τοὺς προσερχομένους ἐν πίστει πρὸς προσκύνησιν αὐτῶν.

Ἐντός τοῦ μικροῦ χρονικοῦ διαστήματος τῆς παρουσίας σου ὡς μοναχοῦ εἰς το παλαίφατον ἡμῶν τῶν Ἱεροσολύμων Πατριαρχεῖον ἐπέδειξες ὑπακοὴν ἀρίστην, προθυμίαν ὑποδειγματικὴν εἰς τὴν ἐπιτέλεσιν τοῦ καθήκοντός σου, σεβασμὸν πρὸς τοὺς πρεσβυτέρους, ἀγάπην πρὸς τοὺς μικροτέρους.

Διὰ τοῦτο καὶ ὡς ὄντως ἐντός μικροῦ διαστήματος πληρώσας χρόνους μακρούς, ἀξιοῦσαι σήμερον τῆς χάριτος τοῦ Παναγίου Τάφου τῆς εἰσδοχῆς σου δηλονότι εἰς τὸν πρῶτον βαθμὸν τῆς Ἱερωσύνης.

Εἶμαι πλέον ἢ βέβαιος περὶ τῶν πολλῶν καὶ ποικίλων συναισθημάτων, τὰ ὁποῖα διακατέχουν καὶ κατακλύζουν τὴν εὐγενῆ σου ψυχὴν καὶ καρδίαν. Τὴν χαρὰν καὶ τὴν ἀγαλλίασιν διαδέχονται ὁ φόβος καὶ τό δέος, καθότι ἀσφαλῶς συναισθάνεσαι τὸ μέγεθος τῆς εὐθύνης, τὴν ὁποίαν ἀναλαμβάνεις.

Μὴ δειλιᾷς ὅμως, ἀλλὰ θάρσει τῷ εὐεργέτῃ Χριστῷ, τὸν Ὅποιον ἀπὸ τῆς σήμερον θά ὑπηρετῇς πλέον ἐνεργῶς. Μὲ ταπεινὸν φρόνημα ἀντίκρυσον τὸν ἐπὶ Σταυροῦ τὰς χεῖρας ἐκτείναντα ἐξ ἀρρήτου φιланθρωπίας πρὸς τὸ γένος τῶν ἀνθρώπων. Οὗτός ἐστιν ἡ παρηγορία καὶ ἡ δύναμις ἡμῶν, εἰς Αὐτόν μόνον ἐλπίζομεν· διὰ τοῦτο νὰ προσπαθῇς δι' ὅλης σου τῆς βιοτῆς νὰ ἀκολουθῇς τῷ παραδείγματι Αὐτοῦ ὡς ἀσφαλοῦς τύπου καὶ ὑπογραμμοῦ τῆς σωτηρίας.

Αἱ ἀσθενεῖς σου δυνάμεις σέ ἐπηρεάζουν, ὥστε νὰ θεωρῇς δυσβάστακτον τὸ τόλμημα, ἔχε ὅμως πρό ὀφθαλμῶν πάντοτε καὶ τείνων εὐήκοον τὸ οὖς εἰς τὰ ἀλάνθαστα λόγια τοῦ Κυρίου, φιλανθρώπως λέγοντος ἡμῖν «ὁ γὰρ ζυγός μου χρηστός καὶ τὸ φορτίον μου ἐλαφρόν ἐστί».

Διὰ τοῦτο πρόσελθε ἐν νηφούσῃ διανοίᾳ, οὐ μὴν ἀλλὰ καὶ συντετριμμένη καρδίᾳ, ἵνα λάβῃς ὑπὸ τῶν ἀναξίων χειρῶν μου τὴν χάριν τοῦ πανσθενουργοῦ Παναγίου Πνεύματος, τοῦ διέποντος καὶ διαφυλάσσοντος τὴν στρατευομένην τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίαν.

Αἱ εὐχαὶ τοῦ Μακαριωτάτου Πατρός ἡμῶν καὶ Πατριάρχου, τῶν μελῶν τῆς Ἀγίας καὶ Ἱερᾶς ἡμῶν Συνόδου καὶ πάντων τῶν Ἀγιοταφίτων ἀδελφῶν σου σέ συνοδεύουν πάντοτε, ἰδίᾳ δέ κατὰ τὴν εὐσημον ταύτην καὶ ἱεράν στιγμὴν τῆς ζωῆς σου. Εὐχομαι, ὅπως ἡ χάρις τοῦ Παναγίου καὶ Ζωοδόχου Τάφου τοῦ Σωτῆρος ἡμῶν Χριστοῦ σέ διαφυλάττῃ πάσας τὰς ἡμέρας τῆς ζωῆς σου».

Ἀντιφωνῶν ὁ μέλλων χειροτονηθῆναι εἶπε τὰ κάτωθι:

«Δόξα τῷ θεῷ πάντων ἔνεκεν!

«Δόξα τῷ θεῷ πάντων ἔνεκεν!

Πανιερώτατε Μητροπολίτη Καπιτωλιάδος κ. Ἡσύχιε,

Σεβασμιώτατε Αρχιεπίσκοπε Τεραπόλεως καί Σκευοφύλαξ τοῦ Παναγίου Τάφου κ.
Ἰσίδωρε,

Πανοσιολογιώτατε Γέρον Δραγουμᾶνε π. Ματθαῖε,

Πανοσιολογιώτατε Ἐξαρχε τοῦ Παναγίου Τάφου ἐν Ἑλλάδι π. Ραφαήλ,

Σεβαστοί πατέρες,

Εὐλογημένο ποίμνιο,

Μέ τίς εὐχές τοῦ θειοτάτου Πατρός ἡμῶν καί Πατριάρχου κ.κ. Θεοφίλου
συναθροιστήκαμε σήμερα νά τιμήσουμε τούς ἐορταζόμενους Ἀγίους μας, νά
ἐνισχυθοῦμε καί νά προετοιμαστοῦμε γιά τήν μεγάλη ἡμέρα τῆς κατά σάρκα
γεννήσεως τοῦ Κυρίου καί Θεοῦ καί Σωτῆρος ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ καί τέλος γιά νά
μοῦ δώσετε διπλή χαρά ἀπ' ὅ,τι θά λάμβανα, ἐάν δέν ὑπῆρχε ἡ παρουσία σας, τήν
εὐλογημένη αὐτή στιγμή τῆς προσωπικῆς μοῦ Πεντηκοστῆς.

Ἀρχικά θέλω νά εὐχαριστήσω ὅλους ὅσους συνετέλεσαν στήν βιολογική καί
πνευματική μου εὐημερία, πράγμα πού μέ ἔκανε νά βρίσκομαι ἐδῶ σήμερα.
Ξεκινώντας ἀπό τούς κατά σάρκα συγγενεῖς μου, τούς διδασκάλους μου, τόν Σεβ.
Μητροπολίτη Μονεμβασίας καί Σπάρτης κ. Εὐστάθιο, τήν ἀδελφότητα τῆς Ἱερᾶς
Μονῆς τῶν Ἀγίων Τεσσαράκοντα Λακωνίας καί τοῦ καθηγουμένου αὐτῆς
πανοσιολογιωτάτου π. Ἐφραίμ, πού μέ ἐνίσχυσαν καί μέ στερέωσαν στά πρῶτα
βήματά μου στήν μοναδική πολιτεία, καταλήγω εὐχαριστώντας ἐγκάρδια τό Ἱερό
Κοινό τοῦ Παναγίου Τάφου καί τόν αὐτοῦ καθηγούμενο Πατέρα καί Πατριάρχη ἡμῶν
κ.κ. Θεόφιλο, τόν Ἅγιο Καπιτωλιάδος κ. Ἡσύχιο γιά τήν τιμή πού λαμβάνω νά
χειροτονοῦμαι ἀπό τά χέρια τοῦ Γενικοῦ Πατριαρχικοῦ Ἐπιτρόπου, τόν Γέροντα
Δραγουμᾶνο, πανοσιολογιώτατο π. Ματθαῖο, πού μέ ἐμπιστεύθηκε καί μέ στήριξε
στό ξεκίνημά μου στά θεοβάδιστα αὐτά μέρη. Συνολικά εὐχαριστῶ ὅλην τήν Ἱερά
Σύνοδο γιά τήν ἐμπιστοσύνη πού μοῦ δείχνει. Ἡ χαρά εἶναι μεγάλη. Ἡ χάρις τοῦ
θεοῦ μέ ἔφερε στά μέρη πού ὁδηγήθηκε ὁ δίκαιος Ἀβραάμ, ὅταν ὑπακούοντας στό
θέλημα τοῦ θεοῦ, ἐξῆλθε τῆς συγγενείας καί τοῦ τόπου πού τόν μεγάλωσε. Ἐδῶ,
πού ὁ προφητάναξ Δαυΐδ, ὅταν τόν κυνηγοῦσε ὁ γιός του Ἀβεσσαλώμ νά τόν
σκοτώσει γιά νά πάρει τόν θρόνο του, προσευχόταν στόν θεό νά εὐσπλαχνιστεῖ τό
παιδί του, γιατί αὐτό τοῦ συμβαίνει λόγω τῶν δικῶν του σφαλμάτων.

Στόν τόπο πού γεννήθηκε ἡ Παναγία μας, στόν ὁποῖο μᾶς προσέφερε τόν Κύριό μᾶς
Ἰησοῦ Χριστό καί Σωτήρα μας. Στόν τόπο, πού ἀκόμα καί σήμερα οἱ προγονοί μας
ἄφησαν ἀνεξίτηλο τό πέρασμά τούς εἰς τούς αἰῶνες. Θά κλείσω τόν εὐχαριστήριο
λόγο μου μέ μία εὐχή. Τό Ἱερό Κουβούκλιό μας, πού δεσπόζει στόν Ναό τῆς
Ἀναστάσεως, μετά τήν μεγάλη καταστροφή πού ὑπέστη τό 1810, ἔνωσε τούς
ἀπανταχοῦ Ἑλλήνες στήν ἀνοικοδόμησή του, ὥστε ἔκτοτε νά ἀποκαλεῖται «τό θαῦμα
τῆς πίστεως τῶν Ἑλλήνων». Εὐχομαι καί στίς ἰδιαίτερες αὐτές στιγμές πού
περνοῦμε, νά διατηροῦμε τήν ὁμόνοια καί τήν ἐνότητά μᾶς. Σᾶς εὐχαριστῶ ὅλους
γιά τήν ἀγάπη σας καί συγχωρήστε τά ὅποια σφάλματά μου!»

Τόν χειροτονοούμενον ἅμα τῇ ἐπικλήσει τῆς θείας Χάριτος ἐπευφήμησαν διά τοῦ
«ἄξιος» οἱ συμμετέχοντες εἰς τό μυστήριον μοναχοί, μοναχαί καί λαϊκοί.

Μετά τήν θείαν Λειτουργίαν ὁ χειροτονούμενος προσέφερε κέρασμα εἰς τούς
τιμῶντας αὐτόν εἰς τό Γραφεῖον τοῦ Γέροντος Σκευοφύλακος Ἀρχιεπισκόπου

Τεραπόλεως κ. Ίσιδώρου.

Πρό της μεσημβρίας ὁ χειροτονούμενος προσῆλθεν εἰς τό Πατριαρχεῖον καί ἔλαβε τήν εὐλογίαν καί τάς Πατρικάς νουθεσίας τοῦ Μακαριωτάτου.

Ἐκ τῆς Ἀρχιγραμματείας

<https://www.facebook.com/100024003007073/videos/1259410547888120/>

Η 16Η ΕΠΕΤΕΙΟΣ ΤΗΣ ΕΝΘΡΟΝΙΣΕΩΣ ΤΟΥ ΜΑΚΑΡΙΩΤΑΤΟΥ ΠΑΤΡΙΑΡΧΟΥ ΙΕΡΟΣΟΛΥΜΩΝ

Τήν Δευτέραν, 9^η/22^α Νοεμβρίου 2021, ἐωρτάσθη ὑπό τοῦ Πατριαρχείου ἡ 16^η ἐπέτειος τῆς ἐκλογῆς καί Ἐνθρονίσεως εἰς τόν ἔνδοξον θρόνον τῆς Μητρός τῶν Ἐκκλησιῶν τοῦ Μακαριωτάτου Πατρός ἡμῶν καί Πατριάρχου Ἱεροσολύμων κ.κ. Θεοφίλου.

Διά τό αἷσιον καί σημαντικόν γεγονός τοῦτο ἔλαβε χώραν Δοξολογία εἰς τό Καθολικόν τοῦ Πανιέρου Ναοῦ τῆς Ἀναστάσεως, τήν 10.30 π.μ. ὥραν. Τῆς Δοξολογίας ταύτης προεξῆρξεν ἡ Α.Θ.Μ. ὁ Πατήρ ἡμῶν καί Πατριάρχης Ἱεροσολύμων κ.κ. Θεόφιλος, συνιερουργούντων Αὐτῷ τῶν Ἀγιοταφитῶν Ἀρχιερέων, Ἱερομονάχων καί διακόνων καί προσευχομένων μοναχῶν καί μοναζουσῶν ἐξ ὅλων τῶν περιοχῶν τῆς δικαιοδοσίας τοῦ Πατριαρχείου, καί λαϊκῶν πιστῶν, παρουσία τοῦ Γενικοῦ Προξένου τῆς Ἑλλάδος εἰς τά Ἱεροσόλυμα κ. Εὐαγγέλου Βλιώρα.

Τῆς Δοξολογίας τελειωθείσης, τῶν κωδῶνων κρουομένων, πάντες ἀνῆλθον εἰς τό Πατριαρχεῖον.

Ἐνταῦθα προσεφώνησε τόν Μακαριώτατον ὁ Γέρων Ἀρχιγραμματεὺς Σεβασμιώτατος Ἀρχιεπίσκοπος Κωνσταντίνης κ. Ἀρίσταρχος ἐξ ὀνόματος τῆς Ἱερᾶς Συνόδου καί τῆς Ἀγιοταφитικῆς Ἀδελφότητος ὡς ἔπεται:

«Μακαριώτατε Πάτερ καί Δέσποτα,

Γεγονός λίαν εὐχάριστον καί λίαν σημαντικόν συνήγαγε σήμερον τά τίμια μέλη τῆς Γεραῆς Ἀγιοταφитικῆς ἡμῶν Ἀδελφότητος καί τοῦ χριστεπωνύμου πληρώματος τῆς Ἐκκλησίας εἰς Δοξολογικήν Σύναξιν εἰς τόν Πανίερον Ναόν τῆς Ἀναστάσεως.

Τό γεγονός τοῦτο εἶναι ἡ πρό δέκα καί ἕξ ἐτῶν ἐκλογή καί Ἐνθρόνισις τῆς Ὑμετέρας σεπτῆς Μακαριότητος ψήφοις κανονικαῖς καί ὁμοφώνοις τῶν μελῶν τῆς Ἀγίας καί Ἱερᾶς Συνόδου καί τῶν ἐκπροσώπων τοῦ Ἑλληνορθόδοξου Ἀραβοφώνου ἡμῶν ποιμνίου εἰς τόν ἔνδοξον καί μαρτυρικόν θρόνον τῆς Μητρός τῶν Ἐκκλησιῶν καί δὴ κατόπιν περιόδου δεινῆς δοκιμασίας, ἡ ὁποία ἐκλυδῶνισε, ἀλλ' εὐτυχῶς δέν κατεπόντισε, τό σκάφος τῆς Ἐκκλησίας. Τότε ἡ Ἀδελφότης ἤρθη εἰς τό ὕψος τῶν περιστάσεων καί τῶν ἐπιταγῶν τῆς ἀποστολῆς αὐτῆς, κατεδίκασε καί ἀπεκήρυξε παρανόμους συμφωνίας ἀπεμπολήσεως ἀνυπολογίστου ὕλικῆς καί πολιτιστικῆς ἀξίας

περιουσίας τοῦ Πατριαρχείου, διακυβευνούσας τό καθεστώς τῆς Παλαιᾶς Πόλεως τῶν Ἱεροσολύμων καί ἔθεσε ἐπὶ τῆς Πατριαρχικῆς Ἐξέδρας τήν Ὑμετέραν Μακαριότητα, ἵνα ὁδηγῇ τό σκάφος τῆς Ἐκκλησίας ἐκ τοῦ τρικυμιώδους πελάγους τῆς ὁμιχλώδους διαφθορᾶς εἰς τόν εὖδιον λιμένα τῆς ἐντιμότητος, δικαιοσύνης καί διαφανείας.

Τήν ἐντολήν λαβοῦσα ἡ Ὑμετέρα Μακαριότης, οὐδόλως ὠλιγώρησε οὐδέ ἐφείσθη κόπων καί μόχθων καί προσπαθειῶν, ἀλλ' ἀντιθέτως δι' ὅλων Αὐτῆς τῶν δυνάμεων ἀπεδύθη εἰς δικαστικούς δαπανηροὺς ἀγῶνας καί συναντήσεις μετ' ἐντοπίων καί ἐξωτερικῶν παραγόντων ἰσχύος καί ἐπιρροῆς διὰ τήν ἀναίρεσιν τῶν ἄνευ ἐγκρίσεως τῆς Ἀγίας καί Ἱερᾶς Συνόδου καί γνώσεως τῆς Ἀδελφότητος γενομένων παρανόμων συμφωνιῶν. Τό ἐνδιαφέρον τοῦτο ἡ Ὑμετέρα Μακαριότης ἐπεξέτεινε καί εἰς τήν ἀξιοποίησιν τῆς ἐν Ἑλλάδι ἀκινήτου περιουσίας τοῦ Παναγίου Τάφου διὰ συστήματος οἰκονομικῆς διαφανείας, δυναμένου νά ἀποφέρῃ εἰς τό Πατριαρχεῖον ἔσοδα ἀνταποκρινόμενα εἰς τά βαρέα ἔξοδα αὐτοῦ. Μετά τῆς αὐτῆς ὑπευθυνότητος καί εὐαισθησίας ἡ ὑμετέρα Μακαριότης ἀνταπεκρίθη καί εἰς τὰς ὑποβαλλομένας ἐκάστοτε οἰκονομικὰς ἐκθέσεις τοῦ ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ τῆς Κύπρου Ἐξάρχου τοῦ Παναγίου Τάφου.

Ζωηρόν, ἔμπρακτον καί ἀποτελεσματικόν ἐνδιαφέρον ἐπέδειξεν ἡ Ὑμετέρα Μακαριότης καί εἰς τήν διαφύλαξιν τῶν Προσκυνηματικῶν δικαιωμάτων τῆς Ἀδελφότητος καί τοῦ γένους ἡμῶν ἐν συνεργασίᾳ μετὰ τῆς Κουστωδίας τῆς Ἀγίας Γῆς τῶν Φραγκισκανῶν διὰ τήν ἀποσόβησιν ἀποπειρῶν δημιουργίας τετελεσμένων καταστάσεων ὑπὸ τῶν Ἀρμενίων, ὡς συνέβη εἰς τήν περίπτωσιν τῆς ὑφ' ἡμῶν ἀναρτήσεως τῶν παραπετασμάτων τοῦ θεοδέγμονος Σπηλαίου τῆς Βηθλεέμ, τῆς καθόδου τῆς ἡμετέρας εἰκόνης εἰς τό Σπήλαιον, διαρκοῦντος τοῦ ἡμετέρου Ἑσπερινοῦ, ὅταν ἡ ἡμετέρα ἑορτὴ τῶν Ἐπιφανείων συμπέσῃ μετὰ τῶν Χριστουγέννων τῶν Ἀρμενίων ἐν ἡμέρᾳ Κυριακῇ ἢ Δευτέρᾳ, τῆς ἀπομακρύνσεως τῶν κιγκλιδωμάτων, τῶν τοποθετηθέντων ὑπὸ τῶν Ἀρμενίων εἰς τήν πρόσοψιν τοῦ Ναοῦ τῆς Ἀναστάσεως, τῆς ἐξασκήσεως τοῦ δικαιώματος ἡμῶν τοῦ θυμιάματος ἐντός τοῦ ἀλταρίου τοῦ παρεκκλησίου τῆς Ἀγίας Ἐλένης τῶν Ἀρμενίων καί τῆς στάσεως ἡμῶν ἐν αὐτῷ κατὰ τήν ἡμετέραν ἑορτήν τῆς Ὑψώσεως τοῦ τιμίου Σταυροῦ καί τῆς παύσεως τῶν ἐργασιῶν τῶν Ἀρμενίων εἰς τό ἐν τῇ αὐλῇ τοῦ Ναοῦ τῆς Ἀναστάσεως παρεκκλήσιον αὐτῶν τοῦ Ἀγίου Ἰωάννου τοῦ θεολόγου ἄχρι διευθετήσεως διὰ κοινῆς συμφωνίας τῶν Τριῶν Μειζόνων Κοινοτήτων.

Αἱ ἐνέργειαι καί αἱ προσπάθειαι τῆς ὑμετέρας Μακαριότητος διὰ τήν διαφύλαξιν τῆς ἐκκλησιαστικῆς περιουσίας καί τῶν Προσκυνηματικῶν δικαιωμάτων τοῦ Πατριαρχείου οὐδόλως ἀπέσπασαν Αὐτήν ἐκ τῆς ἐξασκήσεως τοῦ καθαρῶς Ποιμαντικοῦ ἔργου ὑπὸ τήν ιδιότητα Αὐτῆς εἴτε ὡς ἡγούμενου τῆς Ἀδελφότητος εἴτε ὡς Πατριάρχου τοῦ Ἑλληνορθοδόξου Ἀραβοφώνου ποιμνίου ἡμῶν. Κατὰ τό παρελθόν καί κατὰ τό τρέχον ἔτος τῆς πανδημίας ἡ Ὑμετέρα Μακαριότης ἐπεσκέφθη ἑορταζούσας ἱεράς Μονάς καί Κοινότητας καί ἐνίσχυσε τό φρόνημα τῶν μοναχῶν καί τῶν πιστῶν εἴτε διὰ τοῦ λόγου εἴτε διὰ βοηθείας οἰκονομικῆς. Ὡσαύτως ἐδέχθη εἰς τό Πατριαρχεῖον ἱερεῖς καί ἐπιτρόπους τοῦ ποιμνίου καί κατηύθυνεν αὐτοὺς εἰς τήν πρὸς τό συμφέρον αὐτῶν ἐπίλυσιν τῶν προβλημάτων τῶν Κοινοτήτων αὐτῶν. Ἡ πλέον ὁμως ἔμπρακτος συμπαραστάσις τῆς Ὑμετέρας Μακαριότητος καί τοῦ Πατριαρχείου πρὸς τό ποίμνιον ὑπῆρξεν ἡ πρόσφατος συναφθεῖσα συμφωνία μετὰ τοῦ Πατριαρχείου καί τῆς διεθνοῦς Ἑταιρείας Raouabí, κατόπιν λήψεως τῆς σχετικῆς ἀδείας παρὰ τῆς Δημαρχίας Ἱεροσολύμων, διὰ τήν ἀνέγερσιν εἰς τήν ἐν Μπίρ Ναμπάλα-Μπεντ-Χανίνε τῆς Νέας Ἀνατολικῆς Ἱερουσαλὴμ ἰδιοκτησίαν τοῦ Πατριαρχείου τετρακοσίων διαμερισμάτων κατοικήσεως, σχολείου, καταστημάτων,

γραφείων, ἐμπορικοῦ κέντρου, χώρων ἀναψυχῆς καί χώρων σταθμεύσεως εἰς τό κτιριακόν συγκρότημα «Al-Quds Lana / τά Ἱεροσόλυμά μας», ἔργον προοριζόμενον νά προσφέρῃ μεγάλην ἀνακούφισιν εἰς τό ἀσφυκτικόν στεγαστικόν πρόβλημα τῆς Κοινότητος τῶν Ἱεροσολύμων. Εἰς τήν καλλιτέραν περίθαλψιν τῆς ὑγιείας τῶν μελῶν τοῦ ποιμνίου ἀλλά καί παντός ἀσθενοῦντος ἀνεξαρτήτως θρησκευματος καί ἐθνικότητος θά συντελέσῃ τό προσφάτως ἀγορασθέν διά τήν Πολυκλινικὴν «Ἅγιος Βενέδικτος» ἀκτινογραφικόν μηχάνημα, δωρεά τοῦ κ. Ἀθανασίου Μαρτίνου ἐνεργείαις τῆς Ὑμετέρας Μακαριότητος καί τοῦ Γενικοῦ Προξένου τῆς Ἑλλάδος εἰς τά Ἱεροσόλυμα κ. Εὐαγγέλου Βλιώρα.

Διά τήν εὐημερίαν τῶν χριστιανῶν τῆς Ἀγίας Γῆς ἐκαλλιιεργήθη ἡ συνεργασία μεταξύ τῶν τοπικῶν Χριστιανικῶν Ἐκκλησιῶν ὑπό τήν αἰγίδα τῆς Ὑμετέρας Μακαριότητος εἰς τό Πατριαρχεῖον. Μετά τῶν ἀδελφῶν Ὁρθοδόξων Ἐκκλησιῶν διετηρήθη ἡ ἐν Χριστῷ κοινωνία, τῆς Ὑμετέρας Μακαριότητος τονιζούσης πάντοτε τήν ἀναγκαιότητα συνεχίσεως τοῦ διαλόγου διά τήν ἐπίλυσιν καί τῶν πλέον ἀκανθωδῶν προβλημάτων.

Διά τήν συνέχισιν, αὐξήσιν καί τόν ἐμπλουτισμόν τοῦ θεαρέστου ἔργου τῆς Ὑμετέρας Μακαριότητος συμπορεύεται μετ' Αὐτῆς καί συμπαρίσταται εἰς αὐτήν ἡ Ἀγία καί Ἱερά Σύνοδος καί πᾶσα ἡ Ἀδελφότης, ἐκάστου μέλους αὐτῆς διαθέτοντος τά προσόντα αὐτοῦ, τήν πεῖραν, τήν παιδείαν, τήν ἐν Χριστῷ ἀγάπην, ὑπακοήν καί τόν σεβασμόν πρός τόν Πατριαρχικόν θεσμόν καί πρός Ὑμᾶς τόν Προκαθήμενον αὐτοῦ, «ἰστάμενον εἰς τύπον καί τόπον Χριστοῦ».

Ἐξ ὀνόματος τῆς Ἀγίας καί Ἱερᾶς Συνόδου καί τῆς Ἀδελφότητος ὑψῶ τό ποτήριον, Μακαριώτατε, εὐχόμενος Ὑμῖν ἔτη ὅσα πλεῖστα, εἰρηνικά, εὐφρόσυνα, εὐσταθῆ καί καρποφόρα, ἐν κραταιᾷ κυβερνητικῇ δυνάμει Πνεύματος Ἁγίου ἄνωθεν καί ἐν ἀγαλλιάσει ἐκ τῆς θέας τῶν τέκνων Ὑμῶν, ὡς νεοφύτων ἐλαίων καρποφορούντων πέριξ τῆς τραπέζης Ὑμῶν πρός ἔπαινον τοῦ εὐλογημένου γένους ἡμῶν καί δόξαν τοῦ ἐν Τριάδι Θεοῦ ἡμῶν. Γένοιτο».

Ἐν συνεχείᾳ προσεφώνησεν ὁ Γενικός Πρόξενος τῆς Ἑλλάδος κ. Βλιώρας, ἀντιπρόσωποι τῶν Κοινοτήτων τοῦ ποιμνίου, ὁ ἐκπρόσωπος τῆς Ρωσικῆς Ἐκκλησίας καί ἄλλοι.

Τούτους εὐχαριστῶν ὁ Μακαριώτατος ἀντιπροσεφώνησε διά τῆς κάτωθι προσφωνήσεως Αὐτοῦ ἑλληνιστί:

«Ὑψώσω σε, ὁ Θεός μου ὁ βασιλεύς μου, καί εὐλογήσω τό ὄνομά σου εἰς τόν αἰῶνα καί εἰς τόν αἰῶνα τοῦ αἰῶνος» (Ψαλμ. 144,1), ψάλλει ὁ Προφητάναξ Δαβίδ.

Ἐκλαμπρότατε Γενικέ Πρόξενε τῆς Ἑλλάδος κ. Εὐάγγελε Βλιώρα,

Σεβαστοί Ἅγιοι Πατέρες καί Ἀδελφοί,

Ἀγαπητοί Χριστιανοί.

Ἡ ἄμπελος τοῦ Κυρίου, δηλονότι ἡ ἁγία τῶν Ἱεροσολύμων Ἐκκλησία, ἣν ἐφύτευσεν ἡ δεξιὰ Αὐτοῦ καί ἐπότισεν τῷ ἰδίῳ αὐτοῦ αἵματι (πρβλ. Ψαλμ. 79,15-16), ἐορτάζει σήμερον τήν Δεκαεξαετῇ ἐπέτειον τῆς ἐλέω Θεοῦ ἐγκαταστάσεως τῆς Ὑμετέρας Μετριότητος ἐπὶ τοῦ Ἀποστολικοῦ θρόνου τοῦ ἁγίου καί δικαίου Ἰακώβου τοῦ Ἀδελφοθέου καί πρώτου Ἱεράρχου αὐτῆς.

Ἡ ἐόρτιος αὕτη ἐπέτειος δέν ἀφορᾷ εἰς τὴν ἀναξιότητα ἡμῶν ἀλλ' εἰς τὸν θεοῖδρυτον καὶ ἀποστολικόν θεσμόν τῆς Ἐκκλησίας «καὶ παντὶ τῷ ποιμνίῳ, ἐν ᾧ ὑμᾶς τό Πνεῦμα τό Ἅγιον ἔθετο ἐπισκόπους, ποιμαίνειν τὴν ἐκκλησίαν τοῦ Κυρίου καὶ θεοῦ, ἣν περιποιήσατο διὰ τοῦ ἰδίου αἵματος» (Πράξ. 20,28) κατὰ τὸν Εὐαγγελιστὴν Λουκᾶν.

Διό καὶ κατήλθομεν μετὰ τῶν τιμίων μελῶν τῆς Γεραρᾶς Ἀγιοταφίτικῆς ἡμῶν Ἀδελφότητος εἰς τὸν Πανίερὸν Ναὸν τῆς Ἀναστάσεως, ἔνθα ἀνεπέμψαμεν εὐχαριστήριον Δοξολογίαν τῷ ἁγίῳ Τριαδικῷ Θεῷ «τῷ ἐνεργοῦντι ἐν ὑμῖν καὶ τό θέλειν καὶ τό ἐνεργεῖν ὑπὲρ τῆς εὐδοκίας» (Φιλιπ. 2,13) κατὰ Παῦλον.

Ἡ ἄχρι τοῦδε Πατριαρχική, ἡγουμενική, μοναστική καὶ ποιμενική ἡμῶν διακονία «ἐπὶ τοῦ θρόνου τῆς χάριτος τοῦ Ἀρχιερέως τοῦ μεγάλου τοῦ διεληλυθότος τοὺς οὐρανοὺς Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, ἐξ οὗ λαμβάνομεν ἔλεον καὶ χάριν» (πρβλ. Ἑβρ. 4,14-15), τοῦ θρόνου, δηλονότι τῆς Μητρός τῶν Ἐκκλησιῶν καὶ κατοικητηρίου τοῦ θεοῦ Σιών τῆς ἁγίας, ἕνα καὶ μοναδικόν σκοπὸν ἔσχεν, τὴν διαφύλαξιν τῆς θεοσδότου Ἀποστολικῆς παραδόσεως, τὴν παρακαταθήκην τῆς ὑγιαίνουσης πίστεως καὶ τῆς ὀρθοτομήσεως τοῦ λόγου τῆς ἀληθείας, τῆς γενομένης διὰ Ἰησοῦ Χριστοῦ, κατὰ τὴν μαρτυρίαν τοῦ Εὐαγγελιστοῦ Ἰωάννου «καὶ ὁ Λόγος σὰρξ ἐγένετο καὶ ἐσκήνωσεν ἐν ἡμῖν, καὶ ἐθεασάμεθα τὴν δόξαν αὐτοῦ, δόξαν ὡς μονογενοῦς παρὰ πατρός, πλήρης χάριτος καὶ ἀληθείας» (Ἰωάν. 1,14).

Προσέτι δέ, εἰς τὴν διατήρησιν τῶν Παναγίων Προσκυνημάτων, τῶν ἀποτελούντων τὰ ἀπτά καὶ ἀψευδῆ μαρτύρια τοῦ μεγάλου μυστηρίου τῆς εὐσεβείας (Α' Τιμ. 3,16) ἀλλὰ καὶ τῶν ἱερῶν τόπων τῆς λογικῆς λατρείας ὡς καὶ τῆς προασπίσεως τῶν ἐπ' αὐτῶν ἀπαραγράπτων προνομίων καὶ κυριαρχικῶν δικαιωμάτων τοῦ εὐσεβοῦς καὶ βασιλικοῦ γένους τε καὶ ἔθνους τῶν Ῥωμαίων Ὁρθοδόξων Χριστιανῶν.

Οὐχ ἦττον ἀκούοντες εἰς τό παράγγελμα τοῦ Κυρίου: «ἀπὸ Ἱεροσολύμων μὴ χωρίζεσθαι, ἀλλὰ περιμένειν τὴν ἐπαγγελίαν τοῦ πατρός ἣν ἠκούσατέ μου» (Πράξ. 1,4), οὐκ ἐπαύσαμεν ὑψώνειν τὴν φωνὴν ἡμῶν πρὸς πᾶσαν κατεύθυνσιν ἐπιχωρίως καὶ διεθνῶς ὑπὲρ τῆς μὴ ἀλλοιώσεως τοῦ ὑφισταμένου πολυπολιτισμικοῦ, πολυθρησκευτικοῦ καὶ πολυεθνικοῦ χαρακτῆρος τῆς ἁγίας πόλεως Ἱερουσαλήμ, τῆς ἀποτελούσης τὴν πνευματικὴν πρωτεύουσαν ὅλου τοῦ κόσμου, ἰδιαιτέρως δέ ὑπὲρ τῆς ἐνισχύσεως ἠθικῶς τε καὶ ὑλικῶς τῶν ἐν τῇ ἁγίᾳ Γῇ διαβιούντων Χριστιανῶν.

Τοῦτο δέ πράττομεν ἐν τῷ ὑπὸ τῆς θείας Προνοίας ἀνατεθέντι προτάγῳ θεσμικῷ ρόλῳ τοῦ Παλαιφάτου ἡμῶν Πατριαρχείου Ἱεροσολύμων, τοῦ διεθνῶς ἀνεγνωρισμένου, ἐν τῇ ἐξασκήσει τῆς πνευματικῆς καὶ θρησκευτικῆς αὐτοῦ ἀποστολῆς, ἀλλὰ καὶ τῆς μερίμνης ὑπὲρ διαφυλάξεως τοῦ ὑφισταμένου καθεστῶτος, τόσοι τοῦ προσκυνηματικοῦ, ὅσον καὶ τοῦ δημογραφικοῦ, ἐν τῇ ἁγίᾳ πόλει Ἱερουσαλήμ, τοῦ ἐπαπειλουμένου ἀπὸ τῶν ἀποκαραδοκούντων τὴν ἀλλοίωσιν αὐτοῦ. Οὐ μὴν ἀλλὰ «πᾶσαν τὴν μέριμναν ὑμῶν ἐπιρρίψαντες ἐπ' αὐτόν, ὅτι αὐτῷ μέλει περὶ ὑμῶν» (Α' Πέτρ. 5,7) παραγγέλει ὁ θεοπέσιος Πέτρος.

Ἡ ἐνθρονιστήριος αὕτη δεκαεξαετής ἐπέτειος τῆς Ἡμετέρας Μετριότητος καλεῖ ἡμᾶς οὐχί εἰς καύχησιν ἀλλ' εἰς ἐγρήγορσιν. «Νήψατε, γρηγορήσατε· ὁ ἀντίδικος ὑμῶν διάβολος ὡς λέων ὠρυόμενος περιπατεῖ ζητῶν τίνα καταπίῃ» (Α' Πέτρ. 5,8) λέγει ὁ Πρωτοκορυφαῖος Πέτρος. Ἡ γὰρ καύχησις ἡμῶν, δηλονότι ἐν Χριστῷ, αὕτη ἐστίν, κηρύττει ὁ θεῖος Παῦλος, τό μαρτύριον τῆς συνειδήσεως ἡμῶν (πρβλ. Β' Κορ. 1,12).

Στοιχοῦντες «τῷ κανόνι τούτῳ» (Γαλ. 6,16), δηλονότι τῷ λόγῳ τοῦ Παύλου, «τό μαρτύριον τῆς συνειδήσεως ἡμῶν», καλούμεθα ἵνα «πληροφορήσωμεν τὴν διακονίαν ἡμῶν ποιοῦντες ἔργον Εὐαγγελιστοῦ» (πρβλ. Β΄ Τιμ. 4,5) ἐν τῷ συγχρόνῳ ἡμῖν κόσμῳ τῆς παγκοσμιοποιήσεως διὰ τῆς ὁποίας «τό γάρ μυστήριον ἤδη ἐνεργεῖται τῆς ἀνομίας» (Β΄ Θεσ. 2,7), τουτέστιν «βλασφημία, ὑπερηφανία καὶ ἀφροσύνη» (Μάρκ. 7,22).

Εἰς τὴν Πατριαρχικὴν καὶ ἡγουμενικὴν Ἡμῶν διακονίαν τοῦ ἀποστολικοῦ καὶ μαρτυρικοῦ θρόνου Ἰακώβου τοῦ Ἀδελφοθέου ἔχομεν συνεργούς καὶ συλλειτουργούς τούς σεβαστούς καὶ ἀγαπητούς ἐν Χριστῷ Ἡμῖν Πατέρας καὶ Ἀγιοταφίτας ἀδελφούς, Ἀρχιερεῖς, ἱερεῖς, ἱερομονάχους, διακόνους καὶ μοναχούς, τούς διακρινομένους διὰ τὸν ἔνθεον αὐτῶν ζῆλον καὶ τὴν θυσιαστικὴν τοῦς Ἀγιοταφισμοῦ αὐταπάρνησιν, ἀκούοντες εἰς τούς λόγους τοῦ ἁγίου ἱερομάρτυρος Ἰγνατίου Ἀντιοχείας: «Πάντες οὖν ἐν ὁμονοίᾳ ἀλλήλους ἀγαπήσωμεν, καὶ μηδεὶς κατὰ σάρκα βλεπέτω τὸν πλησίον, ἀλλ' ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ. Μηδὲν ἔστω ἐν ὑμῖν, ὃ δυνήσεται ὑμᾶς μερίσαι, ἀλλ' ἐνώθητε τῷ ἐπισκόπῳ, ὑποτασσόμενοι τῷ θεῷ δι' αὐτοῦ ἐν Χριστῷ».

Ἐπ' ἀληθείᾳ λέγομεν ὁ ἀγὼν ἡμῶν εἶναι ἀγὼν «πρὸς τὴν μεθοδεῖαν τῆς πλάνης» (Ἐφ. 4,14) καὶ τοῦ μερισμοῦ, δηλονότι τοῦ σχίσματος τῆς Μιᾶς Ἀγίας Καθολικῆς καὶ Ἀποστολικῆς Ἐκκλησίας τῆς Οἰκουμενικῆς Ὁρθοδοξίας. «Πᾶσα πόλις ἢ οἰκία μερισθεῖσα καθ' ἑαυτὴν οὐ σταθήσεται» (Ματθ. 12,25) λέγει Κύριος. Διό καὶ ἡμεῖς οἱ διακονοῦντες ἐν τοῖς ἱεροῖς τόποις τῆς Γεννήσεως, τῆς Σταυρώσεως καὶ τῆς Ἀναστάσεως τοῦ Θεοῦ καὶ Σωτῆρος ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ «δι' οὗ τὴν καταλλαγὴν ἐλάβομεν» (Ρωμ. 5,11), οὐ πανόμεθα προσεύχεσθαι ὑπὲρ τῆς τηρήσεως τῆς ἐνότητος τοῦ Πνεύματος ἐν «τῷ συνδέσμῳ τῆς Εἰρήνης» (Ἐφ. 4,3).

Τὰς μεθοδεῖας ταύτας τῆς πλάνης, τοῦ μερισμοῦ καὶ τοῦ ψεύδους τοῦ Διαβόλου καταγράφει ἡ ἱερὰ ἱστορία τοῦ παρελθόντος, ἀλλὰ καὶ τοῦ παρόντος αἰῶνος, τῆς Ἐκκλησίας γενικώτερον καὶ τῆς Ἐκκλησίας Ἱεροσολύμων εἰδικώτερον, δηλονότι τοῦ Ἑλληνορθοδόξου Πατριαρχείου Ἱεροσολύμων, τοῦ ὑπὸ τῶν υἱῶν τοῦ σκότους τοῦ αἰῶνος τούτου (Λουκ. 18,8) διαβαλλομένου ἀλλ' οὐ καταβαλλομένου.

Δεηθῶμεν τοῦ Θεοῦ Πατρός τῶν φώτων καὶ τῆς ἀληθείας, «ἵνα κατευθύνη τὰ διαβήματα ἡμῶν πρὸς ἐργασίαν τῶν ἐντολῶν αὐτοῦ» διὰ τῶν πρεσβειῶν τῆς Ὑπερευλογημένης Δεσποίνης ἡμῶν Θεοτόκου καὶ Ἀειπαρθένου Μαρίας καὶ τῶν ἱκεσιῶν τοῦ ἐν ἁγίοις Πατρός ἡμῶν Νεκταρίου Πενταπόλεως. Ἡ δέ χάρις τοῦ Παναγίου καὶ Ζωοδόχου Τάφου τοῦ Σωτῆρος ἡμῶν Χριστοῦ ἐνισχύη πάντας ἡμᾶς ἐν τῇ διακονίᾳ τῶν Παναγίων Προσκυνημάτων, τῶν ἀδιαψεύστων μαρτυρίων τῆς πίστεως ἡμῶν ὡς καὶ τῆς διαποιμάνσεως τοῦ ὑπὸ τῆς λοιμώδους πανδημίας τοῦ κορωνοϊοῦ δοκιμαζομένου εὐσεβοῦς Χριστεπωνύμου ποιμνίου ἡμῶν.

Ἐπὶ δέ τούτοις, ἐπικαλούμεθα ἐπὶ πάντας τούς συμπροσευχηθέντας Ἡμῖν καὶ τούς τιμήσαντας διὰ τῆς παρουσίας αὐτῶν τὴν Ἐνθρονιστήριον ταύτην ἐορτὴν Ἡμῶν, δύναμιν τὴν ἐξ ὕψους, τὴν φωτιστικὴν ἐνέργειαν τοῦ Παναγίου Τάφου, ὑπομονὴν καὶ πᾶσαν παρὰ Θεοῦ εὐλογίαν, ἐκφράζοντες θερμὰς εὐχαριστίας καὶ πρὸς τούς προσφωνήσαντας ἡμᾶς, τὸν Γέροντα Ἀρχιεγγραμματέα, Ἱερώτατον Ἀρχιεπίσκοπον Κωνσταντίνης κ. Ἀρίσταρχον, ὁμιλήσαντα ἐξ ὀνόματος τῶν τιμίων μελῶν τῆς Ἀγίας καὶ Ἱερᾶς Συνόδου καὶ τῆς Ἀγιοταφιστικῆς ἡμῶν Ἀδελφότητος, τὸν Ἐκλαμπρότατον Πρόξενον τῆς Ἑλλάδος κ. Εὐάγγελον Βλιώραν, τὸν Πανοσιολογιώτατον Ἀρχιμανδρίτην π. Ἀλέξανδρον, ἀντιπρόσωπον τῆς Ἀδελφῆς Ἀγιωτάτης Ἐκκλησίας τῆς Ρωσίας, διαβιβάσαντα Ἡμῖν τὰς εὐχὰς τοῦ Μακαριωτάτου Πατριάρχου Μόσχας κ.κ.

Κυρίλλου, τόν Ἱερώτατον Μητροπολίτην Ναζαρέτ κ. Κυριακόν, ὁμιλήσαντα ἐξ ὀνόματος τοῦ ποιμνίου Ἡμῶν εἰς Ναζαρέτ, τόν Ἱερώτατον Ἀρχιεπίσκοπον Ἰόππης κ. Δαμασκηνόν, ὁμιλήσαντα ἐξ ὀνόματος τοῦ ποιμνίου Ἡμῶν εἰς Ἰόππην, τόν Αἰδεσιμώτατον π. Χαράλαμπον Μπαντούρ, ὁμιλήσαντα ἐξ ὀνόματος τοῦ Καθεδρικοῦ Ναοῦ τοῦ Ἀγίου Ἰακώβου, τόν Ἀρχιμανδρίτην π. Φιλόθεον, ὁμιλήσαντα ἐξ ὀνόματος τῆς Κοινότητος Ἀκκρης-Πτολεμαίδος, τόν Διευθυντήν τῆς Σχολῆς Ἀγίου Δημητρίου τοῦ Πατριαρχείου κ. Σαμήρ Ζανανήρη καί τήν καθηγήτριαν κ. Καφετζῆ καί τόν καθηγητήν κ. Κόγκον, τόν κ. Μορίς Σαμπέλα, ὁμιλήσαντα ἐξ ὀνόματος τῆς Πολυκλινικῆς «Ἅγιος Βενέδικτος», τόν Ἱερώτατον Ἀρχιεπίσκοπον Μαδάβων κ. Ἀριστόβουλον, ὁμιλήσαντα ἐξ ὀνόματος τῆς ἐν Ἀσντόντ Ρωσοφώνου Κοινότητος, τούς Ἐντιμοτάτους κ. Ἀθανάσιον Ἀμποῦ Ἀέτα καί ὄντε Αἴσα, τόν Ἀγιογράφον Γαβριήλ καί ἅπαντας τούς μετασχόντας εἰς τόν ἑορτασμόν τοῦτον τῆς Ἐνθρονιστηρίου ταύτης ἐπετείου».

Μετά τήν λήξιν τῆς τελετῆς ἐν τῷ Πατριαρχείῳ παρετέθη μεσημβρινή μοναστηριακή τράπεζα.

Ἐκ τῆς Ἀρχιγραμματείας

Ἡ ΕΟΡΤΗ ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΜΕΓΑΛΟΜΑΡΤΥΡΟΣ ΓΕΩΡΓΙΟΥ ΕΙΣ ΤΟ ΠΑΤΡΙΑΡΧΕΙΟΝ

Τήν Τρίτην, 3^η / 16^η Νοεμβρίου 2021, ἑωρτάσθη ὑπό τοῦ Πατριαρχείου ἡ ἑορτή τοῦ Ἀγίου ἐνδόξου μεγαλομάρτυρος Γεωργίου τοῦ Τροπαιοφόρου εἰς τόν προς τιμήν αὐτοῦ ὑπό τῆς Ἀγίας Ἑλένης ἀνεγερθέντα προσκυνηματικόν Ναόν ἐπὶ τοῦ τάφου αὐτοῦ εἰς Λύδδαν.

Κατά τήν ἑορτήν αὐτήν ἡ Ἐκκλησία ἔχει μνήμην οὐχί τοῦ μαρτυρίου τοῦ Ἀγίου, ἀλλά τῆς ἀνακομιδῆς τοῦ τιμίου λειψάνου αὐτοῦ ἐκ Ρώμης, ἔνθα ἐμαρτύρησεν ὑπέρ Χριστοῦ, εἰς Λύδδαν πόλιν τῆς ἐκ μητρὸς καταγωγῆς αὐτοῦ.

Διά τό γεγονός τοῦτο ἐτέλεσε θείαν Λειτουργίαν ὁ Γέρων Ἀρχιγραμματεὺς Σεβασμιώτατος Ἀρχιεπίσκοπος Κωνσταντίνης κ. Ἀρίσταρχος, συλλειτουργούντων αὐτῷ Ἀγιοταφιτῶν Ἱερομονάχων καί Πρεσβυτέρων, τοῦ ἡγουμένου Ἱερομονάχου π. Μαρκέλλου, τοῦ Ἱεροδιακόνου π. Εὐλογίου, ψαλλούσης τῆς χορωδίας τῆς Κοινότητος Λύδδης ἀραβιστί καί προσευχομένων ἀθρόως πιστῶν καί προσκυνητῶν εἰς τόν ἐν τῇ κρύπτῃ τάφον αὐτοῦ τῇ τιμητικῇ παρουσίᾳ τοῦ ἐκπροσώπου τῆς Ἑλληνικῆς Πρεσβείας εἰς Τέλ-Ἀβίβ κ. Ἀναστασίου Κωνσταντάρρα καί τῆς Γεωργιανῆς Πρεσβείας κ. Δαβίδ.

Εἰς τό ἐκκλησίασμα τοῦτο ὠμίλησεν ὁ Σεβασμιώτατος Ἀρχιεπίσκοπος Κωνσταντίνης κ. Ἀρίσταρχος διά τῆς κάτωθι προσφωνήσεως αὐτοῦ:

Σεβαστοί Πατέρες καί ἐν Χριστῷ Ἀδελφοί,

«Τὴν μνήμη τοῦ μαρτυρίου τοῦ ἁγίου μεγαλομάρτυρος Γεωργίου τοῦ τροπαιοφόρου γιορτάζει, ὡς γνωστό, ἡ Ἐκκλησία τὴν 23ῃ Ἀπριλίου. Σήμερα, 3^η Νοεμβρίου, γιορτάζει τὴν μνήμη τῆς ἀνακομιδῆς τοῦ λειψάνου του καὶ τῶν Ἐγκαινίων τοῦ ναοῦ του στὴν Λύδδα.

Ποιά εἶναι ἄραγε ἡ ἀλήθεια γύρω ἀπ’ αὐτά τὰ δύο γεγονότα; Τὴν ἀνακομιδὴ τῶν λειψάνων καὶ τὰ Ἐγκαίνια τοῦ ναοῦ του;

Ἡ μνήμη τῆς ἐκκλησίας μας διασώζει ὅτι πρὶν νὰ μαρτυρήσει ὁ ἅγιος Γεώργιος στὴ Ρώμη ἐπὶ αὐτοκράτορος Διοκλητιανοῦ, ἄφησε ὑποθήκη στὸν ὑπηρέτη του νὰ μεταφέρει τὸ σῶμα του καὶ τὴ διαθήκη διανομῆς τῆς περιουσίας του στὴν πατρίδα τῆς μητέρας του. Ἀπὸ πλευρᾶς τοῦ πατέρα του, ὁ ἅγιος ἦταν Καππαδόκης, Μικρασιάτης. Ἀπὸ πλευρᾶς τῆς μητέρας του ἦταν Παλαιστίνιος.

Συνεπῆς στὴν ἐντολὴ τοῦ ἁγίου Γεωργίου ὁ ὑπηρέτης του, μετὰ τὸ μαρτύριό του, μετέφερε τὸ λείψανό του στὴν πόλη τῆς καταγωγῆς τῆς μητέρας του, τὴ Λύδδα. Ἡ μεταφορὰ αὐτὴ συνέπεσε μὲ τὴν ἐπίσκεψη καὶ τὴν δράση στοὺς ἁγίους τόπους τῆς Ἀγίας Ἑλένης. Σ’ αὐτὴν τὴν περίοδο, ἡ Ἀγία Ἑλένη ἔκτισε τὸ Ναὸ τῆς Ἀναστάσεως, τὴ Βασιλικὴ τῆς Γεννήσεως στὴ Βηθλεέμ κι ἄλλες ἐκκλησίες, πάνω στοὺς τόπους, ἀπὸ τοὺς ὁποίους πέρασε κι ἔζησε ὁ Κύριος. Σ’ αὐτοὺς τοὺς τόπους, ὕστερα ἀπὸ ὑπόδειξη καὶ παράκληση τῶν χριστιανῶν τῆς Λύδδας, πού τιμοῦσαν ἤδη τὸν ἅγιο καὶ τὸ λείψανό του, συμπεριέλαβε ἡ Ἀγία Ἑλένη καὶ τὸν τάφο του στὴ Λύδδα κι ἔκτισε μεγαλοπρεπῆ ναό. Ὁ ναὸς αὐτός εἶναι ἕνας ἀπὸ τοὺς πιὸ ἀρχαίους τῆς χριστιανοσύνης καὶ συγκαταλέγεται ἀνάμεσα στὰ ἅγια προσκυνήματα τῆς ἐκκλησίας Ἱεροσολύμων.

Σ’ αὐτὸ τὸ ναὸ προσκυνεῖται τεμάχιο τοῦ τιμίου λειψάνου τοῦ ἁγίου Γεωργίου, τὸ μικρὸ πού ἐναπέμεινε, γιατί ἡ ἐκκλησία Ἱεροσολύμων ἔδωσε ἀπ’ αὐτὸ καὶ σ’ ἄλλες ἐκκλησίες. Προσκυνώντας τὸ λείψανο τοῦ ἁγίου, ὅπως τίς ἅγιες εἰκόνες, ἁγιαζόμαστε, μᾶς μεταδίδεται ἡ χάρη τοῦ θεοῦ, πού περιέχει ἄφθονη τὸ λείψανο, γιατί ἀπ’ αὐτὸ ἔρρευσεν αἷμα γιὰ τὸ Χριστό, μᾶς μεταδίδονται ἰάσεις, ὅταν ἀσθενοῦμε, γιατί τὰ λείψανα τῶν ἁγίων ἔχουν ἱαματικές ιδιότητες.

Πολυάριθμοι εἶναι οἱ προσκυνητές, πού ἔχουν μεταβῆ σήμερα στὴ Λύδδα, τὴν κατ’ ἐξοχὴ πόλη τοῦ ἁγίου, πού ἀπ’ ἐκεῖνον ὀνομάζεται καὶ Γεωργιούπολη, γιὰ νὰ προσκυνήσουν τὸ λείψανο τοῦ ἁγίου καὶ νὰ ζητήσουν τὴ βοήθεια του.

Ἡ πανηγυρικὴ αὐτὴ ἑορτὴ σήμερα μὲ ἐπίκεντρο τὴν θεία Εὐχαριστία εἶναι μεγάλη εὐλογία γιὰ ὅλη τὴν πόλη τῆς Λύδδας καὶ ἰδιαίτερα γιὰ τὴν Ἑλληνορθόδοξη Κοινότητα. Μεταφέρομε σ’ αὐτὴ τίς εὐχές καὶ τίς εὐλογίες τοῦ Μακαριωτάτου Πατριάρχου Ἱεροσολύμων κ. Θεοφίλου στό δραστήριο ἡγούμενο π. Μάρκελλο, στοὺς ἐπιτρόπους, στό Ὀρθόδοξο ποίμνιο, σέ ὅλους τοὺς ἑορταστές, στοὺς ἀγαπητοὺς ἐν Χριστῷ ἀδελφούς συλλειτουργοὺς ἱερεῖς καὶ στοὺς διπλωματικούς ἀντιπροσώπους τῶν διαφόρων κρατῶν πού τιμοῦν μὲ τὴν παρουσία τους τὴν ἑορτὴ. Παρακαλοῦμε τὸν Ἅγιο Γεώργιο νὰ εἶναι πρέσβυς πρὸς Κύριο καὶ βοηθός μας στίς δυσκολίες τῆς ζωῆς μας καὶ προστάτης τῆς ὑγιείας μας ἀπὸ κάθε ἀσθένεια καὶ κυρίως ἀπὸ τὸν ἰό τοῦ covid – 19. Γένοιτο».

Εἰς τὸν Σεβασμιώτατον, τὴν συνοδείαν καὶ εἰς ἄλλους παρέθεσε τράπεζαν ὁ ἡγούμενος Ἱερομόναχος π. Μάρκελλος καὶ τὸ Συμβούλιον τῆς Κοινότητος.

Διὰ τὴν ἑορτὴν ταύτην ἐτελέσθη θεία Λειτουργία καὶ εἰς τὴν Ἱεράν Μονὴν Ἀγίου

Γεωργίου τοῦ Νοσοκομείου ὑπὸ τοῦ Ἀρχιμανδρίτου π. Φιλοθέου, δεξιουμένης τῆς μοναχῆς Πανσέμνης καὶ εἰς τὴν Ἱερὰν Μονὴν Ἀγίου Γεωργίου Ἑβραϊκῆς ὑπὸ τοῦ Ἀρχιμανδρίτου π. Μακαρίου δεξιουμένης τῆς μοναχῆς Χριστίνης καὶ εἰς Ἅγιον Γεώργιον Μπετζαλλᾶ ὑπὸ τοῦ Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Ἐλενουπόλεως κ. Ἰωακείμ, δεξιουμένου ὑπὸ τοῦ ἡγουμένου Ἀρχιμανδρίτου π. Ἀνανίου.

Ἐκ τῆς Ἀρχιγραμματείας

Ἡ ΕΘΝΙΚΗ ΕΟΡΤΗ ΤΗΣ 28ΗΣ ΟΚΤΩΒΡΙΟΥ 1940 ΕΙΣ ΤΟ ΠΑΤΡΙΑΡΧΕΙΟΝ

Τὴν προμεσημβρινὴν ὥραν τῆς Πέμπτης, 15^{ης}/28^{ης} Ὀκτωβρίου 2021, ἐωρτάσθη ὑπὸ τοῦ Πατριαρχείου ἡ μνήμη τῆς ἐθνικῆς ἐπετείου τοῦ 1940.

Διὰ τὴν ἐορτὴν ταύτην ἐτελέσθη εἰς τὸ Καθολικόν τοῦ Ναοῦ τῆς Ἀναστάσεως Δοξολογία πρὸς τὸν παντοδύναμον θεὸν ἡμῶν, τὸν ἀπαλλάξαντα τὴν πατρίδα ἡμῶν ἐκ τῆς Ἰταλικῆς στρατιωτικῆς ἐπιθέσεως τοῦ 1940 καὶ τῆς βαρβαρικῆς Ναζιστικῆς Κατοχῆς, ἡ ὁποία ἠκολούθησε (1945) καὶ ὡδήγησαντα αὐτὴν εἰς ἐλευθερίαν καὶ ὡς δέησις διὰ τὴν ἀνάπαυσιν τῶν ψυχῶν τῶν ἀνδρείως ἀγωνισαμένων καὶ ἐνδόξως πεσόντων εἰς τὸν ἀπελευθερωτικὸν τοῦτον ἀγῶνα πατέρων ἡμῶν.

Τῆς Δοξολογίας ταύτης προεξῆρξεν ἡ Α.Θ.Μ. ὁ Πατὴρ ἡμῶν καὶ Πατριάρχης Ἱεροσολύμων κ.κ. Θεόφιλος, συνιερουργούντων Αὐτῷ Ἀγιοταφитῶν Ἀριερέων Ἱερομονάχων καὶ διακόνων τῇ συμπροσευχῇ μοναχῶν, μοναζουσῶν, μελῶν τῆς Ἑλληνικῆς Παροικίας τῶν Ἱεροσολύμων, παρουσία τοῦ Γενικοῦ Προξένου τῆς Ἑλλάδος εἰς τὰ Ἱεροσόλυμα κ. Εὐαγγέλου Βλιώρα καὶ μελῶν τοῦ Ἑλληνικοῦ Γενικοῦ Προξενείου.

Μετά τὴν Δοξολογίαν ἔλαβε χώραν δεξίωσις εἰς τὸ Πατριαρχεῖον, κατὰ τὴν ὁποίαν ὁ Μακαριώτατος προσεφώνησε διὰ τῆς κάτωθι προσφωνήσεως Αὐτοῦ:

Ἐκλαμπρότατε Γενικέ Πρόξενε τῆς Ἑλλάδος

κ. Εὐάγγελε Βλιώρα,

Σεβαστοὶ ἅγιοι Πατέρες καὶ ἀδελφοί,

Ἀγαπητοὶ ἐν Χριστῷ ἀδελφοί.

Σήμερον τιμῶμεν ἐορτίως τὴν ἐθνικὴν ἐπέτειον τῆς 28^{ης} Ὀκτωβρίου τοῦ 1940. Τό ἱστορικόν τοῦτο γεγονός εἶναι συνυφασμένον μέ τό γνωστόν «Ὅχι» τῶν Ἑλλήνων εἰς τὴν θρᾶσεϊαν ἀξίωσιν τοῦ τότε φασιστικοῦ κράτους τῆς Ἰταλίας, νά καταλάβῃ

«διὰ τῶν ἐνόπλων αὐτῆς δυνάμεων στρατηγικά σημεία τοῦ Ἑλληνικοῦ ἐδάφους». Ἡ δέ Ἰταλία ἦτο εἰς συμμαχίαν μετὰ τοῦ δαιμονιώδους καί θηριωδεστάτου Ναζιστικοῦ καί Χιτλερικοῦ καθεστῶτος τῆς Γερμανίας.

Ἡ ἀκατάσχετος πολεμώδης λαῖλαψ τῶν ἰσχυρῶν δυνάμεων τοῦ Ἄξονος καί ἡ προέλασις αὐτοῦ ἐντός τῆς πατρώας γῆς, ἀνεκόπη ὑπό τῆς σθεναρᾶς ὄντως ἀντιστάσεως τῶν Ἑλλήνων, οἱ ὅποιοι ἐμάχοντο ὑπέρ τῶν θείων δώρων τῆς ἐλευθερίας καί τῆς ἐθνικῆς ἀνεξαρτησίας, δηλονότι τῆς ἐδαφικῆς ἀκεραιότητος.

Διὰ μίαν εἰσέτι φοράν τό γένος τῶν Ἑλλήνων, εἰς τήν ἔνδοξον καί πολυδιάστατον αὐτοῦ μακραίωνα ἱστορίαν, ἀπέδειξε τήν ἀσάλευτον πίστιν αὐτοῦ εἰς τήν προγονικήν παρακαταθήκην τῶν φυσικῶν καί ἠθικῶν ἀξιῶν τῆς φιλοπατρίας, τῆς δικαιοσύνης καί τῆς ἐλευθερίας ἀλλά καί τοῦ ἀπολύτου σεβασμοῦ πρός τό ἀνθρώπινον πρόσωπον. «Τῇ ἐλευθερίᾳ οὖν, ἧ Χριστός ἡμᾶς ἠλευθέρωσε, στήκετε, καί μή πάλιν ζυγῷ δουλείας ἐνέχεσθε», (Γαλ. 5,1) παραγγέλλει ὁ θεῖος Παῦλος.

Τό «Ὅχι» τῆς 28^{ης} Ὀκτωβρίου τοῦ 1940, δέον ὅπως μή θεωρῆται ὡς ἀπλοῦν ὁρόσημον ἐν τῇ παγκοσμίῳ ἱστορίᾳ, ἀλλά μᾶλλον ὡς ὑπόμνησις τῆς ἐν τῷ κόσμῳ διενεργουμένης πάλης τῶν υἱῶν τοῦ φωτός κατὰ τῶν υἱῶν τοῦ σκότους καί τῶν δυνάμεων τῆς ἀληθείας κατὰ τῶν δυνάμεων τοῦ ψεύδους καί τῆς ἀλαζονείας. «Τό γάρ μυστήριον ἤδη ἐνεργεῖται τῆς ἀνομίας» (Β΄ Θεσ. 2,7) ἐπισημαίνει ὁ ἱερώτατος Παῦλος.

Ἐν τῇ σκοτομῇ τοῦ ἐνεργουμένου μυστηρίου τῆς ἀνομίας ἀλλά καί τῆς παραφροσύνης ἐν τῇ οὕτω καλουμένῃ «Ἐποχῇ Νέας Τάξεως», ἡ ἐποποιία τοῦ «Ὅχι τοῦ 1940» αἱ ἠθικαί, δηλονότι ἀξίαι, τάς ὁποίας ἐνσαρκώνει, προβάλλει ὡς ἀείφωτος φάρος τοῖς ἐν τῷ πελάγει τοῦ σκότους εὐρισκομένοις, διό καί καλούμεθα εἰς ἐγρήγορσιν κατὰ τήν τοῦ σοφοῦ Παύλου προτροπήν «Γρηγορεῖτε, στήκετε ἐν τῇ πίστει, ἀνδρίζεσθε, κραταιοῦσθε» (Α΄ Κορ. 16,13).

Ἡ Γεραρά ἡμῶν τῶν Ἀγιοταφитῶν Ἀδελφότης ὀφειλετικῶς τιμῶσα τήν ἐποποιίαν τοῦ 1940 καί ἐκθύμως συμμετέχουσα εἰς τήν τῆς ἐλευθερίας θυσιαστικὴν ἐπινίκιον ταύτην μνήμην, ἐπὶ τῷ ταπεινωτικῷ ὀλέθρῳ καί ἐκτοπισμῷ τῶν εἰδεχθῶν κατοχικῶν στρατιωτικῶν δυνάμεων τοῦ Ναζισμοῦ, σύσσωμος κατῆλθεν εἰς τόν Πανίερον Ναόν τῆς Ἀναστάσεως, ἔνθα προσέφερεν εὐχαριστήριον Δοξολογίαν εἰς τόν ὑπέρ ἡμῶν Σταυρωθέντα καί Ἀναστάντα Θεόν καί Σωτῆρα ἡμῶν Ἰησοῦν Χριστόν.

Προσέτι δέ ἱκετηρίους δεήσεις ἀνέπεμψεν ὑπέρ αἰωνίας μνήμης καί μακαρίας ἀναπαύσεως τῶν ψυχῶν πάντων τῶν ὑπέρ πίστεως, πατρίδος καί ἐλευθερίας ἀγωνισαμένων καί ἐνδόξως πεσόντων πατέρων καί ἀδελφῶν ἡμῶν.

Ἐπὶ δέ τούτοις ἐπιτρέψατε ἡμῖν, ὅπως ὑψώσωμεν τό ποτήριον ἡμῶν καί ἀναφωνήσωμεν:

Ζήτω ἡ 28^η Ὀκτωβρίου 1940!

Ζήτω τό «Ὅχι»!

Ζήτω ἡ Ἑλλάς!

Ζήτω τό εὐσεβές γένος τῶν Ρωμαίων Ὀρθοδόξων!

Ζήτω ή Άγιοταφίτικη Άδελφότης!

Καί ό Γενικός Πρόξενος τής Έλλάδος κ Εύάγγελος Βλιώρας ώσαύτως διά τής κάτωθι προσφωνήσεως αυτού:

Μακαριώτατε,

Σεβασμιώτατοι Αρχιερείς,

Σεβαστοί Πατέρες,

Αγαπητά παιδιά,

Αγαπητοί συνάδελφοι,

Κυρίες και κύριοι,

Οι εθνικές επέτειοι αποτελούν ορόσημα, αφορμές για στοχασμό, που μέσα στη ροή του χρόνου επαναφέρουν στη σκέψη μας τα γεγονότα που σφυρηλάτησαν διαχρονικά τη συλλογική ιστορική μνήμη των απανταχού Ελλήνων.

Η σημερινή επέτειος της 28^{ης} Οκτωβρίου 1940, 81 χρόνια από εκείνη την ένδοξη στιγμή που αποτελεί σημείο αναφοράς για τον απανταχού Ελληνισμό, μας δίνει την ευκαιρία να ανακαλέσουμε στη σκέψη και στην καρδιά μας τη γενιά των ανδρών, των γυναικών και των παιδιών που γέμισαν την συλλογική μας Ιστορία με αμέτρητες σελίδες ηρωισμού, αυταπάρνης και αυτοθυσίας.

Στα βουνά της Ηπείρου, στα Οχυρά της Μακεδονίας, στα νερά του Αιγαίου, της Μεσογείου και του Ατλαντικού, στη Μέση Ανατολή, στη κατεχόμενη Ελλάδα, σε όλα τα «μέρη όπου δεν είχε καθημερινές και σκόλες», για να χρησιμοποιήσουμε την έκφραση του Οδυσσέα Ελύτη, οι Έλληνες, έδωσαν ό,τι πιο πολύτιμο είχαν για να διαφυλάξουν την εθνική μας ανεξαρτησία και ακεραιότητα, διαχρονικά ιδανικά όλων των Αγώνων του Έθνους από το 1821, μέχρι και σήμερα.

Οι επιστολές, από το Μέτωπο, των Ελλήνων στρατιωτών, φανερώνουν την αυταπάρνηση, την πηγαία, πρωτόλεια φιλοπατρία και την ισχυρή θέληση των Ελλήνων, να αγωνιστούν για την ελευθερία, την ανεξαρτησία και την ακεραιότητα της πατρίδας, γνωρίζοντας καλά ότι το τίμημα της ελευθερίας είναι πάντοτε υψηλό.

Γράφει στις αρχές Νοεμβρίου του 1940, ο στρατιώτης Σπήλιος Λατσινός, προς την μητέρα του και τα αδέλφια του:

«Αγαπημένη μου μητέρα και αγαπημένα μου αδέλφια. Όπως πάνε τα πράγματα φαίνονται καλά για το στρατό μας και θα το έχω μεγάλη χαρά, μιας και μας εδόθη η τιμή να πάμε πρώτοι από το σύνταγμα μας να λάβουμε μέρος στις μάχες. Απευθύνομαι σε όλη μου την οικογένεια, δηλαδή σε ό,τι προσφιλές έχω σε αυτόν τον κόσμο, και θα σας παρακαλώ πάντα να εύχεστε περισσότερο στο θεό να νικήση ο στρατός μας, παρά να σωθώ εγώ»

Στα τέλη του Νοεμβρίου, ο Αθανάσιος Κουρούκλης, στέλνει το ακόλουθο γράμμα προς το γιό του, που υπηρετεί στο Πολεμικό Ναυτικό και τον ενημερώνει ότι ο αδελφός σκοτώθηκε.

“Ανδρέα, είμαστε καλά. Το αγαπημένο μας παιδί, ο Χρήστος, εσκοτώθηκε. Παιδί μου, η μητέρα σου, σου δίνει την ευχή της, να μη στεναχωρηθείς καθόλου. Στάσου πιστός.»

Σ’ αυτούς τους προμάχους της πατρίδος, που υπερασπίστηκαν, «άχρι θανάτου», την εθνική μας ανεξαρτησία, σ’ αυτούς που έπεσαν στη μάχη και σ’ αυτούς που γύρισαν από το μέτωπο με την ψυχή γεμάτη πίκρα και φόβο, σ’ αυτούς που πάλεψαν το αδυσώπητο θηρίο του φασισμού και του ναζισμού, δίνοντας ζωντανό παράδειγμα ελπίδας στους λαούς της έντρομης Ευρώπης, στις μάνες και τις συζύγους που περίμεναν ή που πένθησαν καρτερικά, στα παιδιά που ορφάνεψαν, σ’ αυτούς τους «ελάχιστους αδελφούς μας», αποτίουμε σήμερα φόρο τιμής.

Η 28^η Οκτωβρίου 1940 σηματοδοτεί την άρνηση στον ολοκληρωτισμό, την αντίσταση στο φασισμό, την αφιέρωσή μας στην ελευθερία και την εθνική αξιοπρέπεια και συμπυκνώνει, σε μία ιστορική στιγμή, τις μνήμες, τα βιώματα και τις αξίες που καθοδήγησαν πάντοτε τον εθνικό μας βίο.

Αποτελεί συνεπώς για το Γενικό Πρόξeno της Ελλάδος ξεχωριστή τιμή να απευθύνεται προς τον Ελληνισμό της Αγίας Γης σε αυτή την ξεχωριστή μέρα μνήμης και υπερηφάνειας.

Ως ευρισκόμενοι στην Αγία Γη, αναλογιζόμαστε σήμερα με συγκίνηση τη συμβολή των Ελλήνων των Ιεροσολύμων στον Αγώνα του 1940.

Άνω των 40 εθελοντών πύκνωσαν τις γραμμές των Ενόπλων Δυνάμεων της Ελεύθερης Ελλάδος. Όταν οι τύχες του Πολέμου εμφανίζονταν αρνητικές για το Συμμαχικό Αγώνα, τα Ιεροσόλυμα και το Γενικό μας Προξενείο απετέλεσαν, το 1942 επί τρίμηνο, έδρα της κυβέρνησης της Ελεύθερης Ελλάδας.

Την ιστορική αυτή ημέρα μνημονεύουμε ιδιαίτερα τον Ναύτη Ηλεκτρολόγο Ανέστη Ζωγράφο, που έδωσε τη ζωή του στη βύθιση του Υποβρυχίου Κατσώνης στη Σκιάθο στις 14 Σεπτεμβρίου 1943 και τον Ναύτη Μηχανικό Εμμανουήλ Μύκωνο, που φονεύθηκε κατά τη πρόσκρουση σε νάρκη του Αντιτορπιλικού Αδρίας στην Κάλυμνο στις 22 Οκτωβρίου 1943. Τα οστά του τελευταίου όπως και άλλων 20 συμπολεμιστών του, πάντα πιστών στο καθήκον, μεταφέρθηκαν από την Τουρκία στην Ελλάδα το 1947 και εναποτέθηκαν στο οστεοφυλάκιο του Μνημείου Πεσόντων του Πολεμικού μας Ναυτικού.

Μακαριώτατε,

Σεβασμιώτατοι Αρχιερείς,

Σεβαστοί Πατέρες,

Αγαπητά παιδιά,

Αγαπητοί συνάδελφοι,

Κυρίες και κύριοι,

Σήμερα, όπως και στο ιστορικό μας παρελθόν, το παλαιόφατο Πατριαρχείο Ιεροσολύμων και η Αγιοταφίτικη Αδελφότητα μαρτυρούν και ενισχύουν τη δυναμική παρουσία του Ελληνισμού στην Αγία Γη.

Το Πατριαρχείο Ιεροσολύμων, ως ο κατ' εξοχήν εκφραστής της Ορθοδόξου πίστεώς μας και του Ελληνισμού στην Αγία Γη, υπήρξε και παραμένει, ζωντανό παράδειγμα θεοφόρου ζωής, πίστεως και ελπίδας και θεματοφύλακας των ηθικών και πνευματικών αξιών της ελληνικής και ορθόδοξης μαρτυρίας.

Στην εποχή μας, όπως και σε κάθε άλλη, η εθνική ενότητα και η εγρήγορση, η προσήλωση στις ηθικές και πνευματικές αξίες της ορθόδοξης πίστης μας και στα ιδανικά της ελευθερίας και της δημοκρατίας, αποτελούν βασικά εφόδια για την αποτελεσματική ανταπόκρισή μας σε κάθε αγώνα.

Η επέτειος της 28^{ης} Οκτωβρίου 1940 μας υπενθυμίζει πως η ομοψυχία, και η ισχυρή θέληση του ελληνικού λαού να διατηρήσει την ελευθερία και την εθνική υπερηφάνειά του, καθόρισαν και την νικητήρια έκβαση του αγώνα αυτού.

Η ιστορική αυτή μέρα αποτελεί επίσης σταθμό ανάμεσα στο παρόν, το παρελθόν και το μέλλον. Μνημονεύοντας το παρελθόν, καθοδηγούμε τα βήματα μας στο παρόν και οραματιζόμαστε ένα καλύτερο μέλλον για την πατρίδα μας και για όλο τον κόσμο.

Με αισθήματα υπερηφάνειας για το χθες και αισιοδοξίας για το σήμερα και το αύριο, ας ανανεώσουμε την υπόσχεσή μας να παραμείνουμε όρθιοι στις επάλξεις του αγώνα για την ελευθερία και την εθνική μας ανεξαρτησία και πρόοδο.

Ζήτω η 28^η Οκτωβρίου 1940!

Ζήτω η Ελλάδα!

Ἐκ τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς

Η ΕΟΡΤΗ ΤΗΣ ΕΠΑΝΑΚΟΜΙΔΗΣ ΤΟΥ ΛΕΙΨΑΝΟΥ ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΣΑΒΒΑ ΕΙΣ ΤΟ ΠΑΤΡΙΑΡΧΕΙΟΝ

Τὴν Τρίτην 13^{ην} /26^{ην} Ὀκτωβρίου 2021, ἐωρτάσθη ὑπὸ τοῦ Πατριαρχείου ἡ ἐορτὴ τῆς ἐπανακομιδῆς τοῦ λειψάνου τοῦ ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν Σάββα τοῦ ἡγιασμένου εἰς τὴν Ἱερὰν Λαύραν, τῆς ὁποίας ὁ ἴδιος ὑπῆρξεν ἰδρυτής.

Τό γεγονός τοῦτο τῆς ἐπανακομιδῆς συνέβη, ὡς οἱ γηραιότεροι τῶν Ἀγιοταφитῶν ἐνθυμούμεθα, τὴν 13^{ην} /26^{ην} Ὀκτωβρίου τοῦ ἔτους 1965, τῇ αἰτήσῃ τοῦ Πατριαρχείου Ἱεροσολύμων μετὰ τὴν ἐπίσκεψιν τοῦ ἀοιδίμου Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου καί τοῦ Πάπα Παύλου τοῦ 6ου εἰς τὴν Ἀγίαν Γῆν, τὴν ἄρσιν τῶν ἀναθεμάτων καί τὴν ἔναρξιν τοῦ θεολογικοῦ Διαλόγου μεταξύ τῆς Ὀρθοδόξου καί τῆς Ρωμαιοκαθολικῆς Ἐκκλησίας.

Εἰς ἔνδειξιν καλῆς θελήσεως ἡ Ρωμαιοκαθολικὴ Ἐκκλησία ἐπέστρεψε τό Ἅγιον Λείψανον, τό ὁποῖον οἱ Σταυροφόροι εἶχον μεταφέρει εἰς Βενετίαν. Ἐκτοτε τό

τίμιον λείψανον παραμένει εἰς τὴν ἀρμόζουσαν αὐτῷ θέσιν καὶ λάρνακα ὡς ἄφθορον κειμήλιον βοηθείας διὰ τοὺς Ἀγιοσαβίτας Πατέρας καὶ θεραπείας νόσων αὐτῶν καὶ τῶν προσκυνητῶν τῆς Μονῆς.

Διὰ τὸν ἑορτασμόν τοῦ γεγονότος αὐτοῦ ἐτελέσθη ὁλονύκτιος ἀγρυπνία εἰς τὴν Ἁγίαν Λαύραν, τῆς ὁποίας προεξῆρξεν ἡ Α.Θ.Μ. ὁ Πατήρ ἡμῶν καὶ Πατριάρχης Ἱεροσολύμων κ.κ. Θεόφιλος, συλλειτουργούντων Αὐτῷ τοῦ Ἀρχιερέως τῆς ἑορτῆς Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Καπιτωλιάδος κ. Ἡσυχίου, τοῦ Ἀρχιεπισκόπου Κωνσταντίνης κ. Ἀριστάρχου, τοῦ Σεβασμιωτάτου Ἀρχιεπισκόπου Θαβωρίου κ. Μεθοδίου, τοῦ Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Ἐλενουπόλεως κ. Ἰωακείμ, Ἀγιοταφιτῶν Ἱερομονάχων, Ἀραβοφώνων Πρεσβυτέρων, ψαλλόντων τοῦ Ἱεροδιακόνου π. Συμεῶν καὶ τοῦ κ. Βασιλείου Γκοτσοπούλου ἑλληνιστί καὶ τοῦ Ἀρχιμανδρίτου π. Φιλοθέου μετὰ βοηθῶν αὐτοῦ ἀραβιστί, συμμετεχόντων Ἀραβοφώνων πιστῶν ἐκ Βηθλεέμ, Μπετζάλλας καὶ Χωρίου τῶν Ποιμένων, τῶν Ἀγιοσαβιτῶν Πατέρων καὶ ἄλλων μοναχῶν.

Εἰς τὸ Κοινωνικόν τῆς Θείας Λειτουργίας ὁ Μακαριώτατος ἐκήρυξε τὸν Θεῖον λόγον ἑλληνιστί ὡς ἔπεται:

«Σοὶ εἶπεν ἡ καρδιά μου· Κύριον ζητήσω· ἐξεζήτησέ σε τὸ πρόσωπόν μου. Τὸ πρόσωπόν σου Κύριε ζητήσω», (Ψαλμ. 26,8) ψάλλει ὁ ψαλμωδός.

Ἀγαπητοὶ ἐν Χριστῷ ἅγιοι Πατέρες καὶ ἀδελφοί,

Εὐλαβεῖς Χριστιανοί,

Ἡ ὁσμὴ εὐωδίας τοῦ ἀφθάρτου σκηνώματος Σάββα τοῦ ἡγιασμένου, δηλονότι τοῦ ἱεροῦ αὐτοῦ λειψάνου, συνήγαγε πάντας ἡμᾶς ἐν τῇ ἐπωνύμῳ μεγάλῃ αὐτοῦ Λαύρᾳ, ἵνα εὐχαριστιακῶς ἑορτάσωμεν τὴν ἐπανακομιδὴν αὐτοῦ ἐκ Βενετίας ἐν ἔτει 1965.

Τὸ ἐόρτιον τοῦτο γεγονός τιμᾷ ἰδιαιτέρως ἡ ἀγία τῶν Ἱεροσολύμων Ἐκκλησία. Καὶ τοῦτο διότι κατὰ τὸν Μέγαν Ἀθανάσιον ἡ σημερινὴ ἑορτὴ ἀποτελεῖ τύπον τῆς οὐρανίου χαρᾶς. «Εἰ γὰρ κατὰ τὸν δειχθέντα ἐν τῷ ὄρει πάντα πεποίηκεν Μωσῆς, τύπος ἦν δηλονότι ἡ ἐν τῇ σκηνῇ λατρεία τῶν ἐν οὐρανοῖς μυστηρίων, εἰς ἃ θέλων καὶ ἡμᾶς εἰσελθεῖν ὁ Κύριος ὡδοποίησεν ἡμῖν τὴν ὁδὸν πρόσφατον καὶ μένουσαν· ὡς δέ πάντα τύπος ἦν τὰ πάλαι τῶν νέων, οὕτω τύπος τῆς ἄνω χαρᾶς καὶ ἡ νῦν ἐστὶν ἑορτὴ». Καὶ ἀπλούστερον: [διότι ἐάν ὁ Μωσῆς ἔκανε τὰ πάντα σύμφωνα μέ τὸ πρότυπον ποῦ εἶδεν εἰς τὸ ὄρος, εἶναι βέβαιον ὅτι ἡ λατρεία ποῦ ἐγίνετο εἰς τὴν σκηνὴν ἦταν τύπος τῶν μυστηρίων εἰς τοὺς οὐρανοὺς εἰς τὰ ὁποῖα μυστήρια, ἐπειδὴ ὁ Κύριος θέλει νὰ εἰσέλθωμεν, προητοίμασε δι' ἡμᾶς νέαν ὁδὸν καὶ διαρκοῦσαν. Ὅπως δέ ὅλα τὰ παλαιὰ ἦσαν τύπος τῶν νέων, ἔτσι καὶ ἡ τωρινὴ ἑορτὴ εἶναι τύπος τῆς χαρᾶς ἐκεῖ ἐπάνω].

Τῆς ἄνω ταύτης χαρᾶς, δηλονότι «τῆς Ἐκκλησίας πρωτοτόκων ἐν οὐρανοῖς ἀπογεγραμμένων» (Ἐβρ. 12, 23) κοινωνός καὶ μέτοχος ἐγένετο ὁ ὁσιος Πατήρ ἡμῶν Σάββας, τοῦ ὁποίου ἡ ἀγαπῶσα ψυχὴ καὶ καρδιά παιδιόθεν ἐζήτει τὸ πρόσωπον τοῦ Θεοῦ ἀφ' ἑνός καὶ τὴν κατοίκησιν αὐτοῦ ἐν τῇ ἐρήμῳ τῆς Ἰουδαίας ἀφ' ἑτέρου, ἀκούων εἰς τοὺς Δαυϊτικoὺς λόγους: «ὁ Θεός, ὁ Θεός μου πρὸς σε ὀρθρίζω, ἐδίψησέ σε ἡ ψυχὴ μου, ποσαπλῶς σοι ἡ σάρξ μου ἐν γῇ ἐρήμῳ καὶ ἀβάτῳ καὶ ἀνύδρῳ», (Ψαλμ. 62,2).

Τὴν ἔρημον καὶ ἄβατον καὶ ἄνυδρον ταύτην γῆν μετέβαλεν ὁ ὁσιος Πατήρ ἡμῶν

Σάββας εἰς παροικίαν τοῦ σκηνώματος τῆς θείας Χάριτος καί τῆς ἐνεργείας τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, ἔνθα πλειάς μοναστῶν καί ἀσκητῶν μετὰ φόβου καί τρόμου «τὴν ἑαυτῶν σωτηρίαν κατειργάσαντο», (Φιλιπ. 2,12) καί κατεργάζονται ἄχρι σήμερον, ὡς μαρτυρεῖ τοῦτο καί ὁ ὑμνωδός τῆς Ἐκκλησίας βοῶν καί λέγων: «ταῖς τῶν δακρῦν σου ροαῖς τῆς ἐρήμου τό ἄγονον ἐγεώργησας, καί τοῖς ἐκ βάθους στεναγμοῖς εἰς ἑκάτον τοὺς πόνους ἐκαρποφόρησας καί γέγονας φωστήρ τῇ οἰκουμένῃ λάμπων τοῖς θαύμασιν, Σάββα Πατήρ ἡμῶν ὅσιε, Πρέσβευε Χριστῷ τῷ θεῷ σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν».

Ὅντως, ἀγαπητοί μου ἀδελφοί, ὁ ὅσιος Σάββας ἐγένετο φωστήρ, τῇ οἰκουμένῃ λάμπων τοῖς θαύμασι· καί τοῦτο διότι ὁ ἡγιασμένος Σάββας ἐκραταιώθη μέ τὴν δύναμιν τοῦ Πνεύματος τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ εἰς τὸν ἔσω ἄνθρωπον, ἔνθα ἐκατοίκησεν ὁ Χριστός διὰ τῆς πίστεως εἰς τὴν καρδίαν αὐτοῦ καί «ἐπληρώθη εἰς πᾶν τό πλήρωμα τοῦ θεοῦ», ὡς κηρύττει ὁ θεῖος Παῦλος, (Πρβλ. Ἐφ. 3 16-19).

Ὁ ὑμνωδός τῆς Ἐκκλησίας ἀποκαλεῖ τὸν θεόληπτον Σάββαν κλέος τῶν μοναστῶν καί ἀσκητῶν τῆς ἐρήμου καί τοῦτο διότι ὁ ὅσιος Πατήρ ἡμῶν Σάββας τελῶν ὑπὸ τὴν σκέπην τῆς ὑπερευλογημένης θεοτόκου καί ἀειπαρθένου Μαρίας ὡς φῶς Χριστοῦ ἐξήστραψεν ἐν τῷ σκότει τῆς ἀγνωσίας ἀλλὰ καί ὡς φῶς Χριστοῦ ἐξακολουθεῖ νὰ ἐξαστράπτῃ ἐν τῷ συγχρόνῳ ἡμῖν κόσμῳ τῆς ἀκαταστασίας καί ἀποστασίας!

Ἡ τοῦ ἀφθάρτου λειψάνου παρουσία ἐν μέσῳ ἡμῶν καί ἡ ἐξ αὐτοῦ ἀναβλύζουσα εὐωδία, ἀποτελοῦν τὴν ἐγγύησιν καί τό κριτήριον τοῦ ὑγιοῦς φρονήματος τῆς Ὁρθοδόξου ἡμῶν πίστεως καί τῆς ἀποστολικῆς παραδόσεως, τὴν ὁποίαν ὡς παρακαταθήκην ἐφύλαξαν οἱ ἅγιοι καί θεοφόροι Πατέρες τῆς ἀγίας ἡμῶν Ἐκκλησίας.

Ἡμεῖς δέ σήμερον, τελοῦντες τό μέγα καί ἐόρτιον τοῦτο γεγονός, τῆς ἐπανακομιδῆς δηλονότι τοῦ σκηνώματος τοῦ ἡγιασμένου Σάββα καλούμεθα διὰ τῆς τοῦ Παύλου φωνῆς: «ἵνα μηκέτι ὦμεν νήπιοι, κλυδωνιζόμενοι καί περιφερόμενοι παντὶ ἀνέμῳ τῆς διδασκαλίας ἐν τῇ κυβείᾳ τῶν ἀνθρώπων, ἐν πανουργίᾳ πρὸς τὴν μεθοδεῖαν τῆς πλάνης, ἀληθεύοντες δέ ἐν ἀγάπῃ αὐξήσωμεν εἰς αὐτόν τὰ πάντα, ὃς ἐστὶν ἡ κεφαλὴ, ὁ Χριστός», (Ἐφ. 4, 14-15).

Ἴκετεύωμεν λοιπόν ὅσιον Πατέρα ἡμῶν Σάββαν τὸν πανόλβιον, τὸν περιπολεύοντα περὶ τὸν θρόνον τοῦ θεοῦ καί Σωτῆρος ἡμῶν Χριστοῦ, ἵνα πρεσβεύῃ ὑπὲρ ἡμῶν τυχεῖν τῆς ἐπουρανίου δόξης καί βασιλείας. Ἀμήν. Ἐτη πολλά».

Τὴν θείαν Λειτουργίαν ἠκολούθησε μοναστηριακὴ τράπεζα καί ἐνταῦθεν ἡ Πατριαρχικὴ Συνοδεία ἀνεχώρησε διὰ τὰ Ἱεροσόλυμα διαβᾶσα δια τῆς Μονῆς τοῦ Ἀββᾶ Θεοδοσίου τοῦ Κοινοβιάρχου.

Ἐκ τῆς Ἀρχιγραμματείας.